

© Evangéliumi Kiadó 1988

ISBN 978-963-967-13-0

A magyarországi jogok tulajdonosa és a kiadásért felel
az Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió
1066 Budapest, Ó utca 16.
Felelős szerkesztő: Vohmann Péter

Nyomtatta és kötötte a Reálszisztéma Dabasi Nyomda Zrt.
Felelős vezető: Berki István

Charles H. Spurgeon

ISTEN ÍGÉRETEINEK TÁRHÁZA

azaz
a hit csekkfüzete naponkénti használatra,
rövid gyakorlati magyarázatokkal

9. kiadás

EVANGÉLIUMI KIADÓ

A könyv eredeti címe:
Faith's Checkbook

Előszó

Isten ígéretei – igen találóan – olyan csekkhez hasonlíthatók, amelyeket bemutatás alapján bármikor be lehet váltani. A hívő ember azért kapja ezeket, hogy valami jó adományban részesüljön. Nem arra valók, hogy kényelmesen elolvassuk őket, és ennyivel beérjük, hanem hogy vegyük valóságnak az ígéreteket, miként a csekket is valóságos pénzként kezeljük.

Ragadjuk meg az ígéretet, ismerjük el igaz voltát. Hittel fogadjuk el, mint a nekünk szóló ígéretet. Ezzel tesszük rá a pecsétet, és bizonyítjuk, hogy hisszük, hogy Isten igaz, tehát a szóban forgó ígérete is igaz. Sőt, mi több, az áldásról szóló ígéret biztos birtokában higgyük, hogy valóban a miénk lehet az abban foglalt áldás.

Ezután mutassuk be hittel az ígéretet az Úrnak, ahogy az ember bemutat egy csekket a bank pénztáránál. Mutassuk be imádságban, számítva annak beteljesedésére. Ha az a megfelelő időben megy a mennyei bankba, az ígért összeget azonnal megkapjuk.

Ha a beváltás későbbi időpontra szól, várunk kell türelmesen, amíg elérkezik az ideje. De már addig is úgy számíthatunk az ígéret beteljesedésére, mint a csekk birtokosa a pénzre, mert a „bank” bizonyosan fizet, ha eljön az ideje.

Egyesek elmulasztják hitben érvényesíteni a „csekket”, és ezért nem kapnak semmit. Mások restek bemutatni, így

asztán nélkülöznek. Nem az ígérettel van baj, hanem azokkal, akik nem tudnak velük helyesen bánni.

Isten soha nem ígért olyasmit, amit nem akarna beváltani, soha nem bátorított olyan reménységre, amelyet nincs szándékában teljesíteni. Azért írtam ezt a kis könyvet, hogy segítsek olvasóimnak az ígéretek elfogadásában. Az ígéretek látása jót tesz a hit szemének; és minél többet tanulmányozzuk a kegyelem Igéit, annál több kegyelmet nyerünk belőlük.

A bátorító Igékhez hozzátettem saját bizonyásgtételemet, sok próba és tapasztalat gyümölcsét. Én Isten minden ígéretének hiszek, de közülük sokat személyesen kipróbáltam és érvényesnek találtam. Megtapasztaltam, hogy igazak, mert rajtam teljesedtek be.

Bízom benne, hogy ez bátorítás lesz a fiataloknak és vigasztalás az idősebb testvéreknek. Valakinek a személyes tapasztalata roppant hasznára válhat másoknak, s ezért is írta a zsolttáros: „Az Úrhoz folyamodtam, és ő meghallgattott, megmentett mindattól, amitől rettegetem”; majd: „Kiáltott a nyomorult; az Úr meghallgatta, és minden bajából kiszabadította” (Zsolt 34,5.7).

Amikor elkezdtem ezeket a mindennapi jegyzeteket írni, ellentmondások, viták hullámai között vergődtem. Azóta „mély vízbe dobva kell úsznom”, de ha Isten keze nem tartana, bizony megfulladnék. Sokféle próbatételben volt részem. A súlyos testi szenvedést követte a lelki levertség, s mindehhez járult a gyász szomorúsága, mert elvesztettem azt, aki az emberek között a legdrágább volt számomra. A hullámok folyamatosan támadtak, egyik a másik után.

Mindezt nem azért írom, hogy részvétet ébresszek, csupán hogy megértessem az olvasóval: nem „szárazföldi” tengerész vagyok, aki csak hírből ismeri a vizet. Sokszor átkeltem olyan „óceánokon”, amelyek egyáltalában nem voltak „csendesek”, ismerem a hullámok csapkodását és a szél süvöltését.

Az Úr ígéretei soha nem voltak olyan drágák számomra, mint éppen a veszély óráiban. Néhányat közülük máig sem értek. Nem érkeztem még el ahhoz az időponthoz, amikor „beérhettek volna”, mert én magam sem vagyok még eléggé érett a megértésükre.

Mennyivel csodálatosabb számomra a Biblia ma, mint néhány hónappal ezelőtt volt! Miközben engedelmeskedtem az Úrnak és „hordoztam a gyalázatát a táboron kívül”, nem kaptam új ígéreteket; de úgy éreztem, mintha mégis kaptam volna, mert a régiek új és gazdagabb tartalommal nyíltak meg előttem.

Kiváltképpen az Úr Jeremiáshoz intézett szavai csengtek nagyon boldogítóan a fülemben. Jeremiásnak az volt a küldetése, hogy olyan emberekhez szóljon, akik nem akarták hallani Isten beszédét, vagy ha hallották is, nem akartak hinni neki. Ővé volt a szerelmében csalódott, de mégis elszántan hűséges ember szomorúsága. Bár hiába küzdött azért, hogy Isten népét a tévelygésekből visszatértse, de saját maga mégsem hagyta el soha az Úr útját. Kapott Istentől hatalmas, megtartó erejű Igéket, amelyek megőrizték lelkét a megtorpanástól olyankor, amikor ő egymaga segítség nélkül biztosan elveszett volna.

A kegyelemnek ilyen és ezekhez hasonló arany Igéi kedvesebbek voltak számomra, mint a mindennapi eledel, ezért ezekkel gazdagítottam a következő oldalakat.

Ó, bárcsak megvigasztalódna tőlük néhány olvasóm! Szívemből írtam mindezt, hogy szíveteket megvigasztaljam; hogy hirdessem a próbára tett testvéreknek: jó az Isten! Nem hagy el minket, átsegít minden próbán. Mostani próbatételeitekre nézve is van ígérete; és ha hisztek az ígéretnek, és Jézus Krisztus által a kegyelem királyi széke elé viszitek azt, meglátjátok majd az Úr segítségre kinyújtott karját.

Minden más elmúlik, de az Ő Igéje soha el nem múlik. Számítalan esetben olyan hűséges volt hozzám, hogy arra kell bátorítalak titeket is: bízzatok benne. Hálátlan lennék az Úrral szemben és szeretetlen irántatok, ha nem ezt tenném.

Vigasztalóink, a Szent Szellem töltse el új hittel az Úr népét! Tudom, hogy az Ő isteni ereje nélkül mit sem használnál, amit én mondok; de azt is tudom, hogy megelevenítő hatására még a legszerényebb bizonyágtétel is felegyenesítheti a megroskadt térdeket és megerősítheti a lankadt kezeket.

Isten azzal dicsőítetik meg, ha szolgálai feltétel nélkül bíznak benne. De mivel Mennyei Atyánk iránti gyermeki bizalmunkban szüntelen növekednünk kell, bárcsak sok ismeretlen olvasóm felfedezné az Istenben való mély, gyermeki bizalom szükségességét és gyönyörűségét, miközben olvassa azt, amit az év valamennyi napjára elkészítettem.

Tekintsék olvasóim ezen ígéretnek gazdag kínálatát csak „előételnek”, amely nem arra való, hogy zavarja a „főétkezést”, a Biblia olvasását, sőt ellenkezőleg: azt remélem, hogy kis könyvem fel fogja ébreszteni a vágyat a komolyabb bibliatanulmányozás iránt.

Bárcsak elfogadná az Úr Jézus az Ő juhait és bárányait javára végzett ezen szolgálatomat méltatlan szolgájától.

Charles H. Spurgeon

BIBLIAI HELYEK RÖVIDÍTÉSE

ÓSZ	Ószövetség	Mik	Mikeás próféta könyve
ÚSZ	Újszövetség	Náh	Náhum próféta könyve
1Móz	Mózes 1. könyve	Hab	Habakuk próféta könyve
2Móz	Mózes 2. könyve	Sof	Sofóniás próféta könyve
3Móz	Mózes 3. könyve	Agg	Aggeus próféta könyve
4Móz	Mózes 4. könyve	Zak	Zakariás próféta könyve
5Móz	Mózes 5. könyve	Mal	Malakiás próféta könyve
Józ	Józsué könyve	Mt	Máté Evangéliuma
Bír	Bírák könyve	Mk	Márk Evangéliuma
Ruth	Ruth könyve	Lk	Lukács Evangéliuma
1Sám	Sámuel 1. könyve	Jn	János Evangéliuma
2Sám	Sámuel 2. könyve	Csel	Apostolok Cselekedetei
1Kir	Királyok 1. könyve	Róm	Rómaiakhoz írt levél
2Kir	Királyok 2. könyve	1Kor	Korintusi 1. levél
1Krón	Krónika 1. könyve	2Kor	Korintusi 2. levél
2Krón	Krónika 2. könyve	Gal	Galatákhöz írt levél
Ezsd	Ezsdrás könyve	Ef	Efézusiakhoz írt levél
Neh	Nehémiás könyve	Fil	Filippiekhez írt levél
Esz	Eszter könyve	Kol	Kolosséiakhoz írt levél
Jób	Jób könyve	1Tesz	Tesszalonikai 1. levél
Zsolt	Zsoltárok könyve	2Tesz	Tesszalonikai 2. levél
Péld	Példabeszédek könyve	1Tim	Timóteushoz írt 1. levél
Préd	Prédikátor könyve	2Tim	Timóteushoz írt 2. levél
Én	Énekek Éneke	Tit	Titushoz írt levél
Ézs	Ézsaiás próféta könyve	Filem	Filemonhoz írt levél
Jer	Jeremiás próféta könyve	Zsid	Zsidókhöz írt levél
JSir	Jeremiás siralmi	Jak	Jakab levele
Ez	Ezékiel próféta könyve	1Pt	Péter első levele
Dán	Dániel próféta könyve	2Pt	Péter második levele
Hós	Hóseás próféta könyve	1Jn	János első levele
Jóel	Jóel próféta könyve	2Jn	János második levele
Ám	Ámos próféta könyve	3Jn	János harmadik levele
Abd	Abdiás próféta könyve	Júd	Júdás levele
Jón	Jónás próféta könyve	Jel	János mennyei jelenései
		kk	következők

A Biblia első ígérete

Január 1

„Ellenségeskedést támasztok közted és az asszony közt, a te utódod és az ő utódja közt: ő a fejedet tapossa, te meg a sarkát mardosod” (1Móz 3,15).

A bűnbe esett ember számára ez az első ígéret. Benne van az egész evangélium és a kegyelmi szövetség lényege. Nagyrészt már beteljesedett. Az asszony magvának? Jézus Krisztusnak bizony mardosta a sarkát a Sátán, és ez rettenetes mardosás volt! De milyen rettenetes a kígyó fejének végleges széttiprása! Ez lényegében már megtörtént, amikor Krisztus eltörölte a bűnt, legyőzte a halált és megtörte a Sátán hatalmát; de végső beteljesedése Urunk második eljövételére és az utolsó ítélet napjára vár. Számunkra ez az ígéret azt a jó hírt jelenti, hogy bár a gonosz nagy erővel támadja testi természetünket, mintegy „a sarkunkat mardossa”, mi azonban győzedelmeskedhetünk a Krisztusban, aki lábával az ősi kígyó fejére taposott. Egész éven át tapasztaljuk majd ezen igevers első felét, a Sátán kísértéseit és a Sátán magvából való gonoszok támadásait. Lehet, hogy úgy sarkunkba marnak majd, hogy belesántulunk; de ragadjuk meg Igénk második felének biztatását, és akkor nem csüggedünk el. Hit által örvendezzünk, hogy mégis győzni fogunk Jézus Krisztusban, az asszony magvában.

Január 2

Győzelem

„A békesség Istene pedig összezúzza a Sátánt lábatok alatt hamarosan” (Róma 16,20).

Ez az ígéret jól kapcsolódik a tegnapihoz. Nyilvánvalóan hasonlónak kell lennünk Urunkhoz nemcsak abban, hogy az ellenfél a mi sarkunkat is mardossa, de abban is, hogy mi is legyőzhetjük a gonoszt. Még a mi lábunk is el tudja taposni az ősi sárkányt! A római hívőket megszorította a gyülekezetükben támadt viszály; de Istenük a „békesség Istene” nyugalmat adott lelküknek. Azoknak, akik nem voltak résen, gáncsot vetett az „ősellenség”, és megcsalta őket, de pórul járt, mert azok tapostak a fejére, akiket megkísértett. A győzelmet Isten népe nem a saját ügyességével vagy erejével vívta ki, hanem maga Isten Jézus Krisztus által taposott a Sátán fejére. A széttiprás a hívők lába alatt kell hogy megtörténjék, de a győzelem mindenestől az Úrtól való.

Csak tapossunk bátran a kísértő fejére! Nemcsak az alárendelt szellemek, hanem magának a sötétség fejedelmének hatalma is meg kell hogy törjön előttünk. Isten iránti határtalan bizalommal számítsunk a gyors győzelemre. Milyen vigasztaló szó ez: „hamarosan”. Hamarosan az ősi kígyó fejére taposunk! Milyen nagy lesz örömünk, ha legyőzzük a gonoszt. Micsoda szégyen a Sátánnak, hogy az ember tapos a fejére! A Krisztus Jézusba vetett hittel tiporjuk le a kísértőt!

Bízni egy ígéletben

Január 3

„Ezt a földet, amelyen fekszel, neked adom és a te utódaidnak” (1Móz 28,13).

Egyetlen ígéret sem „magánjellegű”, nem kizárólagosan egy hívőnek, hanem valamennyinek szól. Ha te testvérem, most hittel ráhagyatkozol egy ígületre, és azon mintegy pihenésre hajtod a fejedet, akkor az a tiéd. Igénkben Jákób birtokba vette azt a földet, ahol letelepedett és megpihent. Ahogy (ott) végignyújtózott a földön, és a kőből való vánkosra hajtotta a fejét, nem is gondolta, hogy ezzel a föld tulajdonosa lett; pedig ez így volt. Álmában látta a csodálatos létrát, amely minden igaz hívő számára összeköti a földet az éggel; és ahol a létra a földet érte, azt a földet a magáénak érezte, különben hogyan is tudta volna elérni a mennyei létrát. Istennek minden ígérete igen és ámen a Krisztus Jézusban; s mivel Ő a miénk, minden ígérete a miénk, ha hittel rájuk hagyatkozunk.

Jöjj, aki megfáradtál, pihenj le az Úr ígéreteinek párnájára! Pihenj békességben! Csak Róla gondolkozz! Krisztus számodra a fényhez vezető létra: lásd, hogy jönnek és mennek rajta az angyalok közötted és Isten között. Légy biztos abban, hogy az ígéret saját, Istentől kapod részed. Nem károsítasz meg senkit, ha azt, mint külön neked szóló üzenetet, magadévá teszed.

Január 4

Csendes nyugalomban

„... biztonságban élhetnek” (Hós 2,20)

Isten gyermekeit béke várja. Az igevers, amelyből ezeket a biztató szavakat kiemeltük, békességről beszél „a mezei vadakkal, az égi madarakkal és a földön csúszómászó állatokkal”. Békességről földi ellenségeink, titokzatos bajaink és az apró bosszúságaink vonatkozásában. Ezek közül bármelyik elvehetné a nyugalomunkat, de nem fogja megtenni. Az Úr teljesen szétzúz majd mindent, ami népét fenyegetheti: „Kiirtom az íjat, a kardot és a háborút az országból”. Akkor lesz majd igazán béke, amikor mindaz darabokra törik, ami a békességet fenyegeti.

Ezzel a békességgel nyugalom jár. „Akit az Úr szeret, annak álmában is ad eleget” (Zsolt 127,2). Az Istentől nyert békességben és bőségben csendes nyugalomban élhetnek a hívők.

Ez a nyugalom biztóságot is jelent. Más dolog élni valahol, és más biztonságban élni. Aki már az ígélet földjére került, az Atya házába, a szeretet hajlékába, Krisztus kebelére: már most biztonságban élhet. Jobb a hívó számára, ha békességben pihenhet, mint ha ébren kell aggodalmaskodnia.

„Füves legelőkön delectet” (Zsolt 23,2). Nincs addig igazi nyugalomunk, amíg nem a Vigasztalótól kapott biztonságban élünk.

Csodálatos kezesség

Január 5

„Megerősítlek...” (Ézs 41,10).

Ha szolgálnunk vagy szenvednünk kell, összeszedjük minden erőnket, mégis úgy találjuk, hogy az kevesebb, mint gondoltuk, és kevesebb, mint amennyire szükségünk lenne. De amíg olyan ígéletünk van, mint ez a fenti Ige, amelyre valóban építhetünk, ne csüggedjünk, mert ez biztosít minket arról, hogy megkapjuk mindazt, amire szükségünk van. Isten ereje kimeríthetetlen; és ezt az erőt velünk is közölheti; és megígérte, hogy közölni is fogja. Lelkünk tápláléka, szívünk gyógyítója szeretne lenni, és így akar erőt adni nekünk. Kimondhatatlan, mennyi erőt tud adni Isten az embernek. Ha megkapjuk ezt az erőt, emberi gyöngeségünk nem akadály többé.

Emlékszünk még életünknek munkákkal és próbatételekkel terhes időszakaira, amikor olyan rendkívüli erőt nyertünk, hogy magunk is álmétkodtunk rajta? Veszély közepette tudtunk nyugodtak lenni, gyászban elcsöndesedni, rágalmozások tüzeiben is megállni, betegséget békén túrni. Valóban úgy van az, hogy amikor váratlan próbatételek érnek bennünket, Isten különösen nagy erőt ad elhordozásukhoz. Szinte kilépünk gyarló önmagunkból. A gyávák bátrak lesznek, a balgáknak bölcsesség adatik, a hallgatagok abban az órában megkapják, hogy mit mondjanak. Tulajdon gyöngeségem megrémít, de Isten ígérete felbátorít.

„Uram erősíts meg engem a te ígéreted szerint!” (Zsolt 119,25).

Január 6

Kívülről jövő segítség

„... meg is segítlek ...” (Ézs 41,10).

A tegnapi ígélet kezeskedett az erőről mindahhoz, amit tennünk kell; a ma segítséget ígér olyan esetekre, amikor képtelenek vagyunk egyedül cselekedni. Az Úr megígéri: „megsegítlek”. A belső erőt külső segítség is támogatja. Küzdelmünkben szövetségeseket állíthat mellénk Isten, ha úgy látja jónak; de még ha nem is küldene mellénk emberi segítséget, Ő maga biztos mellettünk lesz, és ez még jobb. „Fenséges szövetségesünk” támogatása többet jelent, mint a halandók légióinak segítsége.

Az Úr segítsége a megfelelő időben érkezik: „mindig biztos segítség a nyomorúságban” (Zsolt 46,2). Segítségére igen bölcs: pontosan tudja, kinek milyen segítségre van éppen most szüksége. Segítségére hathatós ott is, ahol az emberi segítség hiábavaló. Segítségére több, mint segítség, mert elhordozza minden terhünket, és gondoskodik minden szükségletünkről. „Istenben bízom, nem félek, ember mit árthat nekem?!” (Zsolt 56,5).

Mivel segítségét már bebizonyította, számítsunk rá bátran most és a jövőben is. Imádkozunk így: „Uram, légy segítségül nekem”, és megtapasztaljuk, hogy „a Szent Szellem is segít a mi erőtlenségünkön” (Róma 8,26). Ezért mikor így várakozunk: „Tekintetem a hegyek felé emelem: Segítségem az Úrtól jön” (Zsolt 121,1-2), nemsokára már ezt énekelhetjük: „Uram, Te megsegítettél”.

Szüntelenül növekedve

Január 7

„Ennél nagyobb dolgokat fogsz látni” (Jn 1,50).

Ez az ígélet egy gyermekként bízó hívőhöz szólt, aki egyetlen meggyőző érv alapján kész volt elfogadni Jézust Isten Fiának, Izráel királyának. Aki kész arra, hogy lásson, fog is látni; reménytelen vakságunk oka az, hogy behunyjuk a szemünket.

Már sok mindent láttunk. Az Úr nagy és kifürkészhetetlen dolgokat mutatott már nekünk, s ezért dicsérjük is nevét. Vannak azonban még Igéjében nagyobb igazságok, vannak mélyebb tapasztalatok, van magasabb rendű közösség, hasznosabb szolgálat, nagyobb erő, szeretet és bölcsesség. Mindez vár még ránk, ha készek vagyunk hinni az Úrban. A tévtanok kitalálása csak rombol, de nagy áldás van az igazság keresésén és megtalálásán. Megnyílik előttünk az ég, és világosan látjuk az odavezető utat az Emberfia személyében, és jobban felismerjük a földi és mennyei világ közti összefüggést. Tartsuk szemünket nyitva a szellemi világ dolgai felé, és akarjunk egyre többet és többet meglátni belőle! Higgyük, hogy életünk nem foszlik szét a semmibe, sőt, szüntelenül növekedni fogunk, és egyre nagyobb dolgokat látunk, amíg majd egyszer színről-színre megláthatjuk magát a hatalmas Istent, és soha többé nem vesztjük el Őt szemünk előtt.

Január 8

A szív és az élet tisztasága

„Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent”
(Mt 5,8).

Tisztaságra, főként szívünk tisztaságára kell törekednünk. Ha belülről a Szent Szellem és az Ige tisztít meg bennünket, akkor a megszentelődés és az engedelmesség által kívülről is tiszták leszünk. Szoros kapcsolat van a szív hajlandósága és a megértés között: ha azt szeretjük, ami rossz, nem érthetjük meg a jót. Ha a szívünk szennyes, szemünk is homályos lesz. Hogyan láthatná meg a Szent Istent azok, akik a tisztátalan dolgokat szeretik?

Mekkora kiváltság, hogy már itt is megláthatjuk Istent! Ha csak egy pillantást is vethetünk rá, az már a mennyország a földön! A tiszta szívűek Krisztus Jézusban látják az Atyát. Látjuk Őt, igazságát, szeretetét, szándékát, felségét, szövetségét, valóban Őt magát látjuk a Krisztusban. De mindezt csak olyan mértékben fogjuk fel, amilyen mértékben távol tartjuk a bűnt szívünkünkől. Csak akik igazán kegyesen akarnak élni, azok mondhatják: „Szemem állandóan az Úrra néz” (Zsolt 25,15). Mózes kívánsága: „Mutasd meg nekem dicsőségedet!” (2Móz 33,18) csak akkor teljesedhet be a mi életünkben is, ha megtisztítjuk magunkat minden vétektől. Akkor „olyannak fogjuk látni Őt, amilyen valójában. Ezért akiben megvan ez a reménység, megtisztítja magát” (1Jn 3,3). Az Atyánkkal megtapasztalt közösség gyönyörűsége és a mennyei színről-színre látás reménysége sarkalljon bennünket arra, hogy tartsuk tisztán a szívünket és az életünket. *Urunk, adj nekünk tiszta szívet, hogy megláthassunk téged!*

Nyereség ajándékozása által

Január 9

„Az ajándékozó bővelkedik ...” (Péld 11,25).

Ha szeretném, hogy a lelkem gazdagodjék, nem szabad felhalmoznom a javaimat, hanem szét kell osztanom a szegényeknek. A számítás és fősვნყყყყ csak a világban vezet gazdagsághoz, de ez nem Isten szerint való, mert Ő ezt mondja: „Van, aki bőven osztogat, mégis gyarapszik, más meg szűken méri a járandóságot, mégis ínségbe jut” (Péld 11,24). A hit gazdagodik, miközben ad. Ezt kell újra meg újra kipróbálnom, és számíthatok rá, hogy bőkezűségemnek olyan nagy gazdagság lesz a jutalma, amilyen csak a javamat szolgálja.

Lehetséges, hogy gazdag leszek. De nem leszek túl gazdag. A túl nagy anyagi jólét olyan nehézkessé tenne, mint amilyenek rendszerint a kövér emberek: a világiasság „emésztési zavarai” küszködnék, már nem érezném Isten áldásainak ízét. Ha elég javam van ahhoz, hogy egészséges legyek, érjem be vele; ha kielégítő anyagi helyzetet ad az Úr, legyek megelégedett.

Van azonban lelki-szellemi gazdagság is, amelyre sóvárogva kell törekednünk. Ez az Isten ügye, a gyülekezet és embertársaink iránti bőkezűségünk révén növekedik. Ebben nem szabad fukarnak lennünk, nehogy megszegényedjünk szívünkben. Légy nagylelkű adakozó, mert így hasonlítasz majd egyre jobban az Úrhoz. Ő az életét adta érted, hogyan is tagadhatna meg bármit is tőled?

Január 10

Isteni fizetség

„... aki mást felüdít, maga is felüdül” (Péld 11,25).

Ha figyelmes vagyok másokkal szemben, Isten is figyelmes lesz velem szemben, és valamilyen formában megadja annak jutalmát. Ha gondoskodom a szegényekről, Isten is gondoskodik rólam. Ha törődöm a gyermekekkel, Isten tulajdon gyermekeként törődik velem. Ha legeltetem az Ónyáját, Ő is legeltet engem. Ha öntözöm a kertjét, Ő „jól öntözött kertté” varázsolja lelkemet (Ézs 58,11). Ezt az Úr maga ígérte, de csak akkor várhatom a beteljesedését, ha teljesítem az Ő feltételeit.

Félhetem betegesen magamat, amíg aztán valóban beteg leszek, figyelgethetem az érzéseimet, amíg nem érzek már semmit; siránkozhatom gyengeségemen, amíg már nincs erőm a panaszkodáshoz sem. Mindennél többet érne, ha önzetlenül, az Úr Jézus iránti szeretetből elkezdenék törődni azokkal, akik körülöttem élnek. Vízigyűjtöm csaknem elapadt, nem jön eső, hogy feltöltse; mit tegyek? Kihúzom a dugóját, és engedem, hogy a folyó víz megöntözze a hervadó növényzetet körülöttem. S íme, mit látok? Ahogy folyik a víz kifelé, úgy töltődik fel a vízigyűjtőm. Titkos forrás táplálja. Amíg állt benne a víz, a forrás zárva volt; de amint ömleni kezd belőle, hogy megöntözzön másokat, az Úr rám gondol és feltölti! Halleluja!

Január 11

A hit látja a szivárványt

„Amikor felhőt borítok a földre, és feltűnik az ív a felhőn...” (1Móz 9,14).

Felhő most is van bőven, de nem félünk attól, hogy a világot özönvíz pusztítja el. Elég gyakran látjuk a szivárványt ahhoz, hogy ne legyenek ilyen aggályaink. A szövetség, amelyet az Úr Nőével kötött, szilárdan áll, és mi nem kételkedünk benne. Akkor hát miért gondoljuk, hogy a bajok felhői, amelyek most elhomályosítják életünk eget, végül is romlásunkat tudnák okozni? Hagyjunk fel az ilyen alaptalan és méltatlan gondolatokkal!

Ahol földi érzéseink csak a nyomorúság felhőit látják, ott a hit mindig látja a szövetség ígéréteinek szivárványát. Istennek van olyan íja, amelyből a pusztulás nyilait lőhetné ki; de íme, az íj most fölfelé van irányítva. Nincs húrja és nincsenek nyilvesszői; olyan íj, amelyet csak nézni kell, nem hadakozásra való. Sok színből áll, örömet és gyönyörűséget fejez ki, nem vérvörös a mézszárlástól, nem fekete a haragtól. Ezért bátorodjunk fel! Isten soha nem sötétíti el felettünk úgy az eget, hogy ne adná szövetségének tanújelét, de még ha meg is tenné, akkor is bízunk benne, mert Ő nem változik, nem hazudik és semmi meg nem akadályozhatja abban, hogy békessége szövetségét megtartsa.

Január 12

Mindvégig szeret

„Mert nem vet el örökre az Úr” (JSir 3,31).

Elvethet egy időre, de nem örökre. Az asszony levetheti ékszereit néhány napra, de nem feledkezik meg róluk, nem dobja ki azokat a szemébe. Ugyanígy az Úr sem veti el azokat, akiket szeret; mert „szerette övét e világban, szerette őket mindvégig” (Jn 13,1). Egyesek úgy beszélnek a kegyelemben létéről és az abból való kiesésről, mintha mezei nyulak lennének, akik üregeikből ki- és be futkosnak; pedig nem így van ez. Az Úr szeretete ennél sokkal marandóbb és mélyebb szeretet.

Ő öröktől fogva kiválasztott minket és mindörökké szeretni fog bennünket. Úgy szeretett, hogy meghalt értünk, és mi bizonyosak lehetünk afelől, hogy szeretete soha el nem fogy. Dicsősége úgy összefonódik a hívők megmentésével, hogy soha többé nem vetheti el őket, ahogyan, mint a dicsőség királya, nem vetheti el tulajdon királyi palástját sem. Nem! Az Úr Jézus, mint a mi főnk, soha el nem veti tagjait, mint Vőlegény, soha el nem taszítja menyasszonyát.

Azt hitted, téged elvetett? Miért gondoltál ilyen gonoszat az Úrról, aki eljegyzett magának téged. Vesd el az efféle gondolatokat, és soha ne engedd, hogy befészkeljék magukat a szívedbe! „Az Isten nem vetette el az ő népét, amelyet előbb kiválasztott” (Róma 11,2). „Gyűlölöm azt, aki elválik feleségétől” (Mal 2,16).

Semmiképpen ki nem vet

Január 13

„Aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el magamtól” (Jn 6,37).

Van-e példa arra, hogy Urunk valakit, aki hozzá ment, elutasított volna? Nem volt ilyen eset, és nem is lesz soha. A pokolban az elkárhozott lelkek között egy sincs, aki ezt mondhatná: „Krisztushoz mentem, de Ő elutasított”. Lehetetlenség, hogy te vagy én lennénk éppen azok, akikkel szemben Krisztus Jézus megszegné ígérését. Ne adjunk helyet magunkban ilyen sötét gyanúnak!

Ha a bennünket éppen most terhelő vétkeinkkel az Úr Jézushoz megyünk, biztosak lehetünk benne, hogy meghallgat és nem utasít el. Gyertek, menjünk hozzá együtt, azok is, akik még soha nem voltak nála, de azok is, akik már gyakran voltunk. Meg fogjuk látni, hogy egyikünk előtt sem zárja be a kegyelem ajtaját.

„Ez az ember bűnösöket fogad magához” – vádolták, de Ő mégsem utasított el senkit. Mi gyöngén és bűnösen megyünk hozzá, remegő hittel és kevés ismerettel és szegényes reménnyel, de Ő nem vet el bennünket. Megyünk hozzá imádkozva, bár imádságunk erőtlen és dadogó; hitvallással, bár az igen hiányos; dicséretekkel, bár azokban felét sem mondjuk el érdemeinek, de Ő mégis elfogad minket. Megyünk hozzá betegen, szennyesen, elcsigázva és méltatlanul, de Ő semmiképpen ki nem vet minket. Menjünk ma is újra hozzá, mert Ő valóban soha nem fog elküldeni magától.

Január 14

A nyugalom ajándék

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és megnyugvást adok nektek” (Mt 11,28).

A megváltottak nyugalmat találnak Krisztusban. Akik még nem fogadták el Krisztust Megváltójuknak, nyugalmat találnak, amint Hozzá mennek, mert Ő ígéri, hogy „megnyugvást ad”. Ajándéka teljesen ingyenes, fogadjuk el örömmel, amit Ő örömmel ad. Nem kell megvásárolnunk, sem kölcsönbe vennünk: ajándék, fogadjuk el! Agyonfáraszt bennünket a becsvágy, kapzsiság, gyönyörhajhászás vagy a sok gond? Ő mindezek bilincseitől meg akar szabadítani, és nyugalmat kínál nekünk. „Meg vagyunk terhelve”, még hozzá súlyosan a bűnnel, félelemmel, gondokkal, lelkiismeretfurdalással, halálfélelemmel? Ha Hozzá megyünk, Ő mindezt leveszi rólunk. Azért hordozta el bűneink nyomasztó terhét, hogy nekünk ne kelljen többé hordozni azt. Ő saját maga lett a nagy teherhordozó, hogy mindazoknak, akik súlyos terheket hordoznak, ne kelljen tovább görnyedni a hatalmas súly alatt.

Jézus Krisztus nyugalmat ad. Ez valóság! Hiszed ezt? Kipróbálsz? Most azonnal? Jöjj az Úr Jézushoz úgy, hogy adj fel minden más reménységet, csak rá gondold, higgyél annak, amit Isten róla mond, és bízd rá magad mindenben. Ha így jössz Hozzá, mélységes lesz az a nyugalom, amit Tőle kapsz, biztos, szent és örökké tartó. Olyan nyugalom, amely elér a mennyekig, és ezt Ő már ma megadja mindazoknak, akik Hozzá jönnek.

Hit által meggazdagodva

Január 15

„Nem marad örökre elfelejtve a szegény, nem vész el végleg a nyomorultak reménye” (Zsolt 9,19).

A szegénység súlyos örökség, de akik bíznak az Úrban, hit által meggazdagodnak, mert tudják, hogy Isten nem feledkezett meg róluk. Noha úgy látszik, mintha Isten a földi javak elosztásánál nem vette volna figyelembe őket, mégis várják azt az időt, amikor mindezért kárpótlást nyernek. Lázár nem fekszik mindörökké a gazdag kapujában, a kutyák között, hanem megkapja majd jutalmát a mennyben.

De már most is megemlékezik az Úr a szegény, de neki drága gyermekeiről: „Én nyomorult és szegény vagyok, de gondol rám az Úr” (Zsolt 40,18) – hangzik a régi Ige. Ez ma is így van. Az istenfélő szegényeknek nagy reménységük van. Számíthatnak arra, hogy az Úr mindennel ellátja őket, amire istenfélő életükhöz ezen a Földön szükségük van. Számíthatnak arra, hogy minden a javukat szolgálja; hogy szorosabb közösségbe kerülnek azzal az Úrral, akinek nem volt hová lehajtania a fejét. Számítanak az Úr második eljövételére, és arra, hogy akkor majd osztoznak az Ő dicsőségében. Ez a várakozásuk nem hiábavaló, mert Krisztusra épül, aki mindörökké él. Mivel pedig Ő él, mindez be is teljesedik. A szegény hívőnek sok olyan éneke van, amelyet nem érthet meg a bűnös gazdag. Ezért ha a földön szűkölködnünk is kell a javakban, gondoljunk a királyi menyegzőre, amely odafönt vár ránk.

Január 16

Még a leghalkabb hívást is . . .

„De megmenekül mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét” (Jóel 3,5).

Miért nem hívom segítségül az Úr nevét? Miért futok egyik vagy másik szomszédomhoz, amikor Isten olyan közel van, és leghalkabb hívásomat is meghallja? Miért ülök le, tőprengök megoldásokon és szövök terveket? Miért nem teszem magamat és terheimet közvetlenül az Úr kezébe? A legrövidebb út az egyenes út, miért nem futok egyenesen az élő Istenhez? Hiába keresgélek szabadulást mindenfelé, azt csak Istennél találhatom meg. Hatalmas ígérete bizonyossá kell tegyen efelől.

Fölösleges kérdeznem, hogy segítségül hívhatom-e Őt vagy sem, hiszen a „mindenki” szó tág kaput nyit. A „mindenki” engem is jelent, mert mindenkit jelent, aki csak segítségül hívja az Úr nevét. Ezért követni akarom az Ige vezetését, és segítségül hívom Őt most mindjárt, Őt, aki ezt a hatalmas ígéretet tette.

Nagy szükségben vagyok, és nem látom a kiutat, de éppen ezért megyek Hozzá. Aki az ígéretet tette, megtalálja majd a módját, hogyan teljesítse azt. Az én dolgom az, hogy engedelmeskedjem parancsainak, nem pedig hogy tanácsokat adjak neki. Szolgálja vagyok, nem ügyvédje. Hozzá kiáltok, és Ő megszabadít engem.

A félelem nélkül való ember

Január 17

„Isten azt mondta: Bizony, én veled leszek” (2Móz 3,12).

Természetes, hogy amikor Isten küldetéssel bízta meg Mózeset, nem engedte egyedül útjára. Felvenni a harcot a világ leghatalmasabb uralkodójával – ez rettenetes veszélyekkel járó és óriási erőt megkövetelő feladat volt. Nevetéses lett volna, ha ezzel a feladattal egy szegény és magányos pásztorembert bíz meg Isten, és aztán magára hagyja. Elképzelhetetlen, hogy a bölcs Isten szembeállítsa Mózeset egymagát a fáraóval és Egyiptom egész haderejével. Ezért ígérte Isten Mózesnek: „Én veled leszek” – és ezzel kizárta számára az egyedüllétnek még a gondolatát is.

Az én esetemben ugyanez a helyzet. Ha az Úr küldetésében úgy indulok, hogy az Ő erejében bízom és az Ő dicsőségére tekintek, akkor biztosan velem lesz. Azzal, hogy Isten küldetést ad, kötelezi is magát, hogy támogatni fog engem. Nem elég ez? Mi többet kívánhatok még? Ha az összes angyal és arkangyal állna is mellettem, csődöt mondhatok; de ha Ő velem van, biztos a győzelem. Csak arra kell ügyelnem, hogy ígéretéhez méltóan viselkedjem. Ne legyek féltékeny, elcsüggedt, gondatlan vagy elbizakodott. Micsoda személyiséggé kellene válnia annak, akit Isten maga kísér! Ilyen támogatás tudatában legyek ember a talpamon, és menjek bátran oda, ahová az Úr küld.

Január 18

Jézus Krisztus és gyermekei

„De ha fel is áldozta magát jóvátételül, mégis meglátja utódait, sokáig él (Ézs 53,10).

A mi Urunk Jézus Krisztus nem hiába halt meg. Halála áldozat volt: helyettünk halt meg, mert halála a mi bűneink büntetése volt, és mivel értünk hozott áldozatát Isten elfogadta, megszabadította azokat, akikért életét áldozatul adta. Halálával olyanná lett, mint a gazdagon termő gabonamag. Jézus Krisztust gyermekei sokasága követi. Ő az „örökkévaló Atya”, és ezt mondja majd egyszer: „Én pedig és e gyermekek, akiket az Úr adott nekem” (Ézs 8,18a).

A férfi büszkesége a fiak, „mint hős kezében a nyilak” (Zsolt 127,4). Jézus Krisztus tegze telve van ilyen nyilakkal, mind egy-egy gyermeke. A férfit fiai képviselik, ugyanígy Krisztust a keresztyének. A férfi élete mintegy meghosszabodik, és tovább él leszármazottaiban, ugyanígy folytatódik az Úr Jézus Krisztus élete a hívőkben.

Jézus Krisztus él, ezért látja „utódait”. Szemét rajtunk tartja, gyönyörködik bennünk, felismeri bennünk szolgálatának gyümölcsét. Örülünk, hogy Urunk örvendezik gyötrelmes áldozatának eredményében, és hogy Ő mindvégig rajtunk tartja a szemét, mint halálának gyümölcsein. Azok a szemek, amelyek egykor könnyeket hullattak értünk, most gyönyörködve kísérik minket. Ő szemmel tartja azokat, akik rá néznek. Szemeink találkoznak, és milyen nagy örömet jelent ez!

Vallást tévő száj, hívő szív

Január 19

„Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz” (Róma 10,9).

A szánkkal vallást kell tennünk. Megtettem ezt már? Tettem már vallást az Úr Jézusról mint Megváltómról, akit Isten feltámasztott a halálból, és Isten akarata szerint tettem ezt? Feleljünk őszintén erre a kérdésre!

Ugyanígy szükségünk van szívből jövő hitre is. Hiszek őszintén a feltámadott Krisztusban? Bizom benne, mint megváltásom egyedüli reménységében? Szívből bizom benne? Felelnem kell Istennek erre a kérdésére is.

Ha valóban elmondhatom, hogy vallást teszek Krisztusról és hiszek benne, akkor megváltott vagyok. Az igevers nem azt mondja: „lehet” vagy „talán”, hanem hogy megváltott voltom teljesen nyilvánvaló és olyan világos, mint az égen a nap: „Akkor üdvözülsz”. Mint hívő és hitvalló, birtokba vehetem ezt az ígéretet, és védelmemre felhozhatom Isten előtt most és egész életemen át, halálom órájában, és az ítélet napján is.

Meg vagyok váltva a bűn terhétől, a bűn hatalmától, a bűnért járó büntetés alól, s végül magától a bűnös léttől. Isten mondta: „Üdvözülsz” – és én hiszek ebben. Meg vagyok váltva. Dicsőség legyen Istennek mindörökké!

Január 20

Aki győz

„Aki győz, annak megadom, hogy egyék az élet fájáról, amely az Isten paradicsomában van” (Jel 2,7).

Senki nem futhat el a csatából, senki nem tagadhatja meg, hogy részt vegyen a szent harcban. Küzdenünk kell, ha győzni akarunk. Hadakoznunk kell, míg minden ellenséget le nem győztünk, mert különben ez az ígélet nem lehet a miénk, hiszen csak azoknak szól, akik „győznek”. Győznünk kell a világ hamis prófétái és mindama gonosz felett, amely tanításukat kíséri. Győznünk kell tulajdon szívünk lagymatagsága fölött, amely olyan könnyen elhagyja az „első szeretetet”! Olvassuk el a Jelenések könyvéből az efézusi gyülekezetnek írt egész levelet (Jel 2,1-7).

Ha Isten kegyelméből győzünk, amint győzni is fogunk, ha győzedelmes Királyunkat híven követjük, akkor Isten bebocsát minket paradicsomának közepébe. Bátran elmehetünk majd a lángoló pallossal őrködő Kérub mellett, és eljuthatunk ahhoz a fához, amelyről ha eszik az ember, örök élete lesz. Így megmenekülünk az örök haláltól, amely a bűn zsoldja. Elnyerjük az örök életet, amely az ártatlanság pecsétje, az Istennek odaszentelt élet jutalma. Jöjj szívem, bátorodj fel! Ha menekülsz a harc elől, elveszted az új és örök paradicsom örömet; de ha küzdesz a győzelemig, Istennel jársz a paradicsomban.

Isten ellenségei térdre hajtanak

Január 21

„Majd megtudják az egyiptomiak, hogy én vagyok az Úr” (2Móz 7,5).

A hitetlen világ nehezen tanítható. Egyiptom nem ismeri az élő Urat, ezért mer bálványokat felállítani, sőt még azt is meg merészeli kérdezni: „Kicsoda az Úr?” De az Úr megtöri a gőgös szívűeket, akár akarják, akár nem. Mikor ítélete mennydörög fejük felett, és elsötétíti egüket, elpusztítja termésüket, megöli fiaikat, akkor megsejtenek valamit Isten hatalmából. Ezután is lesznek mindig olyan események a földön, amelyek térdre kényszerítik majd a hitetlenkedőket. Ezért ne háborodjunk fel káromlásainkon, mert az Úrnak gondja van arra, hogy nevének dicsőséget szerezzen. Ő ezt nagy hatalommal meg is teszi.

Népének megszabadítása egy másik hatalmas eszköz volt, amellyel Isten tudtára adta Egyiptomnak, hogy Jahve, Izráel Istene, az élő és igaz Isten. Egyetlen izráelita sem halt meg a tíz csapás során, egy sem fulladt bele a Vöröstengeterbe. A választottak szabadulása és az igazi hívők megdicsőülése Isten legmegrögzöttebb ellenségével is elismerteti majd, hogy egyedül az Isten az Úr.

Ó, bárcsak ilyen meggyőző erő kísérné a Szent Szellem által az evangélium hirdetését szerte a világon, míg minden nép meg nem hajlik Krisztus nevére, és Urának nem nevezi Őt!

Január 22

Keresztyén nagylelkűség

„Boldog az, akinek gondja van a nincstelenre, ha bajba kerül, megmenti az Úr” (Zsolt 41,2).

A szegényre gondolni, sorsát szívünkre venni: keresztyén kötelesség. Maga Jézus Krisztus helyezte a szívünkre: „a szegények mindig veletek lesznek” (Mt 26,11).

Sokan sietve, meggondolatlanul adnak pénzt a szegényeknek, még többen semmit sem adnak. Ez a drága ígéret azoknak szól, akiknek gondjuk van a szegényekre, közelről megvizsgálják ügyüket, terveket készítenek megsegítésükre és körültekintően véghez is viszik azokat. Ezzel a gondoskodással többet tehetünk, mint a pénzzel, de a legtöbbet a kettővel együtt. Akik így gondolnak a szegényre, azoknak maga az Úr ígér segítséget, ha bajba kerülnek. Ő megsegít nyomorúságainkban, ha mi segítünk azokon, akik bajba kerültek. Különleges gondviselésben lesz részünk, ha az Úr látja, hogy mi is próbálunk másokról gondoskodni. Mert akármilyen nagylelkűek vagyunk is, a bajokat mi sem fogjuk elkerülni; de jótékonyágunk feljogosít arra, hogy számítsunk az Úr szabadítására. Ő nem szegi meg adott szavát és szövetségét. Lehet, hogy a szőrösszívű fősvények is kilábalnak valahogy a bajokból, de a bőkezű és nagylelkű hívőkön maga az Úr segít. Ahogyan másokkal szemben cselekedtél, úgy cselekszik az Úr veled. Ezért bátran adj oda mindent, amivel csak segíthetsz másokon!

Tökéletes áldozat

Január 23

„Tegye kezét az áldozat fejére, hogy kegyelmet és engesztelést nyerjen” (3Móz 1,4).

Ha egy tulok engesztelő áldozattá lehetett az azt feláldozó bűnös helyett, aki rátette a kezét és ezzel a bűneit is az áldozati állatra, mennyivel inkább engesztelő áldozat Krisztus érettünk, ha áldozatát hittel elfogadjuk.

*Hitem ráteszi kezét
ó Krisztus, drága fődre,
vezeklőn állok eléd,
bűneimet kiöntve.*

Ha egy tulkot elfogadott Isten az áldozótól engesztelésül, mennyivel inkább engesztelés Krisztus minden vétünkért. Egyesek vitatják az engesztelő áldozat nagy igazságát, pedig nekünk ez a reménységünk, örömünk, dicsekvésünk és mindenünk. Isten elfogadta Jézus Krisztus áldozatát engesztelésül miérettünk, és szeretett Fiában minket is elfogad és „megajándékoz kegyelmével” (Ef 1,6).

Ezért tedd rá most mindjárt hited kezét Krisztus tökéletes áldozatára, hogy azt így magadénak vallva, élvezhesd Isten kegyelmét. Ha egyszer már megtetted, tedd meg újra. Ha pedig még nem tetted volna, tedd rá most a kezedet haladék nélkül. Az Úr Jézus a tiéd lehet már most, ha akarod. Bízál benne erősen, és kétség nélkül a tiéd lesz Ő. Így kiengesztelődöttél Istennel, bűneid eltöröltettek és az Úré vagy.

Január 24

Gondot visel lépteinkre

„Híveinek lábát megőrzi” (1Sám 2,9).

Az út síkos, lábaink gyöngék, de az Úr megőrzi lépteinket. Ha engedelmes hittel átadjuk magunkat neki, és az Övéi leszünk, Ő maga fog vigyázni reánk. Nemcsak anyagainak parancsol, hogy őrizzenek, hanem maga ügyel lépteinkre.

Megóvja lábunkat az eleséstől, hogy be ne szennyezzük ruhánkat, kárt ne valljunk lelkünkben, és ne adjunk okot az ellenségnek a gyalázkodásra.

Megóvja lábunkat a tévelygéstől, hogy ne kövessük a tévtanítást, ostobaságot vagy a világ útját.

Megóvja lábunkat, hogy meg ne dagadjon a fáradtságtól, fel ne horzsolódjék a hosszú és rögös úton.

Megóvja lábunkat a sebesüléstől: cipőnk rézből és vasból lesz, ha kard élén vagy mérgeskígyókon taposunk is, hogy meg ne sérüljünk, se mérgezést ne szenvedjünk.

Kiszabadítja lábunkat a törből, hogy rosszakaratú és hatalmas ellenségünk csalárdságba be ne fonjon bennünket.

Ilyen ígéret birtokában fussuk meg pályánkat fáradtság nélkül, és járjunk félelem nélkül. Az, aki oltalmazza lábunkat, hatalmas erővel teszi azt.

Felel az őszinte bűnvallásra

Január 25

„**Ő pedig énekben mondja el az embereknek: Vétkeztem, mert görbévé tettem az egyenest, de Isten nem eszerint fizetett meg nekem. Megváltott engem, hogy ne jussak a sírba, és életem a világosságban gyönyörködjék**” (Jób 33,27-28).

Ez az igazság szava, egy istenfélő ember bizonyágtétele, és így egyenértékű egy ígérettel. Amit az Úr tett és most tesz, azt tenni fogja, amíg a világ áll. Az Úr keblére ölel bárkit, aki őszinte bűnvallással közelít hozzá, sőt állandóan keresi azokat, akik vétkeik miatt szorult helyzetben vannak.

El merjük mi is mondani Jób vallomását? Nem vétkezünk-e mindnyájan személy szerint, hogy el kellene mondanunk: „Vétkeztem”? Vétkeztem, szándékosan elferdítettem az igazságot? Vétkeztem és rájöttem, hogy semmi hasznom nem lett belőle, sőt, az örök kárhozat fenyeget? Ha így van, siessünk ezzel az őszinte vallomással Istenhez! Ő nem kér ennél többet, de mi ennél kevesebbet nem tehetünk.

Hivatkozzunk ígéretére Jézus Krisztus nevében. Ő megszabadít bennünket a pokol előttünk feltárolt szándékától, életet és világosságot ajándékoz nekünk. Miért esnénk kétségbe? Miért kételkednénk? Az Úr nem gúnyolja ki az alázatos lelkeket, Ő komolyan veszi azt, amit mondott. A vétkeseknek bűnbocsánatot ígér. Akik halált érdemelnek, bocsánatot nyerhetnek nála.

Uram, én megvallom bűnömet, és kérem, bocsáss meg nekem!

Január 26

Isten legyőzi a félelmet

„Nem fog a varázslás Jákóban, sem az igézet Izráelen”
(4Móz 23,23).

Ez az Ige gyökerestől ki kellene irtson minden ostoba, babonás félelmet! Még ha lenne is valami igazság a varázslásban és a babonákban, mindez nem árthat az Úr népének! Akiket Isten megáld, azokat nem lehet megátkozni.

A hitetlenek, mint Bálám is, szőhetnek cselt Isten népe ellen, de minden csalafintaságuk kudarcot vall. Puskaporuk átázik, kardjuk kicsorbul. Összegyülekeznek, de hiába, mert az Úr nincs velük: Csöndben nézhetjük, míg hálójukat szövök, mert úgysem fognak meg bennünket. Ám hívják segítségül Belzebúbot és alkalmazzák kígyó természetének minden ravaszságát, az sem segít nekik: a varázslásuk nem fog hatni, jóslásuk megcsalja őket. Milyen áldás ez! Mennyire megnyugtatja a szívet! A komolyan imádkozók küzdenek Istennel, de velük senki sem küzdhet, őket senki sem győzheti le. Isten gyermekeinek erőt ad az Úr a győzelemhez, de rajtuk senki sem vehet erőt. Nem kell félnünk magától az ördögtől sem, és semmiféle titokzatos ellenféltől, mert csalárdak szavai, sötétek és kifürkészhetetlenek tervei. Mindezek nem árthatnak annak, aki az élő Istenben bízik. Ezért mi dacolunk az ördöggel és valamennyi légiójával.

Valóságos megtérés

Január 27

„Ott majd visszagondoltok arra, hogyan éltetek, és mi mindent tettetek: hogyan tettétek magatokat tisztátalanokká. Akkor megundorodtok magatoktól, olyan sok gonoszságot követtetek el” (Ez 20,43).

Ha az Úr elfogadott minket és megajándékozott kegyelmével, békességével és biztonságával, ez arra indít, hogy kegyelmes Istenünkkel szemben elkövetett minden mulasztásunkat és bűnünket bánjuk meg. Ez a megbánás olyan értékes, mint a tiszta gyémánt, és ezt úgy ígéri Isten népének, mint az üdvösség legszentségesebb gyümölcsét. Ő, aki elfogadja a bűnbánatunkat, ad megbánást is, mégpedig nem mint keserű pirulát, hanem mint mézízű mannákat, amellyel népét táplálta. Csak a vér által kapott bocsánat és a meg nem érdemelt kegyelem elfogadása tudja kőszívűnket megolvasztani. Úgy érezzük, kemény a szívünk? Gondoljunk arra, micsoda szeretet van az új szövetségben, és akkor el fogjuk hagyni a bűnt, megbánjuk és megutáljuk azt, sőt megutáljuk önmagunkat is, mert ilyen végtelen szeretet ellen vétkeztünk. Járuljunk ilyen bűnbánó szívvel Istenhez, és kérjük Őt, segítsen tettünkre emlékezni, azt megbánni, elsíratni és abból hozzátérni. Ő, milyen öröndetes, ha szent szomorúság marja a szívünket! Milyen nagy megkönnyebülést jelent a könnyek áradata!

Urunk, üss sziklaszívünkre, vagy szólj kőszívünkhöz, és fakassz életet adó vizet belőle!

Január 28

Megszűnik a könnyhullatás

„Isten ... letöröl minden könnyet a szemükről...” (Jel 21,4).

Igen, ennek az ideje el fog jönni a hívők számára. Egyszer végleg megszűnik a szomorúság és felszáradnak a könnyek. Most a könnyek világában élünk, de ez a világ el fog múlni. Új ég és új föld lesz, írja ennek a fejezetnek az első verse; és ott nem siratjuk többé a bűnesetet és az abból következő nyomorúságokat. Olvassuk el a második verset, és figyeljük meg, hogyan ír a menyasszonyról és menyegzőjéről. A Bárány menyegzője a végtelen öröm ideje lesz, akkor már nincs helye a könnyeknek. A harmadik vers szerint Isten maga fog az emberek között lakni, és az Ő jobbán gyönyörűségek lesznek mindörökké, és nem lesz könnyhullatás.

Milyen is lesz az, ha nem lesz többé sem szomorúság, sem könnyhullatás, sem fájdalom? Sokkal dicsőségesebb lesz, mintsem hogy azt el tudnánk képzelni. Ó, sírástól kivörösödött szemek, ne hullassatok többé keserű könnyeket, hiszen már csak egy kevés idő, és nem ismertek többé könnyet! Senki más nem törölheti le úgy könnyeinket, mint a szeretet Istene, és Ő jön, hogy megtegye ezt. „Este szállást vesz a sírás, reggelre itt az ujjongás” (Zsolt 30,6).

Jöjj, Urunk, ne késlekedj, mert most még mindannyian sírunk.

Az engedelmesség áldást hoz

Január 29

„Tartsd meg engedelmesen mindezeket az Igéket, amelyeket én parancsolok neked, hogy jó dolgod legyen neked és utódaidnak mindenkor. Ha így cselekszel, azt jónak és helyesnek tartja majd Istened, az Úr” (5Móz 12,28).

Bár az üdvösség nem a törvény cselekedeteiből jön, de az engedelmeseknek szóló áldás-ígéretet Isten hűséges szolgáinak is szólunk. Az átkokat elvette Urunk, amikor átokká lett értünk, de az áldásokkal kapcsolatos ígéretet közül egy sem veszítette érvényét.

Hallgassuk és jegyezzük meg Urunk kijelentett akaratát, ne csak egyes Igéire figyeljünk, hanem „mindezekre az Igékre”. Ne csipegessünk és ne válogassunk, hanem legyen bennünk részrehajlás nélküli feltétlen tisztelet Isten minden egyes parancsával szemben. Így lesz áldott egész családunk élete. Az Úr áldása van választottain ezerízíg. Ha feddhetetlenül járnak színe előtt, akkor mindenki előtt nyilvánvalóvá lesz, hogy ők Isten áldott gyermekei.

Tisztességtelenség vagy furfang azonban nem hozhat áldást ránk és szeretteinkre. A világ hitetlen módszerei nem hozhatnak jót sem ránk, sem gyermekeinkre. Számunkra csak az jelenthet áldást, ha Isten színe előtt járunk. Ha becsületes úton nem tudunk meggazdagodni, becstelenséggel még kevésbé. Nekünk csak az hoz boldogságot, ami Isten előtt kedves.

„Mert én veled vagyok, megőrizlek téged, akárhová mégy...” (1Móz 28,15).

Vándorutunkban kísérőkre van szükségünk? Legjobb kísérőnk Isten jelenléte és oltalma. Bárhol járunk is, mindenütt szükségünk van Isten jelenlétére és oltalmára, és ezt meg is kapjuk, ha az Ő szolgálatában járunk, nem pedig csak saját kedvtelésünk szerint. Még ha más vidékre kell is költöznünk Isten akaratából, ne szomorkodjunk miatta! Hiszen a hívó ember vándor és idegen, bárhol is él ezen a földön, mert bárhová kerül, igazi otthona mindenhol az Úrban van, mint ahogy minden nemzedékben így volt ez a hívők számára. Lehet, hogy a világ vezető embereinél nincs „protekciónk”, de ha az Úr azt ígéri: „megőrizlek téged”, akkor nem árt nekünk valóban semmi veszedelem. Ez az ígéret áldott „útlevel” minden utazó számára, mennyei testőrség minden zarándok mellett.

Jákób, akinek az Isten ezt az ígéretet adta, még soha nem volt távol hazulról. Anyás gyermek volt, nem kalandos természetű, mint a bátyja. Mégis mennie kellett egyszer, és Isten vele ment. Kicsiny motyóját vitte csupán, és nem volt kísérője. De nem utazott soha fejedelem nemesebb testőrséggel, mint ő. Mikor szabad mezőn aludt, angyalok vigyáztak rá és Isten beszélgetett vele. Ha az Úr indít útnak minket, mondjuk az Úr Jézussal: „Ébredjetek, menjünk!” (Mt 26,46).

„Meg is fog hallgatni Istenem” (Mik 7,7).

A barátok hűtlenné válhatnak, de Isten nem fordul el a megváltottaktól, sőt meghallgatja minden kérésüket. Azt mondja a próféta: „Még asszonyod előtt is, akit magadhoz ölelsz, vigyázz, hogy mit mondasz! Mert... az embernek saját háza népe is ellensége” (7,5-6). Ez nagyon keserves állapot, de Isten még ilyen esetben is hűséges (barát) marad, és elmondhatjuk neki minden bánatunkat.

Bölcsességünk abban van, hogy az Úrra nézünk, és nem civódunk az emberekkel. Ha barátságos kéréseinket még rokonaink is semmibe veszik, várjunk reménységgel szabaddító Istenünkre. Ő meg fog hallgatni minket. Kiváltképpen meghallgat akkor, ha sok bántást és szeretetlenséget kapunk az emberektől, úgyhogy hamarosan már mi is így kiálthatunk: „Ne örülj bajomnak, ellenségem, mert ha elesem is, fölkelek” (7,8).

Mivel Isten élő Isten, meg tud hallgatni; mivel szerető Isten, meg is hallgat. Meghallgat, mert Ő a szövetség Istene, aki elkötelezte magát arra, hogy meghallgat minket. Aki így tud hozzá szólni: „En Istenem”, az teljes bizonyossággal elmondhatja: „Az én Istenem meg is fog hallgatni engem”. Jöjj tehát, vérző szívű testvérem, és öntsd ki szomorúságodat Istened előtt! Belső szobádban borulj térdre és légy bizonyos benne: „Meghallgat engem az én Istenem.”

Február 1

Soha ne ess kétségbe!

„De fölragyog majd az igazság napja számotokra, akik nevemet féltétek, és sugarai gyógyulást hoznak” (Mal 3,20).

Ez a prófécia részben már beteljesedett dicsőséges Urunk első eljövetelekor, egészen második eljövetelekor fog beteljesedni, de mint ígéret valóra válhat a mindennapjainkban is. Sötét az eged, kedves olvasóm? Még az éjszaka feketesége is sűrűsödik körülöttem? Ne ess ezért kétségbe; hiszen felkel újra a nap! Amikor az éjszaka a legsötétebb, akkor van legközelebb a hajnal. „Az éjszaka elmúlik, a nappal pedig már egészen közel van” (Róma 13,12).

A fölkelő nap nem a közönséges nap lesz, hanem „az igazság napja”, amelynek minden sugara szentség. Azért jön, hogy megvidámítson minket, igazság és irgalom útján jön, de még szabadításunk érdekében sem törli el a törvény érvényét. Jézus Krisztus kijelenti Isten szentségét és szeretetét. Ha tehát eljön szabadulásunk, az valóságos lesz, mert igazság szerint való.

Csak egy dologban kell megvizsgálnunk magunkat: Féljük-e valóban az Úr nevét? Tiszteljük-e az élő Istent, és az Ő útján járunk-e? Ha ez így van, akkor az éjszaka már nem tart soká a számunkra, és ha elérkezik a reggel, lelkünk minden betegsége és szomorúsága egyszer s mindenkorra elmúlik; fény, meleg, öröm és tiszta látás lesz a részünk, és ezt lelki betegségünkéből és nyomorúságunkból való gyógyulás követi majd. Felragyogott már nekünk Krisztus napvilága? Akkor üljünk ki fényére! Elrejtette arcát előlünk? Akkor várjuk, amíg felragyog a számunkra! Mert amilyen bizonyos a napkelte, olyan biztos az is, hogy „fel fog ragyogni azoknak, akik nevét félik”.

Növekedés

Február 2

„Úgy ugrándoztok majd, mint a hizlalóból kiszabadult borjak” (Mal 3,20).

Amikor kisüt a nap, a betegek elhagyják szobáikat és kimennek friss levegőt szívni. Amikor a napsütés elhozza a tavaszt és a nyarat, a jószág elhagyja istállóját és magasabban fekvő havasi legelőket keres. Így van ez velünk is. Amikor élő hitben közösségünk lesz az Úrral, mi is elhagyjuk a kétségbeesés sötét mélységeit, és kimegyünk a szent bizalom tágas mezőire. Felmászunk az öröm hegyeire, és ott friss mennyei táplálékot találunk, nem olyant, mint a testi emberek földi „száraztakarmánya”.

„Kiszabadulni” és „örömmel ugrándozni”: ez kettős ígéret. Én lelkem, vágyakozzál mindkét áldás után! Miért maradnál rabságban? Kelj fel és járj-kelj szabadon! Jézus Krisztus azt mondta, hogy az ő juhái bejárnak és kijárnak, és legelőt találnak. Indulj hát, és táplálkozz a határtalan szeretet dús legelőin!

Miért maradnál kised a kegyelemben? Növekedjél! A fiatal borjak gyorsan nőnek, ha gondosan táplálják azokat. Hogyne növekedne a te hited is, aki Megváltód kitűnő gondoskodásában részesülsz. Növekedj hát a kegyelemben, és Urad és Megváltód ismeretében! Ne maradj szűkös viszonyok között a hit dolgában, sem pedig satnyán! Hiszen már fölragyogott az igazság napja számodra is. Felelj sugarai hívó szavára, ahogy a fák is rügyezni kezdenek a napsugár hatására! Nyisd meg szívedet, „növekedjél fel szeretetben mindenestől óhoz, aki a fej, a Krisztus” (Ef 4,15).

Február 3

Ő ingyen ajándékozott mindent

„Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ajándékozna nekünk vele együtt mindent?” (Róma 8,32).

Alakjában nem, de tartalmában ez is ígéret. Sőt, több ígéret ötvözete. Rubintok, smaragdok és gyémántok koszorúja arany foglalatban. Olyan kérdés ez, amelyet sohasem lehet úgy megválaszolni, hogy az nekünk bármilyen szívbeli aggodalmat okozzon. Mit tagadhatna meg tőlünk Isten, miután már nekünk adta Jézus Krisztust? Amire csak a menny és a föld között valóban szükségünk van, azt mind megadja nekünk. Hiszen ha adakozó jóságának határa lenne, nem adta volna oda tulajdon Fiát értünk.

Mire van szükségem a mai napon? Csak kérnem kell. Kérhetem komolyan, de nem szabad erőszakoskodnom, és valamit kelletlen ajándékként kicsikarnom az Úrtól, hiszen Ő önként szeretne megajándékozni, önként adta Fiát is értünk. Nyilván senki sem mert volna ilyen nagy ajándékot kérni tőle. Túlságosan vakmerő kívánság lett volna. Ő önként adta Egyszülöttjét. Én lelkem, ezek után ne bíznál a mennyei Atyában, hogy Ő „vele együtt mindent” nekem ad? Ha erőszakoskodni kellene a Mindenhatóval, szegényes imádságod mit sem érne: Szeretete azonban úgy buzog, mint valami ki nem apadó forrás, és bőségesen eláraszt mindazzal, amire valóban szükséged van.

Ő visszajön

Február 4

„Nem hagylak titeket árván, eljövök hozzátok” (Jn 14,18).

Itt hagyott minket, mégsem maradtunk árván. Vigasztalónk elment, mégsem vagyunk vigasztalanok. Az a vigaszunk, hogy Ő visszajön, és ez a vigasz elegendő ahhoz, hogy megerősítsen bennünket hosszúnak tűnő távolléte alatt. Krisztus már úton van hozzánk; azt mondta: „Bizony, hamar eljövök” (Jel 22,20); (sietve) már közeledik felénk. Azt mondja: „Eljövök” – és jövetelét semmi nem akadályozhatja meg, semmi nem késleltetheti még egy negyed órával sem. Külön hangsúlyozza: „Eljövök hozzátok”, és ez így is lesz. Ő közvetlenül népéhez és népéért fog eljönni. Ez adjon vigasztalást, amíg szenvedünk, mert még nem jött el a várva várt Vőlegény.

Mikor nem érezzük jelenlétének vidámító erejét, bánkdunk ugyan, de nem eshetünk úgy kétségbe, mintha nem lenne reményiségünk. Urunk szempillantásnyi búsulásában, rövid időre elrejtőzött előlünk, de majd visszatér szeretete teljességével. Bizonyos értelemben elhagyott bennünket, de csak látszólag. Amikor elment, zálogot hagyott hátra, hogy vissza fog térni.

O, Uram, jöjj hamar! Nincs értelme és tartalma földi életünknek, ha te nem vagy itt. Vágyakozunk fényes orcád után. Mikor jössz el újra? Bizonyosak vagyunk abban, hogy egyszer csak visszatérsz. Siess hozzánk sasszárnyakon!

Ó Urunk, Istenünk! Ámen.

Február 5

Az igazságnak elég tétetett

**„Ha meglátom a vért, akkor kihagylak benneteket”
(2Móz 12,13).**

Számomra Krisztus drága vére vigasztalás, Isten előtt pedig szabadulásom záloga. Még amikor magam képtelen vagyok is azt észlelni, Isten Krisztus vérére néz, és elmegy mellettem, „kihagy” az ítéletből. Ha éppen elhomályosodnak hitem szemei, akkor is biztonságban lehetek, mert Isten szemei nem homályosodnak el, Ő állandóan látja a nagy Áldozat vérét. Micsoda öröm ez!

Isten megtekinti szeretett Fia áldozatának mély(séges) jelentőségét és azt a végtelen gazdagságot, amit az magában foglal. Az áldozatra néz, és nem féledkezik meg arról, hogy igazságának már elégtételt szerzett és Krisztusban megdicsőített. Amikor a teremtést befejezte, ezt mondta Isten róla: „Íme, minden igen jó” (1Móz 1,31). De vajon mit mondott szeretett Fia engedelmességéről, mindhalálíg való engedelmességéről? Istennek kimondhatatlan gyönyörűsége van Krisztusban és abban a kedves illatban, amelyet áldozata jelentett, midőn büntelen önmagát feláldozta Istennek a bűnösökért (elveszettekért).

Ezért lehetünk biztonságban. Isten áldozata és Igéje nyújtja ezt a tökéletes biztonságot. „Ki akar hagyni” minket az ítéletből, és ki is fog hagyni, mert dicsőséges Közbenjárónk vállalta a halált helyettünk, és Isten elfogadta áldozatát. Igazsága összefonódott szeretetével, hogy örökre szabadulást nyújtson mindazoknak, akiket Krisztus vérével meghintett.

Áldás a városban

Február 6

„Ha hallgatsz az Úrnak, Istenednek a szavára, áldott leszel a városban ...” (5Móz 28,2-3).

A város tele van sürgéssel-forgással, aki nap mint nap benne jár, érzi, hogy ez mennyire felőrli az embereket. Csupa lárma, kavargás, nyüzsgés, fájdalmasan nehéz robot: sok a kísértése, veszedelme és gondja. De ha Isten áldásával megyünk oda, eltűnik a nehézségek éle. Ha áldásával maradunk ott, örömet találunk kötelességeink teljesítésében, és erőt kapunk feladataink elvégzéséhez.

Isten áldása talán nem tesz minket naggyá a városban, de megtart a helyes úton; talán nem tesz gazdaggá, de megőrzi becsületesnek. Legyen bár munkás, tisztviselő, igazgató, kereskedő vagy előljáró valaki, a város sok alkalmat nyújt a hasznos életre. Ott jó halászni, ahol nyüzsg a sok hal, ott reményt adó az Úrért való munka, ahol nyüzsg a sok ember. Lehet, hogy jobban szeretjük a vidék csendjét, de ha hivatásunk a városba szólít, azt is szeretni fogjuk, mert tág teret ad munkálkodásunknak.

Ez az ígéret arra biztat, hogy várjunk jó dolgokat, legyen fülünk nyitott az Úr szavának meghallására, kezünk kész rendelkezéseinek végrehajtására. Az engedelmesség áldást hoz. A parancsolatok megtartásának „jutalma bőséges” (Zsolt 19,12).

Február 7

Visszatérés a pártütésből

„Ha megtérsz a Mindenhatóhoz, felépülsz ...” (Jób 22,23).

Elifáz ebben a versben nagy igazságot mondott ki, sok ihletett Ige összefoglalását. Kedves olvasóm, letaglózott a bűn? Rommá lett az életed? Ellened fordult az Úr, úgyhogy anyagilag csődbe jutottál, szellemileg letörtél? Vajon nem tulajdon ostobaságod juttatott-e romlásra? Ha így van, akkor első dolgod az legyen, hogy visszatérj az Úrhoz. Mélységes bűnbánattal és őszinte hittel térj vissza lázadásodból. Ezt meg kell tenned, hiszen te fordultál el attól, aki szolgájának vallottad magadat. Ez az egyedüli bölcs dolog, amit csak tehetsz, mert amíg ellene harcolsz, nem virágozhat ki az életed. Ezt a lépést sürgetően szükséges megtenned, mert amivel Isten eddig fenytett, az semmi ahhoz képest, amivel még fegyelmezhet, hiszen Ő a Mindenható.

Nézd, micsoda biztató ígéret ez: „Felépülsz!” Csak a Mindenható tudja felállítani a ledőlt oszlopokat, helyreállítani a dűledező falakat romos életedben. Ő viszont nemcsak képes erre, hanem meg is fogja tenni mindezt, ha megtérsz hozzá. Ne késlekedj! Megnyomorodott lelked teljesen csődbe jut, ha tovább is lázadsz, míg a szívből jövő bűnvallás megkönnyebbít, az alázatos hit pedig megvigasztal. Tedd meg ezt, és meglátod, minden rendbe fog jönni.

Örömteli biztonság

Február 8

„Győzelmes jobbommal támogatlak” (Ézs 41,10).

Az elmúlástól félni hasznos dolog. A vakmerőség viszont nem vall bölcsességre. Vannak időszakok az életünkben, amikor úgy érezzük: ha most nem kapunk valami különös támogatást, elsüllyedünk. Íme, Isten a jobbát nyújtja, hogy támaszkodjunk rá. Figyeljük meg ígérését: nemcsak a kezét nyújtja, bár az eget és a földet is fenntartja, hanem jobbát: hozzáértéssel párosult erejét, legteljesebb hatalmát. Sőt, ez még nem minden, hanem „győzelmes jobbjával” támogat. Azt a kezét nyújtja, amellyel fenntartja szentségét és végrehajtja királyi végzéseit, ezt a kezét nyújtja ki a benne bízók megtartására. Így legyen bár félelmetes a veszedelem, amiben vagyunk, mégis csodálatos, örömteli biztonságban lehetünk. Akit az Úr jobbjá tart, annak még az ördög sem árthat.

Gyöngé lehet a lábunk, de hatalmas az Isten jobbjá. Rögös lehet az utunk, de a Mindenható támogatását élvezzük. Ezért bátran előre: nem fogunk elesni! Támaszkodjunk szüntelenül arra, aki mindent fenntart. Isten nem vonja meg tőlünk erejét, mert Ő nem tagadja meg magát. Hűség ígérétéhez és hűséges Fiához, ezért nem hagy el minket soha. Milyen boldoggá tevő ígéret ez! Boldogok letünk tőle valóban?

Február 9

Megtisztítva a salaktól

„Ezt a harmadrészt is tűzbe teszem, megtisztítom őket, ahogyan az ezüstöt tisztítják, megpróbálok őket, ahogyan az aranyat próbálják. Ő segítségül hívja nevemet, én pedig meghallgatom őt. Ezt mondom: Népem ő, és ő ezt mondja: Uram, Istenem!” (Zak 13,9).

A kegyelem nemes ércé változtat minket, de ehhez szükségszerűen a tüzes kohón kell átmennünk. Megijedünk ettől, inkább maradunk a mezőn békén heverő, de értéktelen kőnek? Ha igen, akkor a rosszabbik részt választottuk, mint Ézsau, aki egy tál lencséért eladta elsőszülöttségi jogát. Nem Uram, inkább vess minket a tüzes kohóba, mint hogy távol kerüljünk Tőled!

A tűz nem pusztít, csak tisztít. Át kell mennünk rajta, de Isten nem hagy benne. Az Úr számára az övéi olyan drágák, mint az ezüst, ezért akarja őket megtisztítani a salaktól. Aki bölcs, az örül ennek a tisztogatásnak, és nem vonakodik tőle. Azért imádkozunk tehát, hogy tisztítson meg az Úr a salaktól, ne pedig azért, hogy kíméljen meg az olvasztó kemencétől.

Ó Urunk, Te valóban tűzben próbálsz meg bennünket! Csaknem elolvadunk a lángok hevében. De ez a Te utad, és ezért ez a legjobb út a mi számunkra is. Tarts meg bennünket a próbák tűzében, tisztíts meg teljesen, mert mi a tied akarunk lenni mindörökké!

Szüntelen bizonyágtétel

Február 10

„... az Ő tanúja leszel minden ember előtt arról, amiket láttál és hallottál” (Csel 22,15).

Pált arra választotta ki az Úr, hogy lássa és hallja, amint a mennyből szól hozzá. Ez önmagában is nagy kiváltság volt, de Isten célja nemcsak ez volt, az üzenet Pálon keresztül másokhoz is, minden emberhez szólt. Nem is rekedt meg Pálnál, ő volt az, akinek Európa az evangéliumot köszönheti.

A mi dolgunk is az, hogy bizonyágot tegyünk mindarról, amit az Úr nekünk jelentett ki. Ha véka alá rejtjük a drága kijelentést, akkor azt a magunk kárára tesszük. Először azonban látnunk és hallanunk kell, különben nincs mit mondanunk, de ha ez megtörtént, akkor buzgón bizonyágot kell tennünk (róla). Legyen személyes a bizonyágtétel: „tanú leszel”, Krisztusról szóljon: „az ő tanúja leszel”. Legyen következetes, egész életünket átható, sok más dolgot kizáró bizonyágtétel. Ne csak ahhoz a néhány emberhez szóljon, akik örömet fogadják, hanem „minden” elérhető emberhez, fiatalhoz és öreghez, gazdaghoz és szegényhez, jóhoz és rosszhoz. Sohasem szabad úgy hallgatnunk, mintha néma szellem volna bennünk, mert igeversünk parancs és ígéret, és ezt nem szabad elfelejtenünk – „tanúm leszel”, „tanúim lesztek” (Csel 1,8), mondja az Úr. – *Uram, teljesítsd be rajtam ezt az Igét!*

Február 11

Gyermekeink már biztonságban vannak?

„... vizet árasztok a szomszagos földre, patakokat a szárazra. Szellemeimet árasztom utódaidra, áldásomat sarjadékaidra” (Ézs 44,3).

Gyermekeinkben természetük szerint nincs meg Isten Szelleme, amint azt tapasztaljuk is. Sok mindent látunk bennük, ami aggodalomba ejt jövőjük felől, és ez szorongó imádságra készítet. Ha fiunk rossz útra tér, komolyan könyörgünk érte, hogy ne hagyja őt Isten elveszni, vezesse a helyes útra. Jobban szeretnénk, ha lányunk is inkább alázatos szívű hívő lenne, mint divatos kis királynő. Ez az igevers bátorítson komoly reménységre bennünket, hiszen bátorítás az előtte való vers is: „Ne félj szolgám, Jákób”, és ez oszlassa el félelmünket.

Az Úr az Ő Szellemeit ígéri, bőséggel és erővel árasztja ránk, és nyomában valóságos és örökkévaló áldás terem. Ezen isteni áradat nyomán fejlődnek gyermekeink, míg „Egyik ezt mondja majd: én az Úré vagyok! A másik Jákób nevére hivatkozik” (44,5).

Olyan ígéret ez, melyet számon kell kérnünk az Úrtól. Időről-időre határozottan könyörögnünk kell gyermekeinkért. Mi nem tudunk új szívet adni nekik, de a Szent Szellem igen, és Ő szívesen meghallgatja ezt a kérésünket. A mennyei Atya örömet vesz az apák és anyák imáját. Vannak még szereteteink a bárkán kívül? Ne nyugodjunk addig, amíg velünk együtt nincsenek biztonságban, az Úr tulajdon kezében.

Isten örömmel ad

Február 12

„Az Úr ezt mondta Ábrámnak azután, hogy Lót elvált tőle: Emeld föl tekintetedet, és nézz szét arról a helyről, ahol vagy, északra, délre, keletre és nyugatra. Azt az egész földet, amelyet látsz, neked és a te utódaidnak adom örökre” (1Móz 13,14-15).

Ábrahám emlékezetes alkalommal kapta (nyerte) ezt a különleges ígéretet (áldást). Éppen elrendezett egy családi vizsályt. Ezekkel a szavakkal tette ezt: „Ne legyen vizsály köztem és közted... hiszen rokonok vagyunk” (13,8). Ezért nyerte el a békesség teremtőinek szóló áldást. A békességet adó Úr örömmel adja kegyelmét azoknak, akik békességre törekszenek. Ha mélyebb közösségre vágyunk az Úrral, még jobban keresnünk kell a békesség útját.

Ábrahám igen nagylelkű volt fiatal rokonához. Felkínálta neki a döntést, hogy ő válasszon, hol akar letelepedni. Ha a békesség kedvéért lemondunk a magunk érdekéről, az Úr többet is ad, mint békességet. Ábrahám példáján láthatjuk ezt: megkapta Istentől az egész földet, amelyet csak a szemével belátott. Mi is kövessük hittet példáját. Ábrahámnak várnia kellett, amíg ténylegesen birtokba vehette ezt a földet, de az Úr már neki és utódainak adta azt. Határtalan áldással járnak az Isten velünk kötött szövetségéből fakadó ajándékok. Minden a miénk. Ha kedvesek vagyunk az Úr előtt, akármerre nézünk, minden a miénk, akár a jelenvalók, akár az elkövetkezendők. Mi pedig Krisztuséi vagyunk, Krisztus pedig Istené.

Február 13

Áldott vagy a mezőn

„Áldott leszel a mezőn” (5Móz 28,3).

Milyen gyakran találkoztunk az Úrral, mikor egyedül voltunk a természet csendjében! A bokrok és a fák tanúi voltak örömeinknek? Újra meg újra vágyakozunk ez után az áldás után.

Ilyen áldást nyert Boáz, amikor aratáskor a munkásai áldásmondással fogadták. Virágoztassa fel az Úr mindazokat, akik az ekevasat a földbe eresztik! Minden gazda számíthat Istennek az ígéreteré, ha valóban engedelmeskedik az Úr Isten szavának.

Kimegyünk a mezőre dolgozni, ahogyan Ádám tette. És habár Ádám bűne nyomán átkozott lett a föld, olyan vigasztaló tudnunk, hogy a második Ádám, azaz Krisztus által áldást hoz reánk a mezőn munkálkodásunk.

Kimegyünk a mezőre, hogy megmozgassuk tagjainkat, és boldogan hisszük, hogy az Úr megáldja kirándulásunkat, és egészséget ad, amelyet az Ő dicsőségére akarunk felhasználni.

Kimegyünk a mezőre, hogy tanulmányozzuk a természetet, és látnunk kell, hogy az egész látható teremtett világban minden Isten áldása van, és még az is, amit mi nem látunk hasznosnak, magasabb célra van szentelve.

Végül kimegyünk a mezőre, hogy eltemessük halottainkat, és ha ránk kerül a sor, mások visznek majd ki bennünket, hogy eltemessenek; de akár gyászolunk egy sírhant fölött, akár alatta nyugszunk, áldottak vagyunk.

Meg nem érdemelt irgalom

Február 14

„... aki bízik az Úrban, azt ő szeretettel veszi körül” (Zsolt 32,10).

A bizalomnak nagy a jutalma! Add ezt megtapasztalnom nekem is, Uram! Aki bízik, az mindenkinél inkább bűnösnek érzi magát, de íme kegyelmet készített számára az Úr; tudja, hogy nem érdemli meg, mégis övé az irgalom, és tágra nyílt ajtó várja. Ó Uram, Benned bízom, add nekem ezt a kegyelmet.

Lásd meg, lelkem, milyen testőröd van! Ahogy a fejedelmet körülveszik katonái, úgy övez téged körül az irgalom. Elölről, hátulról és minden oldalról körülvesz a kegyelem, mint fegyveres őrség. A kegyelem védőrendszere közepén élünk, mert Krisztusban vagyunk.

Ó, én lelkem, milyen tiszta levegőt szívhatsz! Ahogy a levegő körülvesz, úgy övez körül az Úr kegyelme. Sok bánatuk van azoknak, akik az Úr nélkül élnek, de körülöttesz annyi a kegyelem, hogy a szomorúság említésre sem érdemes. Dávid azt mondja: „Örüljete az Úrnak, ujjongjatek, ti igazak! Vigadjatek mind, ti igaz szívűek!” (Zsolt 32,11). Ha engedelmeskedünk ennek a felhívásnak, szívünk diadalmaskodni fog Istenben, és dicsekedhetünk örömeinkkel. Uram, ahogyan Te körülveszel irgalmaddal, úgy szeretném én is körülvenni oltárodat a hálaadás énekével!

Február 15

Szüntelenül megemlékezik rólunk

„Gondol ránk az Úr, meg fog áldani” (Zsolt 115,12).

A mondat első részének igazságát én megpecsételhetem. És te? Az Úr valóban gondolt ránk, gondoskodott rólunk, megvigasztalt, megszabadított és vezetett. Gondviselése minden lépésünkben törődött velünk, még a legkisebb ügyünk sem volt jelentéktelen a számára. Egész életünk során gondolt ránk, szünet nélkül. Voltak persze alkalmak, amikor különösképpen megtapasztaltuk gondoskodását, és ezekre különösen nagy hálával gondolunk vissza. Igen, valóban „gondol ránk az Úr”.

A mondat második része értelemszerű következménye az elsőnek. Mivel Isten nem változik, a múlthoz hasonlóan a jövőben is mindig gondol ránk. És ha Ő gondol ránk, abból áldás származik. De itt nemcsak ésszerű következtetéssel, hanem ihletett kijelentéssel van dolgunk: Isten Szent Szellemének ereje is kijelentette ezt nekünk. „Meg fog áldani” (Csel 3,26). Ez nagy és kifürkészhetetlen dolgot jelent. Mivel ez az ígélet nincs időhöz kötve: a végtelenbe nyúlik. Megáld minket a maga isteni módján, öröktől fogva mindörökké. Ezért mondjunk Istennek együtt hálát: „Áldjad, Ielkem, az Urat!” (Zsolt 103,1).

Istennel van dolgunk

Február 16

„Nem izzó haragom szerint bánok vele, nem döntöm újból romlásba Efraimot, mert Isten vagyok én, nem ember” (Hós 11,9).

Az Úr így adja tudtunkra, hogy kegyelméből megkímél minket. Kedves olvasóm, talán most éppen Isten súlyos fegyelmezése alatt vagy, és minden a közeli ítélettel fenyeget. Óvjon meg ez az Ige a teljes kétségbeeséstől. Lásd, az Úr szólít, hogy tekintsd át életedet és valld meg bűneidet. Ha Ő ember lenne, már régen végzett volna velünk. Ha emberi módon cselekedne, elég lenne egy szava vagy csapása, és végünk volna. De Isten nem ilyen, mert Ő mondja: „amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az én utaim a ti utaitoknál” (Ézs 55,9).

Azt jól látod, hogy haragszik, de Ő nem akar mindvégig haragudni. Ha a bűnből az Úr Jézushoz fordulsz, Isten elfordítja rólad haragját. Mivel Isten Isten, és nem ember, van bocsánat a számodra, még ha talán nyakig benne is vagy a bűnben. Istennel állsz szemben, nem pedig egy kőszívű emberrel, mégcsak nem is egy igazságos emberrel. Nincs emberi lény, akinek elég türelme volna hozzád; kihoznál még egy angyalt is a béketűréséből, mint ahogyan kimerítetted szomorkodó atyád türelmét is. Isten azonban hosszútűró. Jöjj és tégy vele próbát most mindjárt. Valld meg bűneidet, higgy, és fordulj el a gonosztól, hogy így megszabadulj.

Február 17

Isten erőssé tud tenni téged

„Ti azonban legyetek erősek, ne lankadjatok el, mert tetteiteknek meglesz a jutalma!” (2Krón 15,7).

Isten nagy dolgokat tett népéért, Júdáért, de mégis erőtlenn emberek maradtak: ingadozva járták az Úr útját, szívükben haboztak. Szükségük volt az intésre, hogy az Úr velük lesz, amíg ők az Úrral lesznek, de ha elhagyják Őt, Ő is elhagyja őket. Emlékeztetni kellett őket a testvér-nép, Izráel sorsára is, mire vezetett Isten elleni lázadásuk, és milyen kegyelmes volt hozzájuk az Úr, amikor megbánást mutattak. Az Úr szándéka az volt, hogy megerősítse Júdát Isten útján és az igazságban. Erre van szükségünk nekünk is. Megérdemli Isten, hogy teljes erőnkől és tehetségünkől szolgáljunk neki.

Ha Isten szolgálata ér valamit, akkor mindent megér. Legnagyobb jutalmunkat az Úr munkájának végzésében fogjuk találni, ha azt szorgalommal végezzük. Fáradozásunk nem hiábavaló az Úrban, ezt tudjuk. A fél szívvel végzett munka nem hoz jutalmat, de ha egész lelkünket az Úr ügyének szolgálatába állítjuk, kivirágzik az életünk. E sorok szerzője egy félelemtelen viharos időszakban kapta biztatásul ezt az igeverset, és megértette belőle, hogy teljes erővel tovább kell „vitorlázni”, mert hajója biztonságban és drága rakománnyal fogja elérni a kikötőt.

Isten válaszol

Február 18

„Teljesíti az istenfélők kívánságát, meghallja kiáltásukat és megsegíti őket” (Zsolt 145,19).

Isten Szelleme oltotta belénk a kívánságot, ezért teljesíti is azt. Bennünk lévő élete indít a kiáltásra, ezért meghallgatja azt. Az Őt félők a legszentebb befolyás alatt vannak, ezért legfőbb kívánságuk, hogy Istent dicsőítsék és Benne mindörökké örvendezzenek. Miként a Biblia nagy hívő alakjai, ők is telve vannak kívánsággal, és az Úr valóra váltja vágyaikat.

A szent kívánságok olyanok, mint a zsenge vetés, amelyet a mennyei gazda gondoz, míg gabonát nem terem a kalász. Az istenfélő emberek vágnak arra, hogy szentek, hasznosak legyenek, áldás felebarátaik számára, és így szolgálhassák Uruk dicsőségét. Vágnak megélhetésükhöz a legszükségesebbre, szükségükben segítségre, a terhek alatt erőre, a nehéz helyzetekben vezetésre, a bajban szabadulásra. Olykor ezen kívánságuk annyira erős, és ügyük oly sürgető, hogy felkiáltanak gyötrelmükben, mint a kisgyermek a fájdalomában, és akkor az Úr megértően lehallgatja hozzájuk, és ígérete szerint megadja azt, amire szükségük van – „megsegíti őket”.

Igen, ha féljük Istent, semmi mástól nem kell tartanunk. Ha az Úrhoz kiáltunk, szabadulásunkra biztosan számíthatunk.

Kedves olvasó, helyezd ezt az igeverset a nyelvedre, és tartsd egész nap a szádban, olyan édes lesz számodra, mint a manna.

Február 19

Ezután jobb lesz

„Megaláztalak ugyan, de többé nem alázlak meg” (Náh 1,12).

A szenvedésnek van határa! Isten küldi, és Ő vet neki véget. Talán sóhajtva mondd: „Mikor lesz már vége?” De ne feledd, hogy minden bajunk teljesen megszűnik, ha egyszer véget ér ez a gyötrelmes földi élet. Ezért várj csendben, viseld türelmesen az Úr akaratát, amíg újra eljön.

Amíg így vársz, meglátod, mennyei Atyánk „összetöri a ránk nehezedő igát” (1,13), ha az már betöltötte rendeltetését. Ha kiverte belőlünk ostobaságainkat, nem ostoroz tovább. Ha pedig próbatétel végett küldte a szenvedést, hogy azáltal is Őt dicsőítsük, befejeződik a próba, amint az az Úr dicsóságáról szóló bizonyágtételre fakaszt bennünket. Ezért ne is akarjuk, hogy vége legyen a szenvedésnek addig, amíg meg nem adtuk Istennek azt a dicsóséget, amely Őt illeti.

Talán már ma „nagy csendesség” lesz a részünk. Ki tudja, milyen hamar elcsitul a dühöngő vihar, és a sima tenger szelíd hullámain játszadoznak a tengeri madarak? A hosszas megpróbáltatás után a cséphadarót a szögre akasztják, a gabona pihen a csűrben. Lehet, hogy nemsokára éppen olyan boldogok leszünk, amilyen szomorúak most vagyunk. Az Úr könnyen nappalra válthatja az éjszakát. Aki a felhőket küldi, el is tudja oszlatni azokat. Ezért legyünk jó reménységgel: jobb idők következnek. Énelkeljünk hát már előre egy boldog halleluját!

Szüntelenül vezet

Február 20

„Az Úr vezet majd szüntelen” (Ézs 58,11).

Mi bánt? Utat tévesztettél? Sötét erdőbe kerültél és nem látod az ösvényt? Állj meg csendben, és várd Isten szabaddítását. Ő tudja az utat és vezet téged, ha hozzá kiáltasz.

Minden napnak megvan a maga baja, de milyen jó közben érezni az Úr szüntelen vezetését! Ha a magunk útját választjuk, vagy testtel és vérrel tanácskozunk, akkor elvetjük az Úr vezetését. Ha viszont feladjuk a magunk akaratát, Isten lépésről lépésre vezet az úton, a nap minden órájában, az év minden napján és életünk minden esztendejében. Ha csak az a vágyunk, hogy vezessen, akkor vezetni is fog. Ha utunkat az Úrra bizzuk, akkor irányítani fog, és nem veszünk el.

De figyeljük csak meg, kinek szól ez az ígélet. Olvasuk el az előző verset: „Ha kenyeret adsz az éhezőknek.” Együtt kell éreznünk másokkal, és nem csak morzsákat adni nekik, hanem (mind)azt, amit magunknak is kívánunk. Ha gyengéd szeretettel gondunk van felebarátainkra a szükség idején, akkor az Úr is gondot visel a mi szükségleteinkről, és szüntelenül vezérel bennünket. Jézus Krisztus nem az önzőket vezeti, sem azokat, akik elnyomják a szegényt, hanem csak másokhoz gyengéd és jóságos gyermekeit. Az ilyenek soha nem fogják eltéveszteni az utat zarándoklásuk során.

Február 21

A kicsinység áldása

„Megáldja azokat, akik félik az Urat, a kicsinyeket a nagyokkal együtt” (Zsolt 115,13).

Ez az Ige az alacsonysorsúak és a szegények megvidámítója. Urunk kegyesen gondoskodik azokról, akik nem rendelkeznek bőségesen anyagiakkal, sem nagy tehetségük, befolyásuk vagy hatalmuk nincs. Istennek különös gondja van kicsiny teremtményeire, még egy verebecske sem eshet le tudta nélkül. Neki semmi sem kicsiny, mert a legjelentéktelenebbnek látszó teremtményét is felhasználja céljaira. Ezért még aki a legjelentéktelenebbnek érzi is magát az emberek között, kérjen Istentől áldást kicsinységére, és meg fogja találni szűk életkörében ezt az áldást és a boldogságot.

Az Urat félők között vannak kicsinyek és nagyok. Egyesek csecsemők, mások óriások. De mind áldottak. A kicsiny hit áldott hit. A kis reménység már áldott reménység. A Szent Szellem minden ajándéka, ha csupán csírájában van is még meg, már áldást hordoz. Az Úr Jézus ugyanazon drága vérével váltotta meg a kicsinyeket és a nagyokat, és ígérte, hogy az apró bárányt éppúgy megőrzi, mint a felnőtt juhót. Nincs anya, aki megvetné gyermekét csupán mert az kicsiny; sőt, minél kisebb a gyermeke, annál gyengédebben gondozza. Ha egyáltalában van kedvezés az Urnál, akkor a sorrend nála nem „nagy és kicsiny”, hanem „kicsiny és nagy”.

Február 22

A múltban történt szabadulás hitet támaszt

„Azután ezt mondta Dávid: az Úr, aki megmentett engem az oroszlán és a medve karmától, meg fog menteni ennek a filiszteusnak a kezéből is” (1Sám 17,37).

Ha pusztán a szavakat nézzük, ez nem ígélet, de értelmét tekintve mégis az, hiszen Dávid itt olyan kijelentést tett, amit az Úr szentesített, amikor valóra váltotta. Korábbi szabadulásai alapján Dávid számított arra, hogy az új veszedelemben is segítséget fog kapni az Úrtól. Jézus Krisztusban minden ígélet igaz és ámen lett Isten dicsőségére, ezért számíthatunk arra, hogy amit az Úr korábban megtett hívő népével, azt megismétli velünk is.

Emlékezz hát az Úr szeretetének korábbi bizonyítékaira. Nem remélhetted, hogy szabadulsz saját erődből, de az Úr megszabadított. Miért ne szabadítana meg újra? Bizonyos lehetsz benne, hogy megteszi. Ahogyan Dávid kiment az ellenség elé, úgy mehetünk mi is. Az Úr velünk volt, velünk van, és azt is megmondta: „Nem maradok el tőled, sem el nem hagylak téged” (Zsid 13,5). Miért remegünk hát? Ami a múltban történt, csak álom lett volna? Gondolj a megölt oroszlánra és medvére! Kicsoda ez a filiszteus? Az igaz, hogy nem teljesen azonos a múltbeli ellenségekkel, mert se nem medve, se nem oroszlán, de Isten viszont ugyanaz, és most éppúgy az Ő dicsőségéről van szó, mint a múltban. Nem azért mentett meg a vadállatok karmai közül, hogy engedje, hogy egy óriás megöljön minket. Ezért bátorodjék fel a szívünk!

Február 23

Lényeges a töretlen közösség

„Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibiennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek” (Jn 15,7).

Krisztusban kell lennünk, hogy Neki élhessünk, és Benne kell maradnunk, hogy e nagyszerű ígélet beteljesedésére számíthassunk. Krisztusban maradni annyit jelent, hogy soha senki más és semmi más kedvéért nem hagyjuk el Őt, hanem élő, szeretetteljes, tudatos és engedelmes kapcsolatban maradunk vele. A faág nemcsak közel van a törzshöz, hanem rajta van, és folyamatosan abból nyeri az életet a gyümölcssterméshez. Minden igazi hívő Krisztusban marad bizonyos értelemben, de van ennek a kapcsolatnak egy magasabb formája is, amelyet meg kell ismernünk, mielőtt korlátlan erőt nyerhetünk az Ő trónjánál. A „bármit akartok, kérjétek” ígélet olyan embereknek szól, akik Istennel járnak, akik, mint János, az Úr kebelén pihennek, azokhoz, akik szüntelen szoros közösségben élnek Krisztussal.

Szívem meg kell maradjon a szeretetben, szellemem meg kell gyökerezzen a hitben, reménységem szilárdan kell ragaszkodjék Isten Igéjéhez, és egész lényem mindenestől az Úré kell legyen, mert különben veszélyes dolog abban bíznom, hogy imádságnak ereje lehet. A „kitöltetlen csekk”-et csak azok vehetik igénybe, akik elmondhatják magukról: „Többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem” (Gal 2,20). Ő, ti, akik megszakítjátok az Úrral való élő közösségeket, nem tudjátok, milyen nagy erőt vesztegettek el. Ha erővel akartok tudni könyörögni, akkor maga az Úr kell hogy lakozzék bennetek, és ti pedig Őbenne.

Február 24

Úgy hallgassatok oda, hogy meghallgattassatok!

„Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibiennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek” (Jn 15,7).

Jól jegyezzük meg, hogy hallgatnunk kell Jézus Krisztus szavára, ha azt akarjuk, hogy Ő is meghallgasson minket. Ha nincs fülünk Krisztus számára, neki sincs füle a számunkra. De amilyen mértékben odahallgatunk, olyan mértékben hallgat Ő is reánk.

Ezenkívül a hallottaknak belénk is kell hatolnia, bennünk kell élnie és maradnia, mint erőforrásnak és hatalomnak. Be kell fogadnunk az igazságot, amelyet Jézus Krisztus tanított, követnünk kell parancsolatait és Szent Szellemének indításait, különben nem állhatunk meg a kegyelem trónusa előtt.

Ha befogadjuk Urunk beszédét, és az bennünk is marad, a kiváltságok végtelen tere nyílik meg előttünk! Ha pedig alávetettük akaratumkat Isten uralmának, akkor imádságunknak ereje lesz, amiképpen Illésnek is hatalma volt bezárni az egeket, majd újra megnyitni, hogy elárasszák esővel a földet. Egy ilyen ember felér ezer átlagos keresztyénnel. Az a kérdés, vágyunk-e igazán alázatosan közbenjárni a Gyülekezetért és a világot, és akarjuk-e igazán az Úrtól elkérni azt, amit szeretnénk? Ha igen, akkor alázattal oda kell hajtánunk fülünket az Úr szavára, drága kincs-ként fel kell halmoznunk Igéit, és feltétlenül engedelmeskednünk kell neki. Aki hathatósan akar imádkozni, annak „kitartóan részt kell vennie a tanításban” (Csel 2,42) és „szelíden kell befogadnia a beléje oltott Igét” (Jak 1,21).

Február 25

Kiválasztva a szolgálatra

„Titeket pedig az Úr papjainak neveznek” (Ézs 61,6).

Ez az ígélet így, szó szerint Izráelnek szólt, de szellemi értelemben minden hívőre vonatkozik. Ha kiváltságainkhoz méltóan élünk, akkor utunkat világosan és félreérthetetlenül Isten fénye ragyogja be, és az emberek meglátják rajtunk, hogy Isten kiválasztottai vagyunk a szent szolgálatra, és az Úr papjainak neveznek bennünket. Bár ugyanúgy végezzük hivatásunkat, mint mások, mégis egyedül és kizárólagosan az Úr szolgálói vagyunk. Krisztus által az élő Istennek végezzük szüntelenül az imádság, a magasztalás, a bizonyosgtétel és az önátadás szolgálatát.

Miután ez a legfőbb célunk, minden szórakozást átengedhetünk azoknak, akiknek nincs magasabb elhivatásuk. „Hadd temessék el a halottak halottaikat” (Lk 9,60). Meg van írva: „Jelentkeznek majd az idegenek, hogy legeltessék nyájaitokat, és más népek fiai lesznek földműveseitek és szőlőműködésük” (Ézs 61,5). Ők majd bajlódhatnak a pénzügyekkel, megvitatják a tudományos kérdéseket, eloszlatják a kritikusok vitáit, mi azonban teljesen teljesen annak a szolgálatnak akarjuk szentelni magunkat, amely azokhoz illő, akik miként Jézus Krisztus, örökkévaló papságra rendeltettek.

Fogadjuk el ezt a megtisztelő ígérést, amely egyben szent kötelesség teljesítésére szólít minket, öltözzük fel a szentség ruháját, és szolgáljuk így az Urat egész nap.

Az igazság megáll

Február 26

„Az igaz ajak mindig állhatatos, a hazug nyelv pedig egy pillanatig sem az” (Péld 12,19).

Az igazság állandó. Kiállja a próbát. Az idő próbáját, de a szenvedések próbáját is. Ha tehát az igazmondás miatt szenvednem kell, késznek kell lennem arra, hogy türelmesen várakozzam. Ha hiszek Isten igazságában és ki is mondom azt, sok ellenállásba ütközhetem, de nem kell félnem, mert végül az igazság fog győzni.

Milyen szegényes a családság ideig való győzelme! „A hazug nyelv egy pillanatig sem állhatatos.” Rövid életű, mint a tiszavirág; minél nagyobbra nő, annál nyilvánvalóbb a pusztulása. De számunkra mi lehetne méltóbb, mint megvallani és megvédeni ezt az igazságot, amely sohasem változik, amely az örök evangélium, és amelynek alapja a változhatatlan Isten igazsága. Egy régi közmondás szerint „aki igazságot beszél, megszégyeníti az ördögöt”. Aki az Isten igazságát hirdeti, megszégyeníti a pokol minden ördögét, és lehetetlenné teszi a hazugságot sziszegő kigyó minden magvát.

Én lelkem, vigyázz, hogy mindig az igazság oldalán állj kicsiny és nagy dolgokban egyaránt; kiváltképpen pedig annak az oldalán, akinek kegyelme és igazsága eljött az emberek közé!

Február 27

Meg nem rendült bizalom

„Nem fél a rossz hírtől, erős a szíve, bízik az Úrban” (Zsolt 112,7).

A bizonytalanság rettenetes dolog. Ha nem kapunk hírt hazulról, hajlamosak vagyunk az aggodásra, és nem fogadjuk el, hogy „ha nincs hír, az jó hír”. Ennek a szomorú állapotnak a gyógyszere a hit. Az Úr Szelleme által lelkünkbe szent derűt ad, és eloszlatja a jelenre és a jövőre vonatkozó minden félelmünket.

Arra az Úrban való bizakodásra kell (szorgalmasan) törekednünk, amiről a zsoltáros beszél. Az Úrnak nem egyik vagy másik ígéretében kell bízunk csupán, hanem Isten rendíthetetlen hűségében olyan bizalommal, amely meg van róla győződve, hogy Isten nem tesz velünk semmi rosszat, sem azt nem engedí, hogy bárki más ártson nekünk. Ez a szüntelen bizalom legyőzi az életünk ismert és ismeretlen nehézségeit. Hozzon a holnap bármit, Isten az Úra a holnapi napnak is. Történjék velünk akármi, (amit még nem is sejtünk) a mi Urunk az ismert és ismeretlen dolgoknak egyaránt Istene. Elszántan bízunk az Úrban, jöjjön akármi. Még ha a legrosszabb dolog történné is, Istenünk akkor is a legnagyobb és a legjobb. Ezért nem félünk, még ha meg is ijedünk, mikor bekopog a postás, vagy ha éjszaka távirattal riasztanak fel álmunkból. Él az Úr, mitől féljenek (az Ó) gyermekei?

Igazi országunk a mennyben van

Február 28

„...mivel tudtátok, hogy nektek értékesebb és marandóbb vagyonotok van” (Zsid 10,34).

Földi vagyonunk veszendő, nem marandó. Isten azonban marandó kincset ígért nekünk dicsőséges országában, és mi ezt az ígéretet annyira megbízhatónak tarthatjuk, hogy máris az örökkévaló birtok tulajdonosának érezhetjük magunkat. Már most a miénk. Azt mondják: „jobb ma egy veréb, mint holnap egy túzok”, de nekünk megvan a verebünk, és a túzok is a miénk. Máris miénk a menny. Megvan rá a jogcímünk, zálogunk van rá sőt már megízleltük első gyümölcsét is. Nemcsak „hallo-másból” tudunk róla hanem már meg is tapasztaltuk.

Mivel tudjuk, hogy odaát vár ránk ez az értékesebb (vagyon) „kincs”, hogyne kárpótolna ez a jelen veszteségeiért. Elveszthetjük a pénzünket, de ez a kincsünk biztonságban van. Elveszthetjük az árnyékot, de a valóság a miénk, mert Megváltónk él és a számunkra készített hely megmarad örökké. Jobb birtokunk, értékesebb vagyonunk, nagyobb ígéretünk van, s mindennek alapja a vele való örök szövetség. Örvendezzünk ezért, és mondjuk az Úrnak: „Mindennap áldalak téged, dicsérem nevedet mindörökké” (Zsolt 145,2).

Február 29

Ami követ bennünket

„Bizony, jóságod és szereteted kísér életem minden napján” (Zsolt 23,6).

Minden négy évben csak egyszer virrad ránk ez a nap. Ó, bárcsak négyszeres áldást hozna! Mind ez ideig Isten jósága és szeretete mint két testőr kísért minket napról-napra. E kettő alkotta a hátvédet, míg a kegyelem volt az elővédünk. Ez a rendkívüli nap is egyike életünk napjainak, tehát a két testőr velünk lesz ma is. A jóság, hogy gondoskodják arról, amire szükségünk van, a szeretet, hogy elfedezze bűneinket. Ők kísérik lépteinket ma és minden nap, míg egyszer majd több nap nem virrad ránk. Ezért ezen a különleges napon szolgáljuk az Urat szívünk még teljesebb odaszentelésével, és buzgóbban dicsérjük nevét, mint eddig tettük. Nem tudnánk ma valami különlegesen jó szolgálatot végezni az Úrért vagy a szegényekért? A szeretet találékonyságával tegyük ezt a napot, ezt a február 29-ét mindörökre emlékezetessé!

Öröm a kivetettnek

Március 1

„Halljátok az Úr Igéjét, akik tisztelitek szavát: Honfitársaitok, akik gyűlölnék és kitzásítanak benneteket nevem miatt, ezt mondják: Mutassa meg dicsőségét az Úr, látni akarjuk örömtöket! Ők azonban szégyent vallanak” (Ézs 66,5).

Ez az Igevevő e kis könyv olvasói közül legfőljebb talán csak egyhez szól ezer közül, de az Úr ezt az egyet ezzel az Igével akarja felvidítani. Imádkozzunk mindazokért, akiket emberi közösségek igazságtalanul kitzásítanak. Bárcsak megvizsgálná az Úr az ilyeneket!

Ez az Ige azokhoz az igazán kegyes emberekhez szól, akik őszintén félik az Úr Igéjét. Az ilyeneket olykor gyűlölik a testvérek, és szentségük és hűségük miatt kivetik maguk közül. Milyen nagy keserűség lehet ez nekik, annál is inkább, mert hitük miatt vetik ki őket, és ez éppen a vallásra hivatkozva, állítólag Isten dicsősége érdekében történik. Mennyi segítséget kap az ördög „Isten nevében”! Milyen ravasz az ősi kígyó: Isten nevét veszi ajkára, hogy alattomosan megtévesszen, és így marása még mérgezőbb legyen.

Az üldözöttek számára az jelent reménységet, hogy az Úr száll síkra értük. Ő választottainak szószólója és védője: teljes szabadulást hoz az istenfélő ember számára, az üldözők „azonban szégyent vallanak”.

Ó, Uram, teljesítsd be ezt az ígéretedet azokon, akiket cmbertársaik kígyúolnak!

„Te pedig, amikor adományt adsz, ne tudja a bal kezéd, mit tesz a jobb, hogy adakozásod titokban történjék; a te Atyád pedig, aki látja, ami titokban történik, megfizet neked” (Mt 6,3-4).

Nem azoknak szól ez az ígélet, akik azért adakoznak a szegényeknek, hogy lássák az emberek cselekedetüket, mert ezek így egyszer már megkapták jutalmukat, ezért nem számíthatnak rá, hogy még egyszer kapjanak valamit.

Tartsuk titokban, ha jótékonykodunk, titokban, még önmagunk előtt is. Egészen természetesen adjunk, annyiszor és annyit, amennyit csak a szükség kíván, de azután éppúgy ne törődjünk vele, mint azzal, hogy mit is ebédeltünk. Adjunk, de eszünkbe ne jusson önmagunkról azt gondolni: „milyen nagylelkű voltam!” Hagyjuk a dolgot Istenre, aki mindent lát, mindent megjegyez és mindent megjutalmaz. Áldott az az ember, aki titokban cselekszi a jót: különleges örömet nyer ennek fejében. Olyan ez, mint a csendben elfogyasztott kenyér, amely ízletesebb, mint a királyok lakomája. Hogyan lehetne részem ebben az ízletes eledelben még ma? Úgy, ha kiárad lelkemből a jóság.

Ma itt és majd odaát maga az Úr gondoskodik a titokban adakozók jutalmáról. Ő tudja, hogy hogyan és mikor jutalmazzon, és jutalma a legjobb lesz. Ezen ígélet igazi jelentőségét azonban az örökkévalóságban fogjuk majd teljes-séggel meglátni.

„Mert nem hagysz engem a holtak hazájában, nem engeded, hogy híved leszálljon a sírba” (Zsolt 16,10).

Ez az Ige Jézus Krisztusban beteljesedett, de áttételesen érvényes mindenkire, aki Krisztusban van. Lelkünk nem marad az elválás állapotában, és testünk, noha elenyészik, újra feltámad. Ezúttal azonban olvasóim figyelmét inkább ezen Ige tágabb jelentésére szeretném felhívni.

Bánatunkban vagy bajunkban szellemileg nagyon mélyre süllyedhetünk, szinte úgy érezhetjük, mintha a pokol mélyére zuhantunk volna, de Isten nem engedi, hogy ebben az állapotban maradjunk. Azt gondolhatjuk, hogy szívünk, lelkünk, tudatunk szinte már a halál kapujában van, de Isten nem engedi, hogy ott maradjunk. Elalélhat bennünk a reménység és az öröm, de nem süllyedhetünk le a végső romlásba, sem a fenyegető kétségbeesésbe. Nagyon mélyre zuhanhatunk, de nem mélyebbre annál, amit az Úr megenged. Egy időre belekerülhetünk a kétségek börtönébe, de nem veszhetünk el benne. A reménység csillaga mindig ott ragyog az égen, még a legsötétebb éjszakában is. Az Úr nem feledkezik meg rólunk és nem szolgáltat ki az ellenségnek. Ezért legyünk jó reménységben. Az vigyáz ránk, akinek irgalma végtelen.

Egy biztos: A halál, a kétségbeesés és a sötétség világból életre, szabadságra és világosságra támaszt majd fel minket.

„Aki engem dicsőítenek, azoknak dicsőséget szerzek”
(1Sám 2,30).

Életem fő célja, viselkedésem irányítója valóban Isten dicsőítése? Ha így van, akkor Ő is „dicsőséget szerzek” nekem. Esetleg az emberek egy ideig nem becsülnék, de Isten nagyon hatásos módon tisztességet szerzek majd nekem. Aki kész a gyalázkodást is elhordozni, és ezt Isten akaratára figyelve teszi, az végül bizonyosan elnyeri a mennyei dicsőséget.

Éli nem dicsőítette Istent házanépe jó igazgatásával, fiai sem dicsőítették Istent szent hivatásukhoz méltó viselkedéssel. Ezért az Úr sem szerzett nekik dicsőséget, hanem elvette családjuktól a főpapságot, és az ifjú Sámuelet tette az ország prófétájává (urává). Ha azt akarom, hogy családom Istené legyen, mindenben tisztelnem kell az Urat. Isten olykor megengedi, hogy az istentelenek élvezzék a világi dicsőséget, de azt a méltóságot, tisztességet, dicsőséget és halhatatlanságot, amely csak Tőle származik, azok számára tartja fenn, akik szent engedelmisséggel csak Őt akarják dicsőíteni.

Mit tehetek ma, amivel dicsőíthetném az Urat? Dicsőséget szolgálhatom bizonyágtétellel és engedelmisséggel. Dicsőíthetem vagyonommal és valamilyen konkrét szolgálattal. Csöndesedjünk el és gondoljuk meg, mivel dicsőíthetjük Őt, aki dicsőséget akar szerezni nekünk.

„... az igazak lakóhelyét megáldja” (Péld 3,33).

Aki igaz ember és féli az Urat, annak még a háza teteje is Isten védelme alatt áll. Otthona a szeretet lakhelye, a szent élet iskolája, és mennyei világosság sugárzik benne. Főhelyen van benne a családi oltár, ahol naponta tisztelik az Urat. Ezért az Úr megáldja lakhelyét. Lehet szerény kunyhó vagy tágas udvarház; az Úr áldása nem az otthon nagyságától, hanem lakóinak magatartásától függ.

Az a ház a legáldottabb, amelynek gazdája és gazdaasszonya istenfélő ember, de egy fiú vagy leány, vagy akár egy szolgáló is áldást hozhat egy egész házra. Az Úr gyakran egy egész háznépet megáld és felvirágoztat annak egy vagy két tagjáért, akik „igazak” az Ő szemében, mert kegyelme már megigazította őket. Szeretteim, fogadjuk be az Úr Jézust állandó vendégünknek, mint a betániai testvérek, és akkor igazán áldottak leszünk.

Ügyeljünk arra, hogy minden dolgunkban igazak legyünk – mindennapi munkánkban, mások megítélésében, szomszédainkkal való bánásmódunkban, egész életvitelünkben és magatartásunkban. Mert az igaz Isten a hamis életet nem tudja megáldani.

„Csak nálad talál irgalmat az árva” (Hós 14,4).

Ez elegendő indok arra, hogy ne bízunk semmi másban, csak az Úrban. Ha egy gyermek elveszíti (természetől való) gondviselőjét, hozzá lép Istenünk, és Ő lesz a gyámoltója. Ugyanígy a felnőtt ember is: ha már mindenkit elvesztett, akire támaszkodhatott, az élő Isten kezébe teszi le az életét, akiben mindent megtalál, amire csak szüksége van. Az árvák Istenre vannak utalva, mint atyjukra, és Ő gondoskodik is róluk. E sorok írója tudja, mit jelent egyedül csak Isten erős karjára utalva lenni, és készséggel tanúskodik arról, hogy nincs más bizalom, amelyet tények hitelesebben igazolnának, vagy amely jutalmát bizonyosabban elnyerné, mint a láthatatlan, de mindörökké élő Istenbe vetett bizalom.

Vannak gyermekek, akiknek van ugyan édesapjuk, mégsem sokkal jobb a helyzetük, mint az árváknak, ezért ők is gazdagok Isten oltalmában. Jobb, ha nincs más barátunk, csak Isten, mintha temérdek földi pártfogónk volna, de nincs Istenünk. Fájdalmas dolog elveszteni egy hozzánk közelálló embert, de amíg az Úr marad számunkra az irgalom forrása, addig nem vagyunk igazán árvák. Legyen a mai Ige vigasztalója minden apátlan árvának, de rajtuk kívül mindazoknak is, akiknek nincs földi támaszuk. Uram, hadd találjam meg Nálad az irgalmat! Minél gyámoltalanabb és nyomorultabb vagyok, annál inkább szeretnék Benned, szerető szívedben bízni.

„Kiszabadítja a foglyokat az Úr” (Zsolt 146,7).

Ki is szabadította őket! Gondoljunk csak a Bibliában leírt számtalan szabadulásra. Meg tud szabadítani most is. Szava letöri az ércbilincseket, pillantása felnyitja a zárat. Megteszi ma is. Ezernyi helyen jönnek elő a megkötözöttek a fényre és a szabad levegőre. Jézus Krisztus ma is szabadságot hirdet a megkötözötteknek. Ebben a pillanatban is nyílnak ki börtönajtók és hullanak a földre a bilincsek.

Téged is örömmel megszabadít, drága barátom, ha most a szomorúság, a kételyek vagy a félelem rabságában szenvedsz. Jézus Krisztus számára nagy öröm, ha megszabadíthat téged. Nem neked kell leráznod a bilincseidet: az Úr maga végzi ezt el. Csak bízzál benne, és Ő lesz a szabadítód. Higgy benne akkor is, ha most még csak a kőfalakat és a bilincseket látod. A Sátán nem tarthat fogva, a bűn nem láncolhat meg, még a kétségbeesés sem köthet meg, ha te most hiszel az Úr Jézusban, szabadító kegyelmében és a téged megmentő erejének hatalmában. Éppen akkora öröm Krisztus számára, ha megszabadíthat, mint amekkora a te örömed lesz, ha egyszer megszabadulsz.

Dacolj az ellenséggel és legyen ez az Ige a szabadulás éneke számodra: „Kiszabadítja a foglyokat az Úr”.

„Áldott lesz kosarad és sütőteknőd” (5Móz 28,5).

Az engedelmesség áldottá teszi mindazt, amit szorgalmunkkal megszereztünk. Amit azonnal felhasználunk, mint a friss gyümölcsöt, éppúgy áldott lesz, mint tartós használati cikkeink. Lehet, hogy csak kevés javunk van és a jövedelmünk is kicsi, esetleg sovány reggelivel indulunk munkába és szűkös ebéd vár hazatérésünkkor, mégis jó dolgunk lesz, mert Isten a kosarat áldja meg. Ha csak egyik napról a másikra élünk, akkor is éppoly jól megy sorunk, mint Izráelnek a pusztában, ahol az Úr úgy tartotta el nekik, hogy mindig csak egy napra való mannát adott nekik. De mi másra volt szükségük? És nekünk mi másra van szükségünk?

Ha pedig bőségesen vannak javaink, mennyivel inkább szükséges, hogy az Úr megáldja őket! Hiszen ha többünk van, mennyi gondot okoz a dolgok beszerzése, megőrzése, kezelése és felhasználása. De ha nincs az Úr áldása javainkon, akkor egyszer csak javaink lesznek úrrá a szívünkön, valósággal bálványainkká válnak, és a velük járó gond felémest bennünket.

Urunk, áldd meg földi javainkat! Add, hogy a Te dicsőségedre használjuk fel azokat! Segíts, hogy a világi dolgoknak ne tulajdonítsunk túl nagy jelentőséget, és a keresztyén életünk ne kerüljön miattuk veszélybe.

„Fáradozzatok annak a városnak békességén, ahová fog-ságba vitettelek benneteket, és imádkozzatok érte az Úrhoz, mert annak békességétől függ a ti békességetek is!” (Jer 29,7).

A fenti ígevers alapelve értelmében mindnyájunknak, akik az Úréi vagyunk, tehát jövevények és idegenek e világban, azon kell „fáradoznunk”, hogy a nép, amely között lakunk, békében és jólétben éljen. Különösen azért kell közbenjárni, hogy saját népünk és városunk legyen áldott. A hazájáért való komoly könyörgés igenis illő a hívó emberhez.

Buzgón imádkozzunk otthonunk és tágabb értelemben vett környezetünk számára a béke nagy ajándékáért. Ha véres viszály támadna utcáinkon, vagy idegenek törnének katonáinkra, az siralmas volna számunkra is: ezért imádkozzunk a békességért és buzgón fáradozzunk is érte.

A mi nyugodt életünk is a nemzet békéjétől függ, ezért az nagyon kívánatos számunkra, hiszen csak így tudjuk gyermekeinket az Úr félelmében nevelni és az evangéliumot minden akadálytól mentesen hirdetni. Ezért könyörögjünk ma és ezután is gyakran országunk békességéért. Valljuk meg népünk bűneit, kérjük azok bocsánatát és az Úr áldását népünkre, a Krisztus Jézusért.

„Én világosságul jöttem a világba, hogy aki hisz énbennem, ne maradjon a sötétségben” (Jn 12,46).

Ez a világ sötét, mint az éjszaka. Jézus Krisztus azért jött, hogy hit által világosságunk legyen és ne maradjunk tovább az emberiség többi részét beborító sötétségben.

Az „aki” szónak igen tág az értelme: vonatkozik rád és rám egyaránt. Ha hiszünk az Úr Jézusban, nem ülünk többé a halál árnyékának sötétségében, hanem kimegyünk a nappal (az élet) meleg fényére, amelynek soha nem lesz vége. Miért ne jönnénk most mindjárt erre a világosságra?

Olykor egy-egy felhő eltakarhatja a fényt, de ha az Úr Jézusban hiszünk, nem kell sokáig sötétségben maradnunk. Ő azért jött, hogy mindig fényt árásson ránk. Hiába jött volna? Ha hitben járunk, jogunk van ehhez a fényhez: éljünk vele! Jézus Krisztus azért jött, hogy megszabadítson bennünket természetes romlottságunk, tudatlanságunk, kétségeink, bűneink, félelmeink sötétségéből, és minden hívőnek tudnia kell, hogy Ő ezt épp olyan bizonyosan meg is cselekszi, mint ahogyan a felkelő nap meleget és fényt áraszt.

Ezért félre a szomorúsággal, kedves testvérem! Ne maradj a sötétségben, (hanem) gyere ki a fénybe! Örömd, reménységed, mennyországod az Úr Jézusban van. Nézz rá, csakis rá, és örvendezni fogsz, amiképpen a madarak örülnek a napkeltének, és ahogyan az angyalok örvendeznek az Isten trónja előtt.

„És megtudja az egész egybegyűlt sokaság, hogy nem karddal és lándzsával szabadít meg az Úr. Mert az Úr kezében van a háború, és ő ad a kezünkbe benneteket” (1Sám 17,47).

Ha bizonyosan tudjuk egy harcról, hogy az a harc az Uré, akkor egészen bizonyosak lehetünk a győzelemben, mégpedig az olyan győzelemben, amely a legjobban tesz bizonyosságot Isten hatalmáról. Az emberek megfélemlenek az Úrról, még a hívők gyülekezetében is. Ezért amikor egyszer alkalom kínálkozik arra, hogy (mindennek a Nagy Végző Oka emberi hatalom nélkül elvégzi szándékát) az embereknek megmutassuk, hogy Isten el tudja érni célját anélkül is, hogy az emberek hatalmát igénybe venné, akkor ez egy drága lehetőség, amelyet ki kell használnunk. Azért is nagyon fontos ez, mert még Isten népe is túlságosan bízik az emberi erőben. Lássuk meg, micsoda nagy dolog az, hogy Dávid kezében nincsen kard, mégis tudja, hogy Isten le fogja győzni az egész ellenséges sereget.

Ha valóban az igazságért küzdünk, ne várjunk, amíg tehetségünk, pénzünk vagy egyéb látható eszközeink lesznek a küzdelemhez, hanem a magunk taláta lapos kövecskével és egyszerű parittyánkkal szálljunk szembe az ellenféllel. Ha a küzdelem csak a miénk lenne, nem lehetne okunk a bizakodásra, de ha az Úr Jézus Krisztus ügyéért harcolunk és egyedül az Ő erejében bízunk, ugyan, ki állhatna ellent nekünk? Ezért szálljunk szembe habozás nélkül a „filiszteussal”. A Seregek Ura velünk van, ki állhatna ellent nekünk?

„Zebulonra ezt mondta: Örvendezz, Zebulon, ha útra kelsz” (5Móz 33,18).

Az Ószövetség áldásai nekünk is szólnak, mert mi Isten népe vagyunk, akik Őt szellemben imádjuk, és nem a testben bízunk. Zebulon örvendezhet, mert az Úr megáldja útrakelését. A Zebulonnak szóló áldás nekünk is ígéretet jelent. Amikor útra kelünk, elindulunk, lehet örömmel okunk.

Ha elutazunk, hogy tapasztalatokat gyűjtsünk, Isten gondviselése kísér minket. Ha távoli országba költözünk, az Úr velünk van a szárazföldön és a vizen egyaránt. Ha elindulunk misszionáriusnak, Krisztus így biztat: „Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Mt 28,20). Mikor nap mint nap munkába indulunk, örömmel mehetünk, mert tudjuk, Isten velünk lesz reggeltől estig.

Olykor persze szorongást érzünk induláskor, mert nem tudjuk, mi vár ránk. Ilyenkor ez az áldás jó szolgálatot tehet és felvidíthat minket. Így mikor utazáshoz csomagolunk, „csomagoljuk be” ezt az Ígét is. Tegyük a szívünkbe, és ott őrizzük. Sőt, mondjuk el újra meg újra, míg örvendezve énekelünk. Szedjük fel énekelve a horgonyt, lépünk fel zsoltárt énekelve a vonatra (kocsiba)! Legyünk örvendező nép, akik minden alkalommal boldogan dicsérik az Urat.

„De én ezt válaszoltam: Ó, Uram, Uram! Hiszen nem értek a beszédhez, mert fiatal vagyok! Az Úr azonban ezt mondta nekem: Ne mondd, hogy fiatal vagy, hanem menj, uhova csak küldelek, és hirdesd, amit csak parancsolok!” (Jér 1,6-7).

Jeremiás fiatal volt, és visszaretent, amikor Isten nagy feladatot bízott rá. De küldője nem fogadta el, amikor ifjú voltát hozta fel kifogásnak. Ha Isten egyszer kiválasztotta, hogy nevében szóljon, akkor teljesen lényegtelen, hogy kicsoda ő önmagában. Nem neki kell kigondolni az üzenetet és nem ő választja meg a hallgatóságot. Azt kell mondania, amit Isten parancsol, azokhoz kell mennie, akikhez Isten küldi, és mindezt nem a maga erejével kell megtennie.

Bizonyára sok fiatal igehirdető vagy tanító olvassa ezeket a sorokat, aki átérezte már azt, amit Jeremiás érzett ebben a helyzetben. Isten jól tudja, milyen fiatalok vagytok, milyen kevés ismerettel és tapasztalattal rendelkeztek, de ha valóban Ő választott ki, hogy elküldjön titeket, nem szabad visszaretennetek a mennyei küldetéstől. Isten ereje hatalmasan megmutatkozik majd a ti gyöngésetekben. Mert ha annyira idősek volnátok is, mint Matuzsálem, ugyan mit segítene az életkorotok, és ha olyan bölcsék volnátok is, mint Salamon, de büszkék és önfejúek, mit érne az? Csak ragaszkodjatok az Igéhez, és az lesz a ti bölcsességetek, kövessétek Isten útmutatását, és az lesz eligazítótok.

„Ahogyan az anya vigasztalja fiát, úgy vigasztallak én titeket” (Ézs 66,13).

Anyai vigasztalás! Ez maga a gyöngédség! Egy anya mennyire együtt tud érezni gyermekével a bánatban. Hogyan öleli keblére, mennyire szívére veszi szomorúságát! Gyermeké mindent elmondhat neki, és ő úgy együtt érez vele, mint ahogyan senki más! Minden vigasztalója közül anyját szereti legjobban a gyermek, és sokszor így van ezzel még a felnőtt férfi is.

Ha Isten így lehajol hozzánk, hogy mint egy édesanya vigasztaljon minket, akkor jósága semmivel sem mérhető össze. Mért azt könnyen megértjük, hogy Isten olyan, mint apánk, de olyan is lenne, mint gyengéd anyánk? Bizony, így van ez: szent bizalmasságban élhetünk vele, határtalan bizalommal fordulhatunk felé, és vigasztalást, végtelen szent nyugodalmat találunk nála. Ha maga Isten a vigasztalónk, a fájdalomnak nem lehet többé helye a szívünkben. Mondjuk el neki minden bánatunkat, még akkor is, ha panaszunk csak sóhajtásba és (vagy) zokogásba fullad. Ő nem veti meg könnyeinket, hiszen anyánk sem tette ezt, Ő is ismeri gyenge voltunkat és megbocsátja bűneinket, csak ezt még bizonyosabban, tökéletesebben teszi, mint arra anyánk képes volt. Ne próbáljuk hát egyedül hordozni fájdalmunkat, szomorúságunkat, mert ezzel bánatot okozunk ennyire kedves és jóságos Urunknak. Kezdjük minden napunkat szerető Istenünkkel való közösségben, és ugyanígy végezzük is be. Az anyák sem fáradnak bele a gyermekeikkel való törődésbe, hát még akkor a mi Urunk!

„Ezért mondd: Így szól az én Uram, az Úr: Elvetettem őket messzire a pogányok közé, szétszórtam őket az országokba, de én vagyok a szentélyük egy kis időre azokban az országokban, amelyekbe jutottak” (Éz 11,16).

Ha távol is kell lennünk gyülekezetünkől, nem vagyunk távol a kegyelem forrásától, amely Isten szentségéből fakad. Az Úr, aki az övéit olyan helyre állítja, ahol mint száműzöttek érzik magukat, nem hagyja egyedül őket, maga lesz velük és kárpótolja őket mindazért, amit otthoni gyülekezetük szent alkalmai jelentettek számukra. Fogadd el ezt az ígéretet, véd a szívedbe, testvérem, aki vándorútra hivatattál!

Isten *menedék* az Ő népének mindenféle ellenség elől. Ő maga az *imádság* helye. Az idegenben ugyanúgy velünk van, mint Jákóbbal volt, aki vándorlásában a pusztai földön hált, de mikor felébredt, mégis így szólhatott: „Bizonyára az Úr van ezen a helyen” (1Móz 28,16). Isten a *nyugalom* szentélye is, olyan, mint a Szentek Szentje a jeruzsálemi templomban, ahol az Örökkévaló lakott. Nála nyugalmat találunk a gonosztól való félelmünkben.

Isten az *irgalom* szentélye Jézus Krisztus által. A frigyláda az Úr Jézus. Áron vesszeje, a mannával telt edény és a törvénytáblák (mind benne foglaltatnak) Krisztusban, a mi szentélyünkben. Istenben találjuk meg a szentség és a közösség helyét. Mi másra lenne még szükségünk?

Ó Urunk, add, hogy beteljesüljön ez az ígélet a mi életünkben, hogy megtapasztaljuk: „Te vagy a mi szentélyünk!”

„Amit tanultatok és átvettetek, hallottatok és láttatok is tőlem, azt tegyétek, és veletek lesz a békesség Istene!” (Fil 4,9).

Jó dolog, ha valakinek az élete mindenben olyan példamutató, mint Pálé volt. Bárcsak követni tudnánk példáját ma és mindennap!

Ha Isten segítségével mi valóban cselekedjük is Pál tanításait, akkor nekünk is szól ez az ígélet! És micsoda ígélet ez! A békességet szerető, békességet teremtő és árasztó Isten velünk lesz! „Békesség nektek” – milyen drága áldás ez! De még ennél is több, ha a békesség Istene velünk! Így miénk a forrás is, nemcsak a folyó, miénk a nap, nemcsak a sugarai. Ha a békesség Istene velünk van, akkor élvezhetjük Isten minden emberi értelmet felülhaladó békességét, amelyet semmi külső körülmény nem zavarhat meg. Ha az emberek civódnak körülöttünk, békéltető tudunk lenni a számukra, ha a békesség Istene velünk van.

Ezt a valódi békességet az igazság keresése és cselekvése útján találhatjuk meg. Ha elhagyjuk a hitet, vagy letérünk az igazság útjáról, azt gondolva, hogy ezzel a békességet segítjük elő, akkor nagyon becsapjuk magunkat. Először a szíved legyen tiszta, azután légy békeszerető, – ez Pál sorrendje, amely bölcsességre és élettapasztalatra vall. Tartsuk be ezt a sorrendet, és akkor – az apostolhoz hasonlóan – velünk lesz a békesség Istene!

„Ne félj tőlük, mert én veled leszek, és megmentelek! – így szól az Úr” (Jer 1,8).

Ha félelmünkben megtántorodunk, közel annak a veszélye, hogy bűnbe esünk. Félnünk kell az önteltségtől is, de még jobban féljünk a gyávaságtól. Merj Dánielként viselkedni! Vezérünknek bátor katonákra van szüksége.

Minden okunk megvan a bátorságra. Isten azokkal van, akik Vele tartanak. Soha nem hagy magunkra a küzdelem órájában. Fenyegetnek? Hát olyan ember vagy, akinek egy halandótól félnie kellene? Attól tartasz, hogy elveszted állásodat? Istened, akit szolgálsz gondoskodik ételedről és italodról, bízzál hát benne. Kigúnyolnak? Ezzel szinte összetörök belső tartásodat? Viseld el Krisztusért, sőt, örvendezzél rajta.

Isten az igazzal és a szenttel van, hogy megszabadítsa, és megszabadít téged is. Emlékezz, hogyan jött ki Dániel sértetlenül az oroszlánok verméből, és a három ifjú is a tüzes kemencéből. A te helyzeted nem oly reménytelen, mint az övék volt: de még ha az is lenne, az Úr átsegít és győzelmessé tesz. Ezért „félj a félelemtől”. Ez leggonoszabb ellenséged, amelyet önmagadban hordasz. Térdelj le, kiálts segítségért, azután kelj fel és mondd: „Bízom, nem félek”!

„... a becsületesek imádságát kedveli” (Péld 15,8).

Ez is ígéret, mert olyan tényt állapít meg, amely ma és mindörökké igaz. Isten örömmel fogadja az igazak könyörögését; sőt, gyönyörűségének nevezi azokat. Tehát elsősorban arra kell törekednünk, hogy mi magunk igazak legyünk: se jobbra, se balra el ne hajoljunk. Ne úzzünk csalárd politikát, ne adjuk meg magunkat a gonosznak, hanem legyünk őszinték, becsületesek és igazak! Ha elkezdünk ügyeskedni, színt változtatni, nem számíthatunk Isten segítségére. Ha görbe utakon járunk, hamarosan azt kell majd tapasztalnunk, hogy nem tudunk imádkozni, és ha mégis megpróbáljuk, úgy érezzük: imáink előtt zárva az ég.

Mindenben egyenesek vagyunk és úgy követjük Urunk kijelentett akaratát? Ha igen, imádkozunk sokat és hittel. Ha imádságunkban Isten a kedvét leli, ne fosszuk meg Őt ettől az örömtől! Őt nem imáink nyelvtanilag kifogástalan mondatai érdeklik, (nem filozófiánk) nem is ékesszólásunk – az ilyesmire csak az emberek helyeznek hangsúlyt. Ő a mi Atyánk, aki gyönyörűségét leli kicsinyei gögicselésében, és újonnan született fiai és leányai dadogó imáiban is. Hát ne találánánk kedvünket az imádságban, amikor az Úrnak örömet okoz, ha imádkozunk? Vigyük ügyeinket bátran a mennyei trónus elé! Az Úr tudja, hogy bőségesen van okunk az imádságra, és legyünk ezért hálásak neki!

„Kegyelmet és dicsőséget ad az Isten” (Zsolt 84,12)

Éppen a kegyelemre van most szükségünk; ez el is érhető mindenki számára. Mit kaphatnánk meg könnyebben, mint a kegyelmet, ami ajándék! Ma megtartó, megerősítő, megszentelő és megelégtítő kegyelmet nyerünk. Mostanáig Urunk mindennap megadta kegyelmét, a jövőben is számíthatunk irgalmára, és ez nekünk elég. Ha idáig csak kevés kegyelmet nyertünk, annak oka nyilván bennünk van, mert az Úr ezt készségesen és bőven adja. Kérjünk tőle annyi kegyelmet, amennyit csak akarunk, nem kell félnünk, Isten nem utasít el. Sőt, bőségesen és szemrehányás nélkül adja azt.

Aranyat esetleg nem ad az Úr, de kegyelmet igen. Talán nem juttat nyereséghez, de adja kegyelmét. Szinte bizonyos, hogy megpróbáltatást is küld ránk, de kapunk elegendő kegyelmet is, hogy azt elhordozhassuk. Lehet, hogy munkára és szenvedésre hív, de elhívásával együtt érkezik a szükséges kegyelem is.

Milyen nagyszerű az „és” ebben az igeversben – „... és dicsőséget”. Most még nincs szükségünk a dicsőségre, és nem is vagyunk méltók rá, de megkapjuk, amikor eljön az ideje. Miután megettük a kegyelem kenyérét, megihatjuk a dicsőség borát. At kell mennünk a szentélyen – ami a kegyelem –, hogy elérkezzünk a Szentek Szentjébe – ami a dicsőség. Ez a két szó „és dicsőséget” elegendő kell legyen ahhoz, hogy örömünkben máris dicséretet énekeljünk. Még egy kis idő – és azután az örök dicsőségben lesz részünk!

„Ha pedig a mező fűvét, amely ma még van, és holnap a kemencébe vetik, így öltözteti az Isten, nem sokkal inkább titeket, kishitűek? (Mt 6,30).

Drága a ruhanemű. A szegényebb hívők aggodalmaskodhatnak, hogy miből vásárolják meg legközelebb a ruhájukat. Hamarosan elszakad a cipő: miből veszünk újat? Nos, lássuk, mit mond az Úr aggodalmaskodásunkra! Mennyei Atyánk olyan pompásan öltözteti még a mező fűvét is, hogy „Salamon teljes díszében sem öltözködött úgy”: hát akkor a saját gyermekeit ne ruházná fel? Bizonyosak lehetünk benne, hogy megteszi. Talán nem a miénk lesz a legszebb ruha, esetleg kopottas is lesz, de lesz ruhánk, és az megfelelő lesz.

Egy szegény igehirdető ruhája már annyira kopott volt, hogy csaknem szétfoszlott. Mint az Úr szolgálója, Mesterétől várta az új ruhát. Történetesen e könyv írója szolgált egyszer az illető imaházában, és azt a gondolatot kapta, hogy rendezzen gyűjtést a számára. Ennek eredményeképpen összejött a ruha ára. Sok egyéb esetből is meg kellett tapasztalnunk, hogy az Úr mennyire gondot visel a neki szolgálók ruhárára. Ő, aki az embert olyannak teremtette, hogy a bűneset után ruházatra volt szüksége, irgalmában készített ruhát az ember számára. Ez az Úrtól kapott ruha sokkal jobb volt annál, amit az ember maga készített magának.

**„Utadon biztonságban jársz, és lábadat nem ütöd meg”
(Péld 3,23)**

Ha mint Krisztus hűséges követői, a bölcsesség és a szentség útját járjuk, Isten megőrzi minket ezen az úton. Aki világosságban közlekedik az úton, az védelem alatt van. Minden embernek megvan a maga útja, azaz élethivatása. Ha istenfélelemmel és buzgón járja ezt az utat, Isten megőrzi a gonosztól. Esetleg egyszerűen járjuk ezt az utat, de biztonságban. Talán nem tudunk úgy sietni, mint a fiatalok, de tudunk úgy járni, mint istenfélő emberek.

A legnagyobb veszélyt a lábunk jelenti: hamar beleütjük valamibe és megbotlunk. Kérjünk ezért Istentől egyre több szellemi látást, hogy botlásra való hajlandóságunkat legyőzhessük. Sokszor azért ütjük meg magunkat, mert nem látjuk meg az utunkban lévő követ: a bűnt. Csak Isten kegyelme tehet képessé arra, hogy a bűnt meglássuk és elkerüljük. Bízunk ebben az ígéletben és abban, aki megtartja választottait.

De mert sajnós a tulajdon gondatlanságunk a legnagyobb veszély számunkra, gondoljunk mindig az Úr Jézus figyelmeztetésére: „Vigyázatok és imádkozzatok!”

Bárcsak Isten kegyelméből ez a nap botlás nélkül telne el! Nem elég, hogy nem esünk el, kérjük és akarjuk azt is, hogy a legkisebb botlás se legyen életünkben, hogy majd Őt imádhassuk hálával, hogy „biztonságban jártunk és lábunkat sem ütöttük meg.”

„... az alázatosoknak pedig kegyelmét adja” (Jak 4,6).

Az alázatos szív kegyelemre vágyik, és azt meg is kapja. Kiszolgáltatja magát a kegyelem szelíd uralmának, és ezért egyre nagyobb mértékben nyeri el azt. Az alázatos szívűek a völgyekben lakoznak, ahol a kegyelem folyói kanyarognak, és bőven isznak azokból. Hálások a kegyelemért, dicsőítik érte az Urat, aki – önmagához híven – meg is adja azt nekik.

Jöjj, kedves olvasóm, alázd meg magad! Légy kicsiny önmagad előtt, hogy az Úr nagyvá tehesen! Talán így sóhajtasz: nem vagyok eléggé alázatos, de lehet, hogy ez már az igazi alázat szava. Vannak, akik büszkék arra, hogy mennyire alázatosak: ez a büszkeség egyik legrosszabb fajtája. Tehetetlen, gyámoltalan, méltatlan, kárhozatra méltó teremtmények vagyunk, minden okunk megvan az alázatra, ne legyünk beképzelték és büszkék! Alázzuk meg magunkat az alázatosság elleni vétkeink miatt, hogy képesek legyünk az Úr irgalmát elfogadni. A kegyelem megtapasztalása tesz igazán alázatossá, és az alázatos ember aztán még több kegyelmet tud elfogadni. Hajoljunk meg Isten előtt, hogy felemelhessen! Érezzük magunkat szellemen szegényeknek, hogy Isten meggazdagíthasson! Legyünk alázatosak, hogy Istennek ne kelljen megaláznia, hanem kegyelméből felmagasztalhasson bennünket!

„Vezetem majd a vakot olyan úton, amelyet nem ismeretek” (Ézs 42,16).

Gondoljuk csak el: Ó, a végtelenül dicsőséges Úr – mint a vakok vezetője. Micsoda határtalan együttérzés van ebben! A vak ember nem képes megtalálni az olyan utat, amelyet nem ismer. Még ha ismeri is az utat, akkor is nehezen tud menni rajta; de egy ismeretlen úton vezető nélkül nem tud járni. Természet szerint valamennyien vakok vagyunk, az üdvösség útját nem találjuk meg, csak ha az Úr rávezet bennünket. Ő vezérel mindaddig, amíg elérünk hozzá, hogy azután megnyissa szemünket. Mindnyájan vakok vagyunk a jövőnket illetően is: nem látjuk előre még azt sem, hogy egy óra múlva mi lesz velünk. Az Úr Jézus azonban vezet bennünket egészen utunk végéig. Áldott legyen az Ő neve!

Mi nem sejtjük, hogyan érkezhethet szabadulás a számunkra. Az Úr azonban tudja, és vezet bennünket, amíg meg nem menekültünk minden veszedelemtől. Boldogok azok, akik a jó Pásztor kezébe teszik a kezüket, és teljesen bízják útjukat és önmagukat is. Az Úr mindvégig vezeti őket, és amikor végül hazaérnek a dicsőség honába és végigtekintenek majd az úton, amelyen Isten vezette őket, vívből jövő, őszinte hálaének tör majd ki belőlük nagy jövőjük dicséretére.

Uram, vezess ma engem is, szegény vak gyermekedet a te utadon, mert én nem ismerem a helyes utat.

„De hűséges az Úr, aki megerősít titeket, és megőriz a gonosztól” (2Tesz 3,3).

Az emberekből gyakran hiányzik mind az értelem, mind a hit. Mindig vannak körülöttünk okatlan és gonosz emberek. Semmi értelme, hogy vitatkozzunk velük, vagy egyezkedjünk: csalárd a szívük és fondorlat a beszédük. Mit tegyünk hát akkor? Állandóan gyöttrődünk miattuk? Nem! Forduljunk inkább erőért az Úrhoz, mert Ő hűséges. Igéjének egyetlen ígéletét sem szegi meg soha. Nem túlzottak a velünk szemben támasztott igényei, és nem zárkózik soha el, amikor kérdéseinkkel hozzá fordulunk. Hűséges Istenünk van! Örvendezzünk ezen!

Úgy megerősít bennünket, hogy a gonoszok nem okozhatják bukásunkat, és úgy megőriz, hogy mindaz a gonosz, amely most fenyeget minket, valójában nem árthat nekünk. Micsoda áldás, hogy nem kell az emberekkel hadakoznunk (versengenünk), hanem az Úrhoz menekülhetünk, aki őszintén együttérez velünk. Van egy hűséges szív, van változhatatlan, örök szeretet; találjuk meg Benne nyugalomunkat. Az Úr valóra váltja, amit szolgáláival eltervezett. Ne engedjük, hogy a félelemnek akár csak az árnyéka is elhomályosítsa szellemünket. Sem az emberek, sem az ördögök nem tudnak semmi olyasmit tenni, ami megfoszthatna minket Isten gondoskodásától és védelmétől. Kérjük ma az Urat, hogy erősítsen és tartson meg kegyelmében bennünket.

„Ha lefekszel, nem rettensz fel, hanem fekszel, és édesen alszol” (Péld 3,24).

Talán betegágyhoz vagy kötve hosszabb, vagy rövidebb időre, kedves olvasó? Ne szomorkodj ezen! Vedd szívedre az ígéletet: „Ha lefekszel, nem rettensz fel”.

De akkor is, amikor este aludni térünk, ez az Ige simítsa el párnánkat. Mi nem tudunk vigyázni magunkra, amikor alszunk, de az Úr vigyáz ránk. Akik abban a tudatban alszanak el, hogy az Úr őrzi őket, nagyobb biztonságban érezhetik magukat, mint a királyok palotáikban. Ha este, mikor aludni térünk, minden gondunkat meg becsvágyunkat is letelesszük, akkor reggel felüdvülve ébredünk, olyan nyugodtan és kipihenten, ahogyan az aggodalmaskodók és pénzsóvárak sohasem. A rossz álmok eltávoznak tőlünk, de ha mégis jönének, kitöröljük hatásukat az emlékeztünkéből, hiszen tudjuk, hogy csak álmok.

Ha így tudunk aludni, jó dolgunk lesz. Milyen édesen tudott aludni Péter, hogy még az angyal fényessége sem keltette fel. Az angyalnak meg kellett löknie az oldalát, hogy felébressze. Pedig börtönben volt, és másnapra várhatta a halálos ítéletet. Így aludtak a mártírok is máglyahaláluk előestéjén. „Akit az Úr szeret; annak álmában is ad eleget” (Zsolt 127,2).

De ahhoz, hogy ilyen nyugodtan tudjunk aludni, a békességnek kell uralkodnia minden cselekedetünkben és gondolatunkban, vérmeérsékletünkben és társainkhoz való viszonyunkban, tehát egész életünkben.

„Az Úr enyhülést ad betegágyán” (Zsolt 41,4).

Jól figyeljük meg (2. vers), hogy ez az ígélet azoknak szól, akik törődnek a szegényekkel. Te is ilyen ember vagy? Ha igen, akkor neked is szól ez az Ige, de csak akkor!

Lásd: betegség idején hogy megáldja a szegények Istene az olyan embert, aki törődik a szegényekkel! Örökkévaló karjával támogatja lelkét, enyhülést ad neki, betegágyát puhává, kényelmessé teszi. Milyen gyöngédnek és együttérzőnek ismerjük meg Istent ebben a képben; milyen közel hozza Istent betegségre hajlamos, erőtlén életünkhöz. Ki hallott valaha arról, hogy a pogány istenek bármelyike, Jupiter, vagy akár az indiai vagy kínai bálványistenek ilyet tettek volna. Így csak Izráel Istene beszél. Ő „betegápolóként” áll oda az övéi ágya mellé, és gondozza őket. „Ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de keze meg is gyógyít” (Jób 5,17). Még ájulásunk is áldott, ha az Úr keblén tudhatjuk magunkat (keblére hanyatlunk), és ott nyerhetünk új erőt. A kegyelem a legjobb gyógyszer; az isteni szeretet a legjobb serkentő a betegeskedő számára. Erőssé teszi a lelket, még ha a soványságtól a csontok át is látszanak a bőrén. Nincs külön orvos az Úrnál, nincs jobb gyógyszer, mint az Ő ígérete, nincs jobb bor, mint az Ő szeretete.

Kedves olvasóm, ha idáig elmulasztottad a szegények iránti kötelességedet, lásd meg, mit vesztesz el ezzel, légy ezután a szegények barátja és segítője.

„Közeledjete az Istenhez, és Ő közeledni fog hozzátok” (Jak 4,8).

Mínél jobban közeledünk Istenhez, Ő annál kegyelmebben jelenti ki magát nekünk. Mikor a tékozló fiú hazafelé közeledik, apja elébe fut. Mikor a kibocsátott galamb visszatér a bérkához, Nőé kinyújtja a kezét, hogy beemelje. Amikor a szerető hitves közeledik férjéhez, az a szeretet szárnyain repül hozzá. Jöjj, drága barátom, közeledjünk Istenhez, aki olyan kegyelmesen vár ránk, sőt elénkbe jön!

Feltűnt már neked az Ézsaiás 58. rész 9. verse? Itt az Úr szinte felkínálja magát népének, amikor ezt mondja: „Itt vagyok!”, mintha azt kérdeznék: „Mit akarsz mondani nekem? Mit tehetek érted? Alig várom, hogy megáldhassalak!” Miért habozunk hát? Miért nem közeledünk hozzá? Isten közel van, hogy megbocsásson, megáldjon, megvigasztaljon, segítsen, megelevenítsen, megszabadítson. Legyen életünk fő célja az Istenhez való közeledés! Aki ezt teszi, az mindent megtett! Ha az embertársainkhoz közeledünk, ők hamarosan megunhatnak és elhagyhatnak minket, de ha az Urat keressük, megtapasztaljuk, hogy Ő nem változik, hanem egyre közelebb jön hozzánk, és egyre teljesebb és bolderabb közösségre léphetünk vele.

„Elsővé tesz téged az Úr, nem utolsóvá” (5Móz 28,13).

Ha engedelmeskedünk az Úrnak, Ő még ellenségeinkkel is megláttatja, hogy áldás van rajtunk. Noha ez egy ószövetségi ígéret, érvényes Isten népére az új szövetségben is, mivel Jézus Krisztus eltörölte az átkot, de az áldást megerősítette.

A hívők dolga, hogy szent életükkel mutassák az utat a többi embernek. Ne a menet végén haladjanak, az emberi befolyások hatására ide-oda tévelyegve. Nem szabad meghódolnunk a korszellemnek, sőt, arra kell indítanunk korunkat, hogy az hódoljon Krisztusnak. Ha az Úr velünk van, nem arra törekszünk, hogy az evangéliumot megtűnjék a világban, hanem arra igyekszünk, hogy az első helyre kerüljön a társadalomban. Avagy nem pappá tette Isten az Ő népét? Tehát a tanítás a hívők dolga, és nem a hitetlen filozófákból való tanulás. Avagy nem lettünk Krisztusban királyokká? Hogyan lehetünk akkor bűnös szokások, rabjai és emberi vélekedések kiszolgáltatói?

Drága barátom, helyes az Isten ügyéhez való hozzáállásod? Túl sokan hallgatnak szégyenlősségből vagy éppen gyávaságból. Miért engedjük, hogy az Úr Jézus neve a háttérben maradjon? Jó az, ha hitvallásunk hátul vonszolja magát, mint valami fark? Nem inkább az első helyre kellene kerülnie, bennünk és másokban is a meghatározó erővé válnia?

„...én veled vagyok, és senki sem fog rád támadni és ártani neked” (Csel 18,10).

Amíg az Úrnak még volt feladata Pál számára Korintusban, addig nem árthatott Pálnak a nép dühe. A zsidók ellenálltak és káromoltak, de sem az evangélium hirdetését, sem a megtéréseket nem tudták meggátolni. Istennek hatalma van a legerőszakosabbak fölött is. Olykor tombol az emberek haragja Isten ellen, mégis látjuk az Ő dicsőségét, de még jobban megismerjük jóságát olyankor, amikor Isten féken tartja a dühöngők haragját, és neki van ehhez hatalma. „Hatalmas karodtól néma kővé válnak, míg átvoznak a néped, Uram!” (2Móz 15,16).

Ezért ne félj senki emberfiától, ha tudod, hogy kötelességedet teljesíted. Menj előre, ahogy az Úr Jézus tenné, és akik ellened állnak, megszegyenülnek és elhallgatnak. Sokszor volt már okuk az embereknek félelemre, és féltek is, de az Istenbe vetett rendületlen (rendíthetetlen) hit elsöpri a félelmet. Senki sem árthat nekünk, ha az Úr nem engedi. Ő, aki pusztá szavával megszalasztja az ördögöt, uralkodik az ördög cimboráin is. Talán ezek máris jobban félnek tőled, mint te tőlük. Ezért haladj bátran előre, és ahol ellenségre számíthatnál, meglátod, barátokat fogsz találni.

„Semmiért se aggódjatok, hanem az imádság és könyörgés alkalmával mindenkor hálaadással vigyétek kéréseiteket az Isten elé; és az Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban” (Fil 4,6-7).

Ne aggodalmaskodj, hanem imádkozz. Ne félj, hanem keresd az Istennel való örvendező kapcsolatot. Add elő kívánságaidat életed Urának, lelked őrizőjének. Ha imádságod kétharmad része könyörgés, egy harmad része őszinte dicséret legyen. Hálás bizalommal imádkozzál, ne kételkedve. Gondolj arra, hogy kérésedet már meghallgatta, és ezért adj mindjárt hálát is Istennek kegyelméért. Ő kegyelmét adja neked, te hálát adj neki. Ne titkolj el semmit! Ne engeddd, hogy bármi kívánság ólomsúlyal meglapuljon a lelkedben! „Tárjátok fel kívánságaitokat!” Ne futkoss emberekhez! Csak Istenedhez fordulj, aki Krisztus érdeméért szeret téged!

Ez meghozza számodra Isten békességét. Olyan békeség ez, amelyet nem fogsz megérteni, Isten határtalan szeretetét megsejtető békesség. Szíved és lelked elmerül a nyugalom tengerébe. Jöjjön élet vagy halál, szegénység, rágalmazás vagy akármi, te Krisztusban fölülemelkedsz a süvítő szeleken és a sötét felhőkön. Akarsz-e engedelmessékedni ennek a drága parancsnak?

Igen, Uram, én hiszek benned; de kérlek, légy segítségül az én hitetlenségemben.

„Nem kell félned a hirtelen fölrettenéstől, sem attól, hogy viharként rád törnek a bűnösök. Mert az Úrban bizakodhatsz, és ő megőrzi lábad a csapdától” (Péld 3,25-26).

Mikor Isten ítél, nem az övéit akarja megijeszteni. Nem azért ítél, hogy ártson az igazaknak, hanem éppen azért, hogy megvédje őket.

Azt akarja, hogy népe bátor legyen. Akiket Isten jelenléte örömmel tölt el, tanúsítsanak lélekjelenlétet. Mivel az Úr maga is hirtelen jelenik majd meg, nem szabad meglepődnünk semmi váratlan történésen. Isten szeretetének felséges ajándéka, hogy a váratlanul támadt baj közepette is tudunk nyugodtak maradni.

Az Úr választottainak legyen ítélőképességük, és lássák meg, hogy nem a gonosz támadása jelenti az igazi szerencsétlenséget a világ számára, hanem egyedül csak a bűn. A reá következő büntetés olyan, mint a tartósító só, amely megóv a bomlástól. Sokkal inkább féljünk a bűntől, amely a kárhozatra visz, mint a pokoltól, amely a bűn következménye.

Ezért legyen az Úr népe szellemében nyugodt, csöndes. Bár a Sátán és cimborái rendkívül ravaszak, akik Istennel járnak, nem esnek rejtett csapdáikba. Menj hát, hívó testverem és bízzál az Úrban!

Április 1

A királyi út

„...csak az Úr népe járhat rajta, bolondok nem tévednek rá” (Ézs 35,8).

A megszentelődés útja olyan egyenes és világos, hogy még a legegyszerűbb elme sem tévedhet el rajta, ha állhatosan követi. A világ bölcsei furfangosak és köpönyegforgatók, mégis óriási baklövéseket követnek el, és többnyire elvétik céljukat. A világ bölcsessége valami nagyon szegényes és rövidlátó dolog, ha az ember ezt követi, bizony sötét hegyeken kell átmennie. A kegyelem által megvilágosított ember nem tud jobbat, minthogy az Úr parancsait teljesítse; ez megtartja őt a királyi úton és a Király védelme alatt.

Soha ne próbáld magadat csalárd módon kimenteni valamely nehéz helyzetből. Maradj a keskeny úton, az igazság és őszinteség útján, és meglátod, ez vezet számodra a lehető legjobb megoldáshoz. Életünkben ne legyenek vargabetűk, se ügyes kibúvók. Legyünk igazak, és ne tartsunk semmitől. Kövessük mindenben Krisztust, és ne féljünk ennek következményeitől. Mert ha valami nagy bajt el tudnánk kerülni, de csak csalárd úton, akkor azzal, hogy megpróbálkozunk a hamissággal, sokkal nagyobb bajt hoznánk magunkra, mint amekkora a baj, ami elől menekültünk. Számunkra mindig Isten útja a legjobb. Ezt kövesd, mégha az emberek bolondnak is tartanak érte, mert így leszel igazán bölcs!

Uram, vezesd szolgálodat az egyenes úton és őrizd meg az ellenségtől!

A szív igazi odaszánása

Április 2

„Ezekkel törődj, ezekkel foglalkoz, hogy előrehaladásod nyilvánvaló legyen mindenki előtt” (1Tim 4,15).

Ez az ígélet gyakorlatilag azt jelenti, hogy az Ige feletti szorgalmas elmélkedés és az Úrért teljes odaadással végzett munka révén fejlődni fogunk, és fejlődésünk mindenki számára látható lesz. Nem a Biblia sietős olvasása, hanem az olvasottakban való elmélyülés jár igazán szellemi haszonnal. Nem a felületesen végzett munka, hanem a munkának való igazi odaadás a gyümölcsöző. „Minden munkádban gyümölcsöző leszel”, de nem a sietős kapkodás útján, hanem a szívünk igazi odaszánása által.

Ha megosztjuk magunkat Isten és a Mammon között, Krisztus és önmagunk között, nem fejlődünk semmit. Mindenestől oda kell szánunk magunkat a szent feladatok végzésére, különben siralmas ügynökei leszünk a mennyei dolgoknak, és a hitben sem fogunk növekedni.

Igehirdető vagy? Légy egészen az, és ne fecsereid energiádat másodrangú dolgokra. Mi közöd akkor a világ dolgaihoz vagy a tartalmatlan szórakozásokhoz? Keresztény vagy? Tedd Jézus Krisztus szolgálatát életed legfőbb feladatává, egyetlen céloddá! Először légy te magad mindenestől Krisztusban, csak azután cselekedj mindent Krisztusért, különben nem fogsz fejlődni, és fáradozásod hiábavaló lesz, mert sem a gyülekezet, sem a világ nem fogja tapasztalni rajtad keresztül azt az erőt, amellyel Krisztusról kellene bizonyosságot tenned.

Április 3

Érzékeny a figyelmeztetésre

„Mivel meglágyult a szíved, és megaláztad magad az Úr előtt, amikor meghallottad, hogy mit jelentettem ki erről a helyről és lakóiról, hogy milyen pusztulás és átok vár rájuk, megszaggattad ruhádat, és sítottál előttem, ezért én is meghallgatlak! – Így szól az Úr” (2Kir 22,19).

Sokan nem törődnek az intéssel, és elvesznek. Boldog az, aki féli az Úr szavát. Jósias ezt tette, ezért Isten megkímélte ama pusztulás látványától, amely Júdára várt rettenetes bűnei miatt. Ilyen megtört szívú vagy te is? És ilyen alázkodó? Ha igen, akkor téged is megkímél az Úr ama gonosz napon. Isten megjegyzi mindazokat, akik sóhajtoznak és sírnak koruk bűnei miatt. A pusztulás majd megálljt parancsol, amíg választottai mind menedékbe nem jutnak. Megtalálja őket, mert ismertetőjelük, hogy Istent és az Ő Igéjét őszintén félik. Vészterhes időkben élsz? Látod, hogy a babonáság és a hitetlenség mily nagy mértékben terjed, és félsz a romlott nemzetre elkövetkező rettenetes büntetéstől? Ha így van, bátorítsd fel az ígéret folytatása: „... békességgel kerülsz sírodba, és nem látod meg azt a nagy veszedelmet, amelyet erre a helyre hozok” (22,20). Vagy ami még jobb, eljön maga az Úr, és akkor egyszer s mindenkorra vége a szomorúság korszakának.

Isten darazsai

Április 4

„Darazsakat küldök előtted, hogy kiűzzék előled a hivveket, kánaániakat és hettitákat” (2Móz 23,28).

Hogy mik voltak ezek a darazsak, azon ne töprengjünk. Isten külön hadserege, amelyet elküldött népe előfutáraként, hogy szurkálják az ellenséget és könnyűvé tegyék Izráel győzelmét. Istenünk a maga választotta módon harcol népéért. Gyakran meggyötri az ellenséget, még mielőtt a tulajdonképpeni csatára sor kerülne. Időnként úgy összezavarja az igazság ellenségeit, hogy az igazaknak ahhoz már semmit sem kell tenniük. A levegő telve van titokzatos hatásokkal, amelyek gyötrik Izráel ellenségeit. Azt olvasuk a Jelenések könyvében, hogy „segített a föld az aszszonynak” (Jel 12,16).

Ezért soha ne féljünk. A csillagok is lelkünk ellenségei ellen harcolnak, míg pályájukat befutják. Gyakran, mire a küzdőtérre érünk, már nem találjuk ott az ellenséget, aki ellenünk támadt. „Az Úr harcol értünk, ti pedig maradjatok veszteg” (2Móz 14,14). Isten darazsai többet érnek, mint saját fegyvereink. Mi még álmodni sem merünk olyan győzelemről, amelyet az Úr a maga fegyvereivel ki tud vívni. Engedelmeskedjünk ezért a missziói parancsnak, induljunk a népeket meghódítani Krisztus számára, és meg fogjuk látni, hogy az Úr már járt előttünk és előkészítette az utat. Így a végén örömmel valljuk majd: „Szabadulást szerzett jobbja, az ő szent karja” (Zsolt 98,1).

Április 5

El nem felejtve

„...én szolgám vagy te, Izráel, nem feledkezem meg rólad!” (Ézs 44,1).

Urunk nem feledkezik meg szolgálóiról, nem szűnik meg szeretni őket. Nem csupán egy időre az övéi, hanem véglegesen. Tudta mi lesz belőlük, amikor elhívta őket. Eltörölte bűneiket, mint a felhőt, és bizonyosak lehetünk, hogy nem veti el őket már (egyszer) eltörölt bűnökért. Istenkáromlás lenne, ha ezt képzelnénk.

Nem feledkezik meg róluk, szüntelen gondol rájuk. Ha Isten csak egy pillanatig nem gondolna ránk, az pusztulásunkat jelentené. Ezért bátorít: „Nem feledkezem meg rólad!” Az emberek elfeledkeznek rólunk. Akivel jót tettünk, ellenünk fordul: nincs „állandó lakhelyünk” az emberek ingatag lelkében. Isten azonban egyetlen hű szolgálójáról sem feledkezik meg soha. Nem az köti hozzánk, amit mi teszünk érte, hanem amit Ő tett értünk. Túl régóta szeret és túl nagy árat fizetett értünk ahhoz, hogy elfeledkezhetnénk rólunk. Jézus Krisztus úgy néz minket, mint akikért feláldozta saját magát, hogyan is tudna bennünket elfelejteni. Az Atya a Fiá(ban lát minket) menyasszonyát látja bennünk, a Szent Szellem pedig saját művét szemléli bennünk. Az Úr gondol ránk. Ma is segít és támogat minket. Ő, bárcsak soha ne feledkeznénk meg az Úrról!

Egy király, egy Úr

Április 6

„Az Úr lesz a király az egész földön. Azon a napon az Úr lesz az egyetlen Isten, és neve az egyetlen név” (Zak 14,9).

Micsoda áldott reménység ez! Nem szeszélyes álom, hanem a csalhatatlan Ige kijelentése. Valamennyi nép megismeri majd az Urat, és kegyelmes uralkodását minden nemzetség elfogadja. Ma még távol vagyunk ettől. Ugyan ki hódol ma a Nagy Király előtt? Mennyien lázonganak! Milyen sok úr és milyen sok isten van e földön! Még a hitvalló keresztyének között is hány és hányféle eltérő felfogás uralkodik róla és evangéliumáról! De egyszer majd egy Király lesz, egy Úr és az élő Istennek egy neve. Ő Uram, bárcsak hamarosan eljönne ez a nap! Naponta kiáltunk hozzád: Jöjjön el a te országod!

Nem kérdezzük, mikor jön el, nehogy elveszítsük az eljövétel bizonyosságának vigasztalását. Amilyen bizonyos, hogy a Szent Szellem egykor a próféták által szólt, olyan bizonyos, hogy eljön az idő, amikor majd az egész földet betölti az Úr dicsősége. Jézus Krisztus nem hiába halt meg. Isten Szelleme nem hiába munkálkodik. Az Atya örökkévaló célja nem hiúsulhat meg! Itt, ahol most a Sátán zsarnokoskodik, az Úr Jézust koronázzák királlyá és a mindenható Isten uralkodik majd! Ebben a hitben megerősödve kezdjük a mai nap munkájához és küzdelmeihez!

Április 7

Emberektől nem félve

„A Föld valamennyi népe látni fogja, hogy az Úr nevééről neveznek, és félnek tőled” (5Móz 28,10).

Akkor majd semmi okunk nem lesz, hogy mi féljünk tőlük. Ez szegényes szellemiségre és inkább hitetlenségre vallana, mint hitre. Isten önmagához hasonlóvá alakít bennünket, hogy joggal viselhessük nevét, és valóban hozzá tartozzunk. Bárcsak valóra válna ez az Ige az életünkben (elnyernék ezt a kegyelmet, hiszen) az Úr alig várja, hogy így legyen, azaz: hogy lássák a népek rajtunk, hogy az övéi vagyunk.

A valóság az, hogy az istentelenek félnek az igazi hívóktól. Gyűlölik őket, de félnek is tőlük. Így reszketett Hámán Márdokeustól, noha ő tört az utóbbi életére. Mert az istentelenek gyűlöletének oka valójában a félelem, de büszkébbek, semhogy ezt bevallanák. Ezért járjunk félelem nélkül az igazság útján. Nem nekünk van okunk félni, hanem a gonosztevőknek, akik a Seregek Ura ellen harcolnak. Ha valóban úgy élünk, mint akik az örökkévaló Isten nevééről neveztetünk, biztonságban vagyunk. Miként egykor a római birodalom polgárának csak annyit kellett mondania: római vagyok – és máris maga mögött tudhatta a hatalmas birodalom valamennyi légiójának védelmét, – ugyanígy Isten emberei a Mindenható védelmét tudhatják maguk mögött. Isten inkább elküldi az égből valamennyi angyalát, semhogy egyetlen hívó gyermekét is védelem nélkül hagyná. Légy bátor, mint az oroszán, mert Isten veled van.

Megőrizve munkánk végeztéig

Április 8

„... odaállott mellé az Úr, és azt mondta: »Bízzál, mert ahogyan bizonyoságot tettél az én ügyem mellett Jeruzsálemben, úgy kell Rómában is bizonyoságot tenned!«” (Csel 23,11).

Veszedelembe kerültél az Úrról való bizonyoságtételedd miatt? Ne félj, gondoldj arra, hogy nem halhatsz meg, míg munkádat el nem végezted. Ha az Úr még több szolgálatot tartogat a számodra, élni fogsz, amíg azokat is elvégzed. Mert ugyan ki törhetné el az edényt, amelyet még használni akar az Úr!

Ha azonban már nincs több feladatod a Mester számára, akkor nem szomoríthat el, ha haza akar vinni oda, ahol már nem ér utol az ellenség keze. Hiszen életed fő célja a Krisztusról szóló bizonyoságtétel, ennek elvégzésében pedig nem akadályozhat meg senki: ezért légy békességben! Kezdetlen csalárdság, rosszindulatú félremagyarázás, a barátok hűtlensége, a legmeghittebb bizalmasod árulása vagy bármi más következzen is, mindez nem árthat annak a munkának, amit az Úr bízott rád! A szomorúság éjszakáján melléd áll az Úr és ezt mondja: „Bizonyoságot kell tenned!” Ezért nyugodj meg, és teljesedj be az Úr örömeivel!

Ha most éppen nincs is talán szükséged erre az ígéretre, igen hamarosan szükséged lehet rá. Ezért tedd el jól! És ne feledkezz meg imádságaidban a misszionáriusokról és azokról a hívókról, akiket most üldöznek, kérve, hogy az Úr tartsa meg őket.

Április 9

A Biblia a legfőbb helyen

„Nagy békességük van azoknak, akik szeretik törvényedet; nem botlanak meg azok” (Zsolt 119,165).

Ha igazán szeretjük ezt a drága könyvet, a Bibliát, nagy békességünk lesz az élő Istentől, és igazi menedéket találunk. Élünk szüntelenül közösségben az Igével, és akkor olyan békesség lesz a szívünkben, amelyet semmi más nem adhat meg. A Szent Szellem az Ige által vigasztal és elhinti jótékony hatását, és lecsendesíti szívünk viharait.

Akiben gazdagon lakozik Isten Igéje, az nem fog megbotlani semmiben. Naponta felveszi és örömmel tudja viselni keresztjét, felkészül a próbákra, és nem keseredik meg, akármilyen nagyok és nehezek is azok. A gazdagság sem téríti le útjáról, mint olyan sokakat, de a szerencsétlenség sem töri meg úgy, mint annyi más embert, mert felül tud emelkedni külső életének változó körülményein. Mikor az Úr a hitnek valamely nagy titka elé állítja, amelytől mások így kiáltanak fel: „Kemény beszéd ez: ki hallgathatja őt?” (Jn 6,60), a hívő alázatosan elfogadja azt, mert (értelmi) kételyeit legyőzi az Úr törvénye iránt érzett mélyesleges tiszteltet. Neki ugyanis Isten törvénye a legfőbb tekintély, amely előtt örömmel meghajol. Urunk, munkáld bennünk a mai napon is ezt a szeretetet, békességet és nyugalmat.

Tekints fel rá, és élj!

Április 10

„Az Úr pedig ezt mondta Mózesnek: Csinálj egy érc kígyót, és tűzd rá egy póznára. Mindenki, akit megmarta a kígyó, életben marad, ha föltekint rá!” (4Móz 21,8).

Dicsőséges előképe ez az evangéliumnak. A vétkesek közé számláltatott Jézus Krisztus függ előttünk a kereszten. Ha föltekintünk rá, meggyógyulunk a bűn kígyómarásától, espedig azonnal. „Mindenki, aki feltekint arra, életben marad.” Kedves olvasóm, ha bánkódsz bűneid miatt, jól jegyezd meg az Igét: „Mindenki életben marad, ha feltekint arra!” Mindenki, aki valóban feltekint Jézus Krisztusra, megtapasztalja ennek igazságát. Én ezt megtapasztaltam. Jézusra néztem, és azonnal megelevenedtem. Ebben bizonyos vagyok. Olvasóm, ha te feltekintesz Jézusra, te is élni fogsz. Bár most talán gyötör a kígyóméreg és nincs reményeséged, mert hát *nincs is más reménység, csak ez az egy*. Ez azonban nem kétes értékű gyógymód. „Mindenki... életben marad, ha feltekint arra!”

Az érc kígyót nem azért emelte fel Mózes, hogy az egészségesek kíváncsian nézegessék, hanem kizárólag azokért, akiket „megmarta a kígyó”. Jézus Krisztus az „igazán” bűnösök valóságos Megváltója. Akár részegessé, tolvajjá, tisztátalanná vagy Istentől távol élővé tett a „harapás”, elég egy pillantást vetned Megváltónkra, és máris meggyógyulsz mindebből, és szentül tudsz élni Istennel szoros közösségben. Tekints fel rá, és élsz!

Április 11

Szoros közösség

„Akkor nem tanítja többé egyik ember a másikat, ember az embertársát arra, hogy ismerje meg az Urat, mert mindenki ismerni fog engem, kicsinyek és nagyok – így szól az Úr” (Jer 31,34).

Bizony sok mindent nem ismerünk, de az Urat igen. Ma ezt az ígéretet tapasztaljuk meg, és ez nem is csekély ígéret. Közülünk még a legkisebb hívő is ismeri Istent a Jézus Krisztusban. Bár nem annyira, mint szeretnénk, de mégis igazán ismerjük Őt. Nemcsak a róla szóló tanítást, hanem Őt magát is. Ő a mi Atyánk és barátunk. Személyesen ismerjük Őt. Elmondhatjuk: „Én Uram és én Istenem!” Meghitt kapcsolatban állunk Istennel, és sok boldog időt töltünk szent jelenlétében. Nem vagyunk többé idegenek a számára, mert az Úr titka közöttünk lakik.

Ez több, mint amire a természet taníthat minket. Nem test és vér jelentette ki nekünk Istent. Krisztus Jézus jelentette ki Őt nekünk, amikor befogadtuk a szívünkbe. Ha tehát az Úr maga ismertette meg magát velünk, nem ez minden üdvözítő ismeret forrása? Istent ismerni azt jelenti, örök életünk van. Mihelyt Istennel közösségbe kerülünk, megkapjuk azt a bizonyosságot, hogy új életre elevenedünk meg. Ő, én lelkem, örvendezzen ennek a felismerésnek, és áldjad Istent egész napon át.

Többé meg nem emlékezik

Április 12

„Mert megbocsátom bűneiket, és nem gondolok többé vétkeikre” (Jer 31,34).

Amikor megismerjük az Urat, elnyerjük bűneink bocsánatát. Úgy ismerjük meg Őt, mint a kegyelem Istenét, aki nem tekint vétkeinkre. Micsoda boldog felfedezés ez!

Mennyire Istenhez méltó megfogalmazás: Az Úr megígéri, hogy bűneinkről többé meg nem emlékezik. Hát elfelejtheti Isten azokat? Azt mondja, igen, és Ő komolyan gondolja azt, amit mond. Úgy tekint ránk, mintha soha nem vétkeztünk volna. A nagy engesztelő áldozat olyannyira eltörölte minden bűnünket, hogy azok Isten előtt már nem léteznek. A hívő Krisztusban van, és Isten ugyanúgy elfogadja, mint Ádámot, amikor még ártatlan volt. Sőt, míg Ádámnak csak emberi ártatlansága volt, a hívő Isten igazságába öltözik.

Az Úr nem emlékezik meg bűneinkről, tehát nem büntet meg értük, és irántunk való szeretete sem csökken miattuk. A kifizetett adósság már nem adósság. Így törli el az Úr népének a vétkeit is.

Ha szomorkodunk is bűneink és mulasztásaink miatt – és ez kötelességünk, amíg csak élünk – egyben örvendezünk is, mert Isten soha nem fogja bűneinket felróni nekünk. Ez a kegyelem meggyűlölteti velünk a bűnt. Isten ingyen bűnbocsánata arra indít, hogy soha többé meg ne szomorítsuk Őt engedetlenségünkkel.

Április 13

Az újjáteremtett test

„Aki az Ő dicsőséges testéhez hasonlónak változtatja a mi gyarló testünket” (Fil 3,21).

Amikor gyötör a testi fájdalom és képtelenek vagyunk még imádkozni is, érezzük, milyen nyomorúságos a testünk. Amikor pedig a testi szenvedély csábít, megtapasztaljuk, milyen nagyon találó a „gyarló” jelző. Testünk alázza, tanít minket, és ez a legjobb, amit velünk tesz. Bárcsak igazán alázasak lennénk, mivel testünk az állatokhoz, sőt a föld porához kapcsol bennünket!

De Megváltónk, az Úr Jézus Krisztus, mindezt megváltoztatja. Az Ő megdicsőült testéhez hasonlónak formálja mindazok testét, akik hisznek benne. Hit által már átforgalmódott a lelkünk, és testünk is úgy át fog alakulni, hogy méltó szállása legyen megújult szellemünknek. Nem tudjuk, mikor megy majd végbe ez a nagy átalakulás, de az a tény, hogy erre számíthatunk, segítsen át a mostani megpróbáltatásokon és testünk minden nyomorúságán. Nemsokára olyanok leszünk, mint Krisztus. Nem saját testünk, nem lesz homályos a látásunk, sem gyönges a szívünk. Az öreg test nem lesz erőtlenségek gyűjteménye, a beteg sem a gyötrelmek tárháza, hanem „hasonlatos az Ő dicsőséges testéhez.” Micsoda reménység! Még testünk is megnyugodhat az ilyen feltámadás reménységében.

Azt választom, amit Ő választ

Április 14

„Kiválasztja a mi örökségünket” (Zsolt 47,5).

Ellenségeink szűkmarkúak velünk szemben, de nem vagyunk kiszolgáltatva nekik. Az Úr gondoskodik rólunk, végtelen bölcsessége jelöli ki helyünket a világban. Sorsunkat nálunk bölcsőbb értelem irányítja. Minden dolgot Isten rendez el, és mi ennek örülünk; azt választjuk, amit Isten választ a számunkra. Ha saját elképzeléseink szerint választhatnánk, akkor is azt kívánnánk: bárcsak minden Isten akarata szerint történne.

Saját balgaságunk tudatában ne akarjuk sorsunkat magunk irányítani. Sokkal biztonságosabban és nyugodtabban érezzük magunkat, ha az Úr kezében van a kormány, mintha mi irányítanánk életünk hajóját saját elgondolásaink szerint. A talán sokszor fájdalmas jelent és az ismeretlen jövődőt bízunk Atyánkra, Megváltónkra és Vigasztalónkra.

Én lelkem, a mai napon tedd le vágyaidat Krisztus lábaihoz. Ha mostanában makacs és önfejű voltál és a magad útját jártad, tagadd meg balgatag énedet, és add életed kormányát az Úr kezébe. Mondd: „Ő majd eldönti”. Ha mások vitatják is az Úr végtelen hatalmát, és az ember szabad akaratát dicsőítik, felelj így nekik: „Ő dönt majd helyettem”. Teljesen önként engedem át neki a döntést, és azt kívánom, hogy Ő legyen életem korlátlan ura.

Április 15

Az igazak kívánsága teljesül

„Az igazak kívánsága pedig teljesül” (Péld 10,24).

Mivel az igaz kívánsága is igaz, Isten nyugodtan teljesítheti azt. Viszont sem az egyes embernek, sem a társadalomnak nem lenne hasznára, ha ez az ígéret a gonoszoknak is szólna. Tartsuk meg az Úr parancsolatait, akkor Ő is méltányolni fogja kéréseinket.

Ha azonban az igaz ember esetleg jogtalan dolgot kíván, az nem fog teljesülni. De rá fogunk jönni, hogy ezek nem is valóságos kívánságok, hanem félreértésből, vagy eltévelyedésből fakadtak, és így az szolgál javunkra, ha nem valósulnak meg.

Halogatja az Úr kívánságaink teljesítését? Ez a mai ígéret bátorítson a további könyörgésre. Vagy esetleg végleg megtagadta kérésünk teljesítését? Akkor is adjunk hálát Neki, hiszen mindig az a vágyunk, hogy csak akkor engedjen kéréseinknek, ha Ő is így látja jónak.

Bizonyos dolgokat viszont bátran kérjünk. Ilyenek: a szentség, a hasznosság, a szolgálatban a Krisztushoz való hasonlatosság, a felkészítés a mennyek országára. Ezek a kérések a kegyelemből, és nem a természetünkből fakadnak – a megigazult ember, és nem a természeti ember kérései. Isten nem zárkózik el az ilyen kérések elől, hanem bőszégesen teljesíti őket. „Gyönyörködj az Úrban, és megadja szíved kéréseit!” (Zsolt 37,4). Ezt kívánjuk ma!

Minden megszentelődik

Április 16

„Azon a napon a lovak csengettyűin is ez lesz: Az Úr szent tulajdona!” (Zak 14,20).

Boldog az a nap, amelyen minden szentté lesz. Még a lovak csengettyűi is az Urat dicsőítik. Ez a nap számomra már elérkezett. Mindent Istennek szentelek? Ruhám, amelyet fölveszek, majd levetek, Krisztusnak, az én Uramnak igazságára kell emlékeztessen. Munkámat úgy kell végeznem, mint aki az Úrnak szolgál. Bárcsak válna a mai napon a ruhám papi köntössé, ételem szentséggé, házam templommá, asztalom oltárrá, beszédem tömjénné, én magam pedig pappá! Uram, teljesítsd kérésemet és add, hogy körülöttem semmi ne legyen közönséges, tisztátalan!

Hitben számíthatok is erre! Ha hiszem ezt, az Úr segít, hogy így is legyen. Mivel én magam az Úré vagyok, az Úr leltárba veszi mindenemet, hiszen mindenem az Övé; én pedig ezt azzal akarom bebizonyítani, hogy ennek tudatában használom dolgaimat a nap folyamán. Szeretném, ha reggeltől estig boldogan és szent rendben folyna életem összes dolga. Csengőim csöngjenek – miért ne csöngenek? Még a lovaimon is csengettyűk legyenek – ugyan, kinek van több joga, hogy zengedezzen, mint a hívőknek? De csengőim, zeném, vidámságom mind-mind szent kell legyen, és azt kell hirdesse: „Az Úr szent tulajdona!”

Április 17

Békesség az ellenségekkel

„Akinek életútját kedveli az Úr, azt még ellenségeivel is összehévíti” (Péld 16,7).

Vigyáznom kell arra, hogy útaim az Úr előtt kedvesek legyenek. De még így is lesznek ellenségeim. Talán éppen azért, mert bátor vagyok az igazat cselekedni. Milyen nagyszerű ígéret ez a mai! Amikor az emberek dühösködnek, az Úr megmutatja (nekem) dicsőségét: lecsendesíti haragjukat úgy, hogy nem kell félnem tőlük.

Istennek hatalmában áll ellenségemet megakadályozni abban, hogy ártson nekem, akkor is, ha nagy kedve volna hozzá. Lábán is üldözte Jákóbot, mégsem árthatott neki. Isten meggyőzheti haragos ellenségemet és barátságosra hangolhatja. Így tett Ézsauval, aki testvéri öleléssel várta Jákóbot, holott az attól tartott, hogy fivére kard élére hányja családjával együtt. Az Úr a legdühösebb ellenséget is Krisztusban testvérré és munkatárssá változtathatja, mint ahogyan Sault is azzá tudta tenni. Bárcsak mindenkor ez történe az evangélium üldözőivel!

Boldog az, akivel szemben olyanok lesznek ellenségei, mint az oroszlánok Dániellel: békességesek és barátságosak. Ha eljön halálom, a végső ellenség, kívánom, hogy békességben tudjak szembenézni vele. De most arra kell törekednem, hogy mindenben kedves legyek az Úrnak. Hitben és szentségben éljek, mert csak ebben gyönyörködik a Magasságos.

Ő soha el nem hagy

Április 18

„Veled leszek ... Nem maradok el tőled, nem hagylak el” (Józs 1,5).

Gyakran idézik ezt a Józsuének szóló ígéretet; ez az alapja az újszövetségi Igének: „Nem maradok el tőled, sem el nem hagylak téged” (Zsid 13,5).

Szeretteim, küzdelmes élet vár ránk, de a Seregek Ura velünk van. Nagy, de lelkileg ingadozó népet kell vezetnünk? Ezen ígéret szerint megkapjuk a hozzá szükséges józanságot és bölcsességet. Ravasz és hatalmas ellenséggel kell megküzdenünk? Ebben az ígéretben rejlik a győzelemhez szükséges erő. Nagy örökséget kell elnyernünk? E jel alatt célhoz érünk, hiszen maga az Úr van velünk.

Mert bizony jaj lenne nekünk, ha az Úr elhagyna bennünket. Mivel azonban erre sohasem kerülhet sor nyugtalanságunk viharai Isten hűségének hullámain megnyugodnak. Az Úr soha nem hagy el bennünket. Történjék bármi, Ő mellettünk lesz. Barátok cserbenhagyhatnak, segítségük sokszor csak olyan, mint az áprilisi zápor, Isten azonban hűséges, Jézus Krisztus mindörökké ugyanaz, és a Szent Szellem bennünk marad.

Én lelkem, légy ma is nyugodt és bizakodó. Ha gyülekeznek a felhők, az Úr szétoszlathatja őket. Mivel Isten nem hagy el, a hitem se hagyjon el; mivel Ő nem távozik el mellőlem, én sem akarok eltávozni mellőle. Így hitben békességre találok.

Április 19

Gyakorlott kutató

„Mert így szól az én Uram, az Úr: Majd én magam keresem meg juhaimat, és én viselem gondjukat” (Ez 34,11).

Ezt először akkor teszi meg, amikor választottai még tévelygő juhok, akik nem ismerik sem a Pásztort, sem a karámot. Milyen csodálatosan meg tudja találni az Úr választottait! Jézus Krisztus a hatalmas Pásztor, aki megkeres és megment. Bár sokan azok közül, akiket az Atya neki adott, szinte a pokol kapujáig tévelyednek el, az Úr megtalálja és kegyelmesen magához vonja őket. Minket is megkeresett: legyünk hát jó reménységben azok felől, akikért imádkozunk, mert őket is meg fogja találni.

Azokat is keresi az Úr, akik már a nyájhoz tartoznak, de eltévelyedtek az igazság és szentség mezejéről (útjáról). Talán súlyosan tévelyegnek, bűnbe keveredtek vagy megkeményedtek. Az Úr azonban, aki az Atya előtt felelős értük, mégsem engedi őket olyan messze távolodni, hogy elveszzenek. Gondviselése és kegyelme követi őket az idegenbe, a szegénységbe, a szellemi sötétségbe és a kétségbeesés mélységeibe is. Egyet sem veszít el azok közül, akiket az Atya neki adott. Az Úr Jézus számára szent elkötelezettség, hogy megmentse az egész nyájat, annak minden tagját kivétel nélkül. Milyen drága ígéret ez számomra, ha most éppen így kell kiáltanom: „Bolyongok, mint az eltévedt juh” (Zsolt 119,176).

Hit által, nem érzések által

Április 20

„Az igaz ember pedig hitből fog élni” (Róm 1,17).

Tudok hinni és hiszek is az Úr Istenben, és ez a hit életben tart. Szeretném, ha azok közé számláltatnék, akik igazságban éltek, de ha tökéletes is volnék mindenben, akkor sem próbálnék meg a saját igazságomra alapozva élni. Az Úr Jézus váltságművére támaszkodom. Csakis és egyedül az Őbelé vetett hit által élek. Ha képes volnék tűzre adni testemet az Úr Jézusért, akkor sem a magam bátorlásában és állhatatosságában bíznék, hanem egyedül hit által élnék.

Hitben élni sokkal biztonságosabb és boldogabb dolog, mint érzéseinkre vagy cselekedeteinkre támaszkodni. A valóévesszőnek jobb a szólótóknén, mintha attól elszakadva élne. Nagyszerű és szent dolog az Úr Jézushoz ragaszkodva élni, mindent Belőle meríteni. Ha a legigazabb ember számára is ez az élet egyetlen lehetősége, mennyivel inkább nekem, szegény bűnösnek!

Uram, én Benned hiszek, Benned bízom. Mi más jelentheti számomra az életet? Csak az, hogy Benned bízom. Tudom, hogy ez így van, ezért Benned akarok maradni mindvégig.

Április 21

Isten megfizet

„Aki könyörül a nincstelenen, az Úrnak ad kölcsön, mert Ő megtéríti jótéteményét” (Péld 19,17).

Könyörületből kell adnunk a szegényeknek. Nem azért, hogy mások lássák, és dicsérjenek érte, még kevésbé azért, hogy saját céljainknak megnyerjük őket. Együttérzésből kell segítenünk rajtuk.

Ne számítsunk arra, hogy bármit is visszafizet a szegény még hálát se várjunk. Tekintsük úgy az adakozást, hogy kölcsön adtunk az Úrnak. Isten fog megfizetni érte, és ha Őrá nézünk, akkor ne tekintsünk másokra. Milyen nagy kegyben részesít minket az Úr, ha megengedi, hogy kölcsön adjunk neki. Boldog lehet az a kereskedő, akinek üzleti könyveiben az Úr neve szerepel. De kár lenne, ha a neve mellett valami jelentéktelen összeg állna: legyen az minél nagyobb. Segítségünkre van ebben a legközelebbi utunkba kerülő szűkölködő.

A visszafizetésre egyáltalán nem volna szabad gondolnunk, és mégis megígéri itt azt az Úr. Áldott legyen az Ő neve, mert az Ő megfizetésre vonatkozó ígérete értékesebb az ezüstről és aranyról. Ha aztán a gazdasági bajok miatt egyszer mi szűkölködünk, nyújtsuk be alázatosan számlánkat a Hit Bankjánál. Van olvasóim között szűkmarkú? Szegény teremtés! Az Úr bocsásson meg neki!

lirót ad a felkeléshez

Április 22

„Az Úr megnyitja a vakok szemeit, az Úr fölegyenesíti a görnyedezőket” (Zsolt 146,8).

Görnyedezem? Terjesszem ezt az ígéretet sürgősen az Úr elé! Olyan Istenünk van, akinek lényéből fakad, hogy kész örömmel felemeli a görnyedezőket. A bűn terhel, vagy a bűntudat emészt? Akkor Jézus Krisztus váltságműve emeljen fel és nyugtasson meg! Ó, Uram, emelj fel a te irgalmad szerint!

Nehéz gyászom van, vagy alaposan becsaptak? Itt ismét a Vigasztaló az, aki megerősíthet. Milyen jó nekünk, hogy a Szentháromság egyik Személyének éppen Vigasztaló a neve. Ő valóban vigasztalónk, és munkájára a Dicsőségesnek különleges gondja van.

Sokan már annyira meggörnyedtek, hogy csak az Úr Jézus képes feloldani őket, Ő ezt meg tudja tenni és meg is teszi. Fel tud emelni, hogy újra egészségesek legyünk, reménykedjünk és megvidámodjunk. Sokszor megtette ezt már, amikor próbák alatt voltunk, higgyük hát, hogy Ő, aki ma is ugyanaz a Megváltó, szerető gonddal bánik velünk ezután is. Így, akik ma görnyedezők és bánatosak vagyunk, nemsokára magasan szárnyalunk, gúnyolóink pedig mind megszégyenülnek majd. Milyen tisztesség, hogy maga az Úr emel fel minket! Ne félj a terhek alatt görnyedezni, mert így tapasztaljuk meg Isten felemelő hatalmát.

Április 23

Ne féljünk a haláltól

„Akinek van füle, hallja, mit mond a Szellem a gyülekezeteknek! Aki győz, annak nem árt a második halál” (Jel. 2,11).

Az első halált el kell szenvednünk, hacsak az Úr még mi életünkben nem jön vissza. Várjunk tehát rá félelem nélkül, mindig készen, hiszen Krisztus győzött a halálon, nem szomorú mélység az már, hanem a dicsőségbe vezető út.

Nem az első, hanem a második haláltól kell félnünk; nem attól, hogy lelkünk elválik a testünktől, hanem hogy véglegesen elszakadunk Istentől. Ez a valódi halál. Ez a halál megöli a békességet, örömet, boldogságot, reménységet. Ha Istent elvesztettük, mindent elvesztettünk. Ez a halál sokkal rosszabb annál, amikor csak megszűnünk létezni. Olyan lét ez, amelyből hiányzik a létezésnek értelmet adó élet.

Ha azonban Isten kegyelméből mindvégig kitarunk, a szent harcban és győzünk, a második halál nem teheti rájuk a jogos kezét. Akkor nem kell félnünk a haláltól és a pokoltól, mert elnyerjük az „élet koszorúját”, mely soha el nem hervad. Mennyire megerősít ennek tudata a küzdelemben. Az örök élet megéri, hogy egész életünkön át küzdjünk érte. Érdemes harcolni a második halál elkerüléséért.

Urunk, adj hitet a győzelemhez, és add kegyelmedet, hogy sértetlenek maradjunk, amikor a bűn és a Sátán sarkunkba szegődnek!

Az áldás feltétele

Április 24

„Hozzátok be a raktárba az egész tizedet, hadd legyen elesség a házamban, és így tegyetek próbára engem – mondja a Seregek Ura. Meglátjátok, hogy megnyitom az ég csatornáit, és bőségesen áldást árasztok rátok” (Mal 3,10).

Sokan úgy olvassák ezt az ígéretet, hogy nem veszik észre a megígért áldás feltételét. Nem számíthatunk rá, hogy megnyílják az ég és áradjon az áldás, amíg nem adjuk meg azt, ami Istennek és az Ő ügyének jár. Minden szent velre jutna bőségesen pénz, ha minden hitvalló keresztyén befizetné a maga részét.

Sokan azért szegények, mert meglopják Istent. Számos gyülekezet azért küszködik hiába a Szent Szellem vezetésért, mert engedi, hogy a gyülekezet vezetői szükséglet lassanak. Ha nem gondoskodunk Isten szolgáinak világi szükségleteiről, ne csodálkozzunk, ha szegényes a szolgáltatuk által nyert szellemi eledel. Amikor a missziói vállalkozások koldusszegények, és üres pénztárak hátráttartják az Urért való munkát, miként várhatjuk a megtértek seregét?

Gondolkozz csak! Mit is adtam az utóbbi időben? Nem voltam szűkmarkú Istenemmel szemben? Fősvény a Megváltóm iránt? Ez túrhetetlen! Adjuk oda az Úrnak a tizedet, ami Őt megilleti: a szegények segítésére, Isten nyitott támogatására, és akkor meglátjuk majd, hogy az Ő megje és áldása bőségesen szétárad köztünk.

Április 25

Mit hagyunk gyermekeinkre?

„Feddhetetlenül él az igaz, még a fiai is boldogok lesznek”
(Péld 20,7).

Természetes, hogy aggódunk családunkért, de bölcsen tennénk, ha aggódásunkat inkább a saját magatartásunkkal való törődésre fordítanánk. Ha hűségesen járunk az Úrral, többet használunk gyermekeinknek, mintha nagy vagyont hagynánk rájuk. Egy apa szent élete a legnagyobb örökség a fiai számára.

A jellemes ember saját élete példáját hagyja örökösök számára, és ez már önmagában is az igazi gazdagság kincséből. Milyen sokan köszönhetik az életben való boldogulásukat szüleik példaadásának.

Gyermekeinkre hagyjuk hírnevünket is. Az embereknek mindjárt jobb véleményük van valakiről, ha meghallják, hogy megbízható, becsületes szülők gyermeke. Bárcsak minden ifjú ember ügyelne a család jó hírének megtartására!

Mindenekfelett pedig imádságainkat és az imádságunk meghallgató Isten áldását hagyjuk gyermekeinkre, és kedvessé teszi gyermekeinket az emberek között. Isten megáldja és megtartja őket akkor is, ha mi már meghaltunk. De bárcsak előbb megismernék a Megváltót!

Egyenes, becsületes életünk Isten eszköze lehet fiaink és leányaink megszabadításában. Ha látják, hogy hitvallásunk valódiságát életünkkel is bizonyítjuk, akkor egyszer ők is Jézus Krisztus mellett döntenek majd. Uram, teljesítsd bennünk ezt az ígéretedet házam népén!

Kegyés bánásmód

Április 26

„Megáld téged Istened az Úr mindenben, amit cselekszel”
(5Móz 15,18).

Izráelben a rabszolgákat bizonyos szolgálati idő eltelté után fel kellett szabadítani, és ha az elhagyta ura házáat, bőségesen el kellett látni. Urának mindezt kész örömmel kellett megtennie, mert csak így nyert áldást az Úrtól. Ennek az ígérethelynek a szelleme és Krisztus törvénye is arra kötelez minket, hogy bánjunk jól beosztottainkkal. Gondoljunk arra, miképpen jár el velünk Urunk. Ez kötelezzen arra, hogy mi is jóakarattal bánjunk másokkal. Aki a kegyelmes Isten gyermeke, legyen nagylelkű saját maga is. Hogyan várhatjuk üzleti ügyeinkben Mesterünktől az áldást, ha elnyomjuk azokat, akik nekünk szolgálnak?

Milyen nagy áldást helyez kilátásba ez az Ige a nagylelkű ember számára! Aki áldott minden cselekedetében, az igazán áldott! Az Úr ezt az áldást részben anyagi jólétben, részben lelki-szellemi áldásokban, részben pedig jótetszések kinyilvánításában adja, és ez utóbbi a legjobb valamennyi között. Megérettet velünk, hogy milyen megkülönböztetetten gondja van ránk, és milyen különlegesen körülvesz szeretetével. Ez földi életünket az eljövendő élet örömteli előízévé teszi. Isten áldása több, mint a vagyon. Ugy gazdagít meg, hogy abból nem következik szomótság.

Április 27

Isten véghezviszi műv

„Az Úr javamra dönti el ügyemet” (Zsolt 138,8).

Isten, aki elkezdte, el is végzi a munkát, amelyet lelke-
ben elindított. Az Úr törődik minden velem kapcsolata-
dologgal. Figyeli, ami bennem jó, de nem tökélet-
megtartja és tökéletessé teszi azt. Milyen vigasztaló
mert magamtól nem tudnám tökéletességre vinni a kegy-
lem művét. Efelől egészen bizonyos vagyok, hiszen ma-
dennap vétkezem, és idáig is csak az Úr segítségével tu-
tam fejlődni. Ha az Úr elhagyna, minden korábbi tapaszt-
latom semmivé lenne és elvesznék. De az Úr ezután
megáld. Tökéletesíti hitemet, szeretetemet, jellemem
életművemet. Mindezt azért, mert Ő elkezdte a munkát
bennem. Isten adta belém a tökéletesség utáni vágyat,
segítette bizonyos mértékig már el is érni azt. Ő soha ne-
hagy semmit félbe, ez teljesen idegen lenne dicsőség-
lényétől. Tudja, hogyan vigye véghez kegyelmes szánd-
kát, és noha saját bűnös természetem szövetkezik a világgal,
és az ördöggel, hogy munkáját hátráltassa, én mégis
kételkedem ígérete beteljesülésében. Be fogja vége-
munkáját bennem, és mindörökké dicsérhetem majd Őt.

*Uram, add, hogy dicsőséges munkád ma is egy kicsit
előbbre haladhasson bennem.*

Kölcsönös érdek

Április 28

„Közöttük fogok lakni és járni, Istenük leszek, és ők az én
népem lesznek” (2Kor 6,16).

Ime, a kölcsönös érdek. A kölcsönös összetartozás. Isten
az Ő népe osztályrésze, a választott nép pedig az ő Istené-
nek osztályrésze. A hívők fő gazdagsága Istenben van, Ő
pedig drága kincsének tartja népét. A vigasztalás valóságos
kincsébányája ez minden hívő számára.

A kölcsönös összetartozás boldog állapot; *kölcsönös fi-
gyelemben* nyilvánul meg. Isten szüntelenül gondol népére,
és népe is szüntelenül megemlékezik róla. Isten a mai
napon is mindent a javamra cselekszik, mit tehetek hát én
őért? Gondolataim irányuljanak feléje, hiszen Ő is gon-
dol rám! Bár így lenne ez valójában, és ne érném be azzal,
hogy – ennek így kell lennie!

A kölcsönös összetartozás a *közösségben* is kifejezésre
jut. Isten köztünk lakozik, mi pedig Őbenne élünk. Ő
velünk jár, és mi Istennel. Milyen boldog közösség ez.

Bárcsak valóban úgy élnék, mint akinek az Úr az Istene:
úgy bíznék benne, úgy szolgálnék neki, ahogyan az Őt
megilleti! Bárcsak szellemben és valóságban tudnám Szi-
vennek és imádni Őt, és tudnék engedelmeskedni neki! Szi-
vennek ez a legfőbb vágya! Ha ez megvalósul az életem-
ben, akkor megtaláltam a mennyet.

*Uram, segíts ebben! Segíts, hogy megismerjelek téged
mint Istenemet, és Krisztus érdeméért Uramnak nevezhes-
velek!*

Április 29

Tanulj megbocsátani és felejtetni

„Ne mondd: Megfizetek a rosszért! Reménykedj az Úrban, Ő megsegít téged” (Péld 20,22).

Ne siesd el! Csillapodjék haragod! Ne mondj és ne tegyél semmit a sérelem megtorlására! Nem cselekszel bölcsen, ha botot ragadva harcolod meg a magad harcát, és főként nem az Úr Jézus szellemében cselekszel. Nemesebb dolog megbocsátani és elfelejteni a sérelmet. A sérelem tartogatásával és a bosszú fontolgatásával akadályozod a régi sebelek gyógyulását, és új sebeket ejtesz. Jobb elfelejteni és megbocsátani.

Ha netán most azt gondold: tennem kell valamit, különben alul maradok, akkor kövesd e mai ígéret tanácsát: „Reménykedj az Úrban, Ő megsegít téged”. Ez nem kerül pénzbe, de éppen ezért sokkal többet ér. Légy hát csendes és várjad az Urat. Neki mondd el sérelmedet: mint Ezékiás a kincstárnok üzenetét (Ézs 36-37), és ez magában könnyíteni fog megterhelt lelkeden. Ugyanakkor figyelj az ígéretre: „Ő megsegít téged”. Isten megtalálja számodra is a szabadulás útját. A hogyan még nem sejtjed se te, se én, de hogy megszabadít, az biztos. Ha az Úr szabadít meg, az sokszorta jobb neked, mintha kicsinyes vitákba keverednél és beszennyeznéd magad a hitetlenekkel való küzdelemben. Ne légy többé haragos! Hagyjad az ügyedet a Legfőbb Bíróra!

A győztes jutalma

Április 30

„Aki győz, annak adok az elrejtett mannából, adok neki fehér kövecskét is, és a kövecskére írva új nevet, amelyet senki sem tud, csak az, aki kapja” (Jel 2,17).

Én lelkem, buzdulj fel a szent harcban való kitartásra, mert a győztes jutalma igen nagy. Ma is táplál minket a táborunk körül lehulló mennyei eledel, a pusztai táplálék, amely mindennap készen van a Kánaán felé tartó zarándokok számára. De Krisztusban egy még magasabb rendű szellemi élet van fenntartva a számunkra, és olyan táplálék, amely eddig rejtve volt szemünk előtt. A frigyládjában lévő arany edényben volt egy adag manna, amely sohasem romlott meg, bár századokon át őrizték. Soha senki nem látta. El volt rejtve a frigyládjában, a szentek szentjében. Ugyanígy van elrejtve a hívők magasabb rendű élete Krisztussal Istenben, de nemsokára részünk lesz benne. Ha az Úr Jézus kegyelme által győztesek leszünk, királyi eledelben részesülünk majd a Nagy Király vendégségén. Krisztus ez a táplálék, a mi „elrejtett mannánk”, mint ahogyan Őt jelképezte a pusztában hullott manna is. Jézus Krisztus a mindenünk, úgy a magasabb rendű, mint a mindennapi törekvéseinkben egyaránt. Segít minket a harcban, győzelmet ad, és azután Ő maga lesz a jutalmunk.

Urunk, segíts győzelemre!

Május 1

Csupa dal

„A hegyek és a halmok vígan ujjonganak előttetek, és a mező fái mind tapsolnak” (Ézs 55,12).

Bűneink megbocsátásával vége legfőbb szomorúságunknak, és megkezdődik igazi örömünk. Ilyen örömet ad az Úr azoknak, akik iránt megengesztelődött. Az öröm kiárad, és eltölti az egész természetet. A világ telve van rejtett dallamokkal, és a megújult szív ért ezek megszólaltatásához. A teremtett világ a hangszer, és a kegyelmet nyert ember hamar megtanul játszani rajta. Keze nyomán az egész világmindenség egyetértésben dicséri Istent. A hegyek és a halmok, a nagyméretű teremtmények adják a basszust, míg az erdő fái és a többi kisebb dolgok viszik a dallamot.

Mikor Isten Igéje kivirágzik köztünk és lelkek térnek meg, akkor mintha minden dallal volna tele. Mikor halljuk a fiatal hívők vallástételeit és az érettebbek tanúságtételét, olyan boldogok vagyunk, hogy dicsérnünk kell az Urat. Akkor úgy tűnik, mintha a hegyek és a halmok, az erdők és a mezők visszhangoznának örvendező énekünket, és az egész világ egyetlen nagy zenekar lenne.

Uram, ezen az örvendező májusi napon hadd énekeljen a világ vidám és gazdag éneket, mint a pacsirta.

Szellemi magvetés

Május 2

„Aki pedig a Szellemnek vet, az Szellemből fog aratni örök életet” (Gal 6,8).

A vetés látszólag tiszta veszteség, mert a jó magot elvetjük a földbe, és soha nem látjuk többé. A Szellemben való (mag)vetés pedig még inkább veszteségesnek, sőt örült dolognak látszik, mert megtagadjuk önmagunkat, és látszólag semmit nem kapunk érte. Mégis, mikor Szellemben vetünk azáltal, hogy tanuljuk az Istenben való életet, igyekszünk neki engedelmeskedni és az Ő dicsőségéért munkálkodni, akkor nem hiába vetünk. Jutalmunk az élet, sőt, az örök élet. Ennek már itt boldog részesei lehetünk, amikor megismerjük Istent, közösségünk lesz Vele és örvendezünk Benne. Ez az élet egy egyre mélyülő, szélesedő folyamhoz hasonlítható, amely az örök boldogság tengerébe visz bennünket, ahol mindörökké részesei leszünk az isteni életnek.

Ezért ne vessünk ma a (hús)testnek, mert akkor csak romlást arathatunk, hiszen a (hús)test csak erre képes. Eljünk inkább szent önmegtagadással magasabb, tisztább és szellemibb céloknak, keressük az Úr dicsőségét, és engedelmeskedjünk feltétel nélkül Szelleme vezetésének. Micsoda nagyszerű aratás lesz az, amikor majd az örök életet aratjuk! Akkor örökké tartó áldást aratunk majd! Micsoda ünnep lesz az az aratás!

Urunk, hadd legyünk ilyen aratók, a te Fiadért!

„Majd ha lépések nesztét halled a szederfák teteje felől, akkor törj rájuk, mert akkor előtted megy az Úr, hogy megverje a filiszteusok táborát” (2Sám 5,24).

Mikor az Úr megindul és nekünk is jelt ad az indulásra, meg kell mozdulnunk. Az Isten Szelleme fúj, ahova akar, és mi halljuk a hangját. Ilyenkor legyünk nagyon éberek. Meg kell ragadnunk a rendkívüli alkalmat, és a lehető legtöbbet kell tennünk általa. A mi dolgunk, hogy szüntelen küzdjünk a filiszteusokkal, de mikor maga az Úr megy előttünk, akkor kiváltképpen erőteljesen kell küzdenünk.

A szél megmozgatta a fák tetejét, és ez volt a jel Dávid meg harcosai számára a támadáshoz, és amint megindultak, maga az Úr verte meg a filiszteusokat. Bárcsak adna az Úr a mai napon jelet a számunkra, hogy mikor beszéljünk Órála sok ismerősünkkel! Legyünk éberek, hogy megragadhassuk a kedvező alkalmat. Ki tudja, hátha éppen ez a nap jelenti új ébredés kezdetét. Éberen figyeljük, hogy meghalljuk a szél zúgását, és jeladás esetén legyünk készen az azonnali indulásra. Az ígélet: „előtted megy az Úr” – legyen elegendő ahhoz, hogy felbátorodjunk. Ha az Úr megy előttünk, nem maradhatunk veszteg.

„Ne örülj bajomnak, ellenségem, mert ha elesem is, fölkelek, ha sötétségben lakom is, az Úr az én világosságom” (Mik 7,8).

Az elnyomott, legyőzött ember érzéseit fejezi ki ez az Ige. Ellenségünk egy időre kiolthatja világosságunkat, de az Úrban akkor is biztos reménységünk van. Ha Benne bízunk és megmaradunk az egyenes úton, rövidesen vége lesz a levertség és sötétség korszakának. Az ellenség támadása nem tart sokáig. Az Úr csakhamar jajgatásra változtatja kárörömét, a mi sóhajtozásunkat pedig örvendező énekké.

Ha a lelkek nagy ellensége egy időre mégis fölénk kerekedne, ahogyan már diadalmaskodott nálunk különben is, bátorodjék fel a szívünk, mert nemsokára eljön számunkra is a győzelem. Fel fogunk kelni elestünkből, mert olyan Istenünk van, aki nem esett el soha, és Ő emel fel minket. Nem maradunk a sötétben, noha most az vesz körül bennünket, hiszen Urunk a világosság forrása, és csakhamar örvendező, fényes napot virraszt ránk. Ne esünk kétségbe, még csak ne is kételkedjünk! Egyet fordul a kerék, és aki a legmélyebben volt, az a tetőn lesz. Jaj azoknak, akik most nevetnek, mert gyászolnak és sírnak majd, amikor az örök megvetés éri majd őket mostani dicsékvésükért! De áldottak, akik itt szomorkodnak és sírnak, mert nekik viszont isteni vigasztalásban lesz részük.

Május 5

Miért maradnál fogoly?

„Akkor jóra fordítja sorsodat Istened, az Úr” (5Móz 30, 1-2)

Isten népe fogságra adhatja önmagát a bűn által. A keserű gyötkérnek igen keserves gyümölcse ez. Micsoda szomorú fogság az, amikor Isten gyermeke eladja magát a bűnnek: megkötözi a Sátán, megfosztja szabadságától imája erejétől és az Úrban való örömetől. Vigyázzunk, hogy ne kerüljünk ilyen fogságba.

Ha azonban mégis így jártunk, akkor viszont ne essünk semmi esetre sem kétségbe. Nem maradhatunk örökléssel ebben a szolgaságban! Az Úr Jézus túl drága árat fizetett szabadulásunkért, semhogy az ellenség kezében hagyhatná minket. Ez a szabadulás útja: „Ha megtérsz az Úrhoz, a te Istenedhez”. Ahol először szabadulást találtunk, ott újra megtaláljuk azt. Ha Krisztus keresztyének lábánál bűneinket megvalljuk, bocsánatot és szabadulást nyerünk. Szeretné az Úr továbbá, ha mindenben engedelmeskednénk annak, amit parancsol nekünk. Ha teljes szívünkkel ezt tesszük, akkor hamarosan vége lesz a fogságnak.

Gyakran elmúlik szellemi fásultságunk és lelkünk szomorúsága, mihelyt elhagyjuk bálványainkat, és engedelmeskedünk az élő Isten előtt. Nem kell mindvégig fogságban maradnunk! Visszatérhetünk Sion polgárai közé, mégpedig azonnal.

Urunk, szabadíts meg fogságunkból!

Gyógyulj meg irigységedből!

Május 6

„Ne irigyelje szíved a vétkeket, inkább az Urat féld mindennap, mert van még jövőd, és reménységed nem semmisül meg” (Péld 23,17-18).

Mikor látjuk a gonoszok boldogulását, hajlamosak vagyunk arra, hogy irigykedjünk. Mikor halljuk vidám lármájukat, miközben mi szomorkodunk, már-már azt gondoljuk, hogy ők választották a jobbik részt. Nos: ez ostoba és bűnös gondolat. Ha jobban ismernénk őket, és főleg ha arra gondolnánk, milyen végre jutnak majd, inkább szánakoznánk rajtuk.

Az irigység gyógyszere az, ha szüntelenül Isten jelenlétének tudatában élünk, Őt imádjuk és vele vagyunk egész napon át, akármilyen hosszúnak tűnik is a napunk. Az igazi hit magasabb szintre emeli az ember lelkét, ahol tisztábban lát és kívánságai is magasabb rendűek lesznek. Minél több a mennyei elem az életünkben, annál kevesebb földi vágyunk lesz. Isten félelme megszüntet bennünk minden irigykedést.

Halálos csapást az mér az irigységre, ha nyugodtan végiggondoljuk a jövőt. Az istentelenség gazdagsága és dicsősége hiú díszlet csupán. A pompás látszat csak rövid ideig csillog, aztán mindörökre eltűnik. Mit ér majd a bűnösnek minden gazdagsága, amikor az ítélet elé kell állnia? A hívőt azonban béke és üdvösség várja, és örömetől senki sem foszthatja meg. Hagyd el azért az irigységet, és telj be csendes megelégedettséggel!

Május 7

Ne túrj meg semmi gonoszt magadban

„Semmi se tapadjon kezedhez abból, ami kiirtandó, hogy így elforduljon rólad az Úr izzó haragja, és irgalmazzon neked, és irgalmában megszorítson, ahogyan azt esküvőre ígérte atyáidnak” (5Móz 13,18).

Mikor Izráel meghódítja a bálványimádók városait, kell pusztítania mindazt, amit a bálványimádás megfertőzött, tehát tűzre való. Ugyanígy kell elbánnia a keresztyén embernek is mindenfajta bűnnel. Egyetlenegyét sem hagyhatunk meg magunknak. Késhegyig menő harcot kell folytatnunk a test cselekedetei ellen, akármilyen vagy akár mekkora is az, akár testi, akár lelki, akár szellemi legyen az. Nem azért, mert ezzel nyerhetünk kegyelmet, hanem azért, mert ez már Isten kegyelmének a gyümölcse, amelyet mindenképpen meg kell teremnünk.

Amikor Isten segít nekünk abban, hogy bűneinknek ne irgalmazzunk, nagy irgalmat gyakorol irántunk. Ha harag és bűnbánat tölt el bennünket bűneink miatt, akkor Isten többé nem haragszik ránk. Ha megfeszített erővel harcolunk természeti emberünk ellen, az Úr megsokasítja rajtunk áldását. A Krisztus Jézusban való békességhez, növekedéshez, biztonsághoz és örömhöz vezető utat találjuk meg, ha eszerint élünk: „Semmi se tapadjon kezedhez abból, ami kiirtandó”. – *Uram, a te véred tisztítson meg engem ezen a mai napon!*

Akik elszántan küzdenek természeti emberük ellen, megmaradnak az Úr szeretetében, azoknak élete kivirágzik, és örömük egyre növekszik az Úrban.

Segíts te is!

Május 8

„Menjete ti is a szőlőbe, és ami jogosan megillet benneteket, megadom nektek” (Mt 20,4.7).

Igen, még az öregek számára is van munka Isten szőlőjében. A tizenegyedik órában vagyunk, és Ő mégis munkába kold bennünket. Milyen nagy kegyelem! Bizonyára minden idős ember felujjong a meghívásra. Ha valaki (meg)öregszik, már senkinek sem kell a munkája. Egyik munkahelyről a másikra megy, a munkaadók ránéznek ősz hajára, aztán rázzák a fejüket. Az Úr Jézusnak azonban szüksége van az öregekre is, és jó fizetséget ígér nekik. Ilyen az igazi kegyelem! Uram, add, hogy az öregek haladéktalanul szolgálatodba álljanak!

De, valóban fog adni az Úr fizetséget az elnyűtt öregeknek is? Ne kételkedj benne! Ő megígérte, hogy megadja azt, ami jogos, ha az Ő szőlőjében dolgozol. Biztosan megkapod a kegyelmet ebben az életben, és a dicsőséget odaát. A jelenben vigasztalást, a jövőben nyugalmat. Ezt a mai napi munkád elvégzéséhez, és a dicsőség látomását, amikor közeleg a halál éjszakája. Mindezt megadja az Úr az idős korban megtérteknek, amiképpen megkapják a hitetlen hitre jutottak is.

Szeretném elmondani ezt a meg nem tért öregeknek, és kenni az Urat, áldja meg bizonyágtételemet az Úr Jézusért! Hol található ilyen öregeket? Keresni fogom őket, és szeretettel közlöm velük a jó hírt.

Május 9

A bizalom öröme

„Benne van szívünk öröme, mert szent nevében bízunk”
(Zsolt 33,21)

A hit gyökeréből nő ki a szívbeli öröm virága. Talán nem támad bennünk azonnal öröm, de megjelen a maga idejében. Ha szomorúak vagyunk, de az Úrban bízunk, egyszer csak eljön az idő, és Ő úgy felel bizalmunkra, hogy hitünk megjutalmazza, mi pedig örvendezni tudunk az Úrban. A kételkedés csak szomorúságot nemz, de a bizalomból tartó öröm lesz.

A zsoltáros itt kifejezett meggyőződése tulajdonképpen egy ígéret, amelyet a bizalommal kinyújtott kezünkbe tart az Úr. Bárcsak megbecsülnénk! Ha e pillanatban nem örvendezünk, hamarosan örvendezni fogunk. Ez olyan bizonyos, mint ahogy Dávid Istene a mi Istenünk is.

Gondolkodjunk csak el az Úr szent nevében, hogy mennyivel jobban tudunk bízni benne, és bizonyosabb legyen az örömünk. Az Úr szent, igaz, kegyelmes, hűséges, megváltozhatatlan. Bízhatunk az ilyen Istenben. Ő bölcs, mindenható és mindenütt jelenvaló; támaszkodjunk rá örömmel! Tegyük ezt azonnal és fenntartás nélkül. Jahve Jire – az Úr gondoskodik rólunk (1Móz 22,14), Jahve Salom – az Úr békességet ad (Bír 6,24), Jahve-Cidkenu – az Úr a mi igazságunk (Jer 23,6; 33,16), Jahve Sammá – az Úr mindvégig közel van (Ez 48,35) és Jahve Nisszi – az Úr az én hadijelvényem (az Úrban van a győzelem - 2Móz 17,15). Akik ismerik a Te nevedet, bízhatnak és majd örvendeznek Benned, ó Uram!

Csak Istent féljed!

Május 10

„Ezért bizakodva mondjuk: »Velem van az Úr, nem félek, ember mit árthat nekem?«” (Zsid 13,6).

Mivel Isten soha el nem hagy, sem el nem távozik tőlünk, legyünk elégedettek azzal, amink van. Mivel az Úr a miénk, sohasem maradunk barát, kincs és otthon nélkül. Féltsön el ez a bizonyosság azzal az érzéssel, hogy nem élünk az emberektől való függőségben. Mivel ilyen nagy pürrfogónk van, nem kell alázkodnunk embertársaink előtt. Legyünk bátrak a szólásra, és ne féljünk az ellenérvektől.

Aki Istent féli, annak senki és semmi mástól nem kell félnie. Olyan mély tiszteletet kell éreznünk az élő Úr iránt, hogy még a legvadabb fenyegetés se váltson ki belőlünk nagyobb hatást, mint a szél zúgása. Az emberek ma sem árthatnak nekünk többet, mint abban a korban, amikor az apostol ezt az igeverset leírta. A kínpad és máglya már nincs divatban, senkit sem égetnek meg a hitéért. A tévhitűk gúnyolódásán és dühösködésén pedig ne csodálkozunk, hiszen e világ emberei nem szerethetik a tiszta mennyei tanítást. Mit tegyünk tehát? Túrjuk el a világ haragját, nem árthat az nekünk. Isten a segítségünk, legyünk bátrak, és ha a világ dühöng, ám tegye, mi nem félünk tőle!

„Gádót martalócok marják, de ő a sarkukba mar!” (1Mó 49,19).

Olykor mi is hasonlítunk Gád törzséhez. Túl sok ellenséget támad ránk, csapatostul jönnek ellenünk. Sőt pillanatnyilag le is győzhetnek, és ujjonghatnak időleges sikerük felett. Ez csak azt bizonyítja, hogy családi örökségünk elcsúszott. A fele igazán a miénk, mert Krisztus népének is vannak ellenségei, mint Gádnak, akik rátámadnak és legyőzik. Győzelmük fájdalmas a számunkra, és kétségbe is esnénk, ha nem hinnénk az atyai áldás második felében: „de ő a sarkukba mar”. „Ha a vége jó, minden jó” – mondják a közmondás, és igazat mond. A háborút nem az első siker vagy vereségek döntenek el, hanem az, hogy mi történik a végén. Az Úr „a végén” győzelemre juttatja a hitet és az igazságot, és – amint Bunyan János mondja – ez végleges és örök győzelmet jelent, hiszen utána már nem lesz vereség és tozódás.

Addig pedig állhatatosan cselekedjük a jót, és nyugodtan bizalommal forduljunk vezérünk, Krisztus felé. Urunk megtanít annak a művészetére, hogyan lehetünk kemények, mint a kovakő, hogy a munkában, vagy a szenvedésben kitarhassunk, míg elmondhatjuk: „elvégeztetett”. Halleluja, győztünk! Hiszünk az ígéletnek: „de ő a sarkukba mar!”

„Aki a fügefát gondozza, az eszi a gyümölcsét, és aki gondoskodik uráról, azt megbecsülik” (Péld 27,18).

Aki gondoz egy fügefát, élvezheti annak gyümölcsét fáradságáért. Aki híven várja jó urát, tisztességet nyer jutalmul. Krisztus Jézus pedig az uraknak Ura, a legkiválóbb gazda, micsoda kitüntetés, ha érte a legkisebb szolgálatot is végezhetjük. A földi urak szolgálata olyan, mintha vadalmafát gondoznánk és jutalmul vadalmát kapnánk. Az Úr Jézus szolgálatában a legedesebb fűgét termő fügefát gondozzuk. A neki való szolgálat maga a gyönyörűség: ha kitartunk benne, az előléptetést jelent, legnagyobb eredménye az áldott élet itt e földön, jutalma pedig az odaát ránk váró dicsőség.

A legnagyobb elismerést akkor nyerjük majd, amikor beérnek a fűgék, tehát az eljövendő életben. Az angyalok, akik itt szolgálattevőink, hazavisznek, amikor földi munkánk lejárt. A menny lesz dicsőséges otthonunk, ahol az Úr Krisztus lakik, az örök élet lesz dicsőséges jutalmunk, és mi az Úr Jézus társai lehetünk a dicsőségben. Ki tudná teljes egészében felmérni ezt az ígéletet: „Aki gondoskodik uráról, azt megbecsülik”?

Uram, segíts, hogy vigyázva szolgáljam Gazdám. Ne akarjak másfajta megbecsülést, csak azt az egyet, amelyet Te magad adsz majd! A Te Szent Szellemed tegyen engem alkízatosan és türelmesen várakozó szolgálóddá és munkásoddá!

„És annak adom a hajnalcsillagot” (Jel 2,28).

Hajnal előtt, még az éjszaka homályában milyen áldást látok Krisztusban látni a „hajnalcsillagot”. Emlékszem, amikor az újságok szétröppentették a kitalált hírt, hogy újra megjelent a betlehemi csillag. Alapos vizsgálat kiderítette, hogy az csak az esthajnalcsillag volt, de azért hitem szerint nem tévedtek nagyot.

A legjobb, ha úgy látjuk Krisztust, mint napot. Ha még nem tudjuk Őt így látni, jó úgy látnunk Őt, mint a napfényt, a keltét jelző csillagot, amely az örök világosság közelségét mutatja. Ha ma nem tudok olyan lenni, mint reméltem, látom az Úr Jézust, akkor bizonyos lehetek abban, hogy egy napon olyan leszek, mint Ő. Ha hitben szemlélem Krisztust, ez záloga annak, hogy egykor átváltoztat majd engem Ő képére. Ha most nincs is meg bennem az a fény és öröm, amit szeretnék, de tudom, hogy egykor meglesz. Meg vagyok bizonyos, hogy látom a hajnalcsillagot, olyan biztosan, hogy meg fogom látni a napot is. A hajnalcsillag soha nem lehet távol a naptól.

Én lelkem, neked adta az Úr a hajnalcsillagot? Megragadtad a tőle kapott igazságot, kegyelmet, reménységet és szeretetet? Ha igen, akkor már benned van az eljövendő dicsőség hajnala. Ő, akinek ereje által legyőzöd a gonosz erőt, és megmaradsz az igazságban, Ő adta neked mindezt zálogául a hajnalcsillagot.

„Jöjjetek, térjünk meg az Úrhoz, mert Ő megsebez, de meg is gyógyít, megver, de be is kötöz bennünket” (Hós 6,1).

Az Úr megsebez, mielőtt meggyógyít. Szíve őszinte szeretetéből teszi ezt, biztos gyógyító kézzel. Megver, mielőtt bekötözne, mert csak így tud teljes munkát végezni benned. A törvény az evangélium előtt jár, a szükség a beteljesülés előtt. Próbál a Szent Szellem meggyőző és megtörő ereje? Próbál, kedves olvasóm? Vagy éppen újra a félelem szolgátságába kerültél? Mindez csak előkészület arra, hogy közeledhessen hozzád a gyógyító, bekötöző evangélium, és teljesen rendbe hozzon.

Ne ess kétségbe, hanem közeledj az Úrhoz felszakadt sebeddel, fájdalmaiddal. Egyedül Ő tud meggyógyítani, és Ő örül, ha megteheti ezt. Urunk tiszte a megtört szívűek bekötözése, és Ő valóban ért ehhez. Ne tétovázz, hanem térj vissza haladéktalanul az Úrhoz, aki mellől eltévelyedtél! Mutasd meg neki tátongó sebeidet, és kérd, hogy vegyen kezelésbe és vigye véghez benned is a munkáját! Melyik sebész metszi fel betege testét, és azután hagyja elvérezni? Vagy talán azt gondolod, az Úr lerontja régi házadat, és nem fog számodra egy jobbat építeni? Vajon növelte-e az Úr valaha is fölöslegesen egy szegény gyötrelős lélek kínjait? Ilyet Ő nem tesz soha!

Május 15

Isten magas helyen

„Oltalmazom, mert ismeri nevemet” (Zsolt 91,14).

Nekem mondja ezt az Úr? Ha ismerem az Ő nevét, akkor igen. Áldott legyen az Úr, hogy nem vagyok idegen számára. Próbára tettem, megismertem Őt, és ezért bízom benne. Tudom, hogy az Ő neve bünt gyűlölő Isten, mert a Szent Szellem ereje által megtanultam, hogy soha nem tűri el a gonoszt. De úgy is ismerem Őt, mint Krisztusban a bűneimet megbocsátó Istent, mert vérével eltörölte minden vétkeimet. Az Ő neve hűség, és én ezt tudom, mert soha nem hagyott el, még akkor sem, amikor a bajok megsokasodtak körülöttem.

Ez az ismeret kegyelmi ajándék, amelynek elnyerése szükséges ahhoz, hogy egy másik kegyelmi ajándékot is megkapjunk, a felmagasztalás ajándékát. Ez a kegyelmi ajándék új kegyelem. Figyeljük meg, milyen veszélyes lehet a magasból való nézőpont, hogyha magasra kapaszkodunk, ha viszont az Úr helyez magásra minket, biztonságban lehetünk. Felemelhet bennünket azzal, hogy igen hasznossá tesz minket. A nagy tapasztalatot ad, sikert a szolgálatban, vezető tiszteletet a munkában, vagy atyaságot a kicsinyek között. De felmagasztalhat másképp is: adhat szoros testvéri közösséget, tisztá látást, szent diadalt és az örök dicsőség boldog megsejtesét. Ha Isten magasztal fel bennünket, a Sátán sem tud letaszítani. Bárcsak egész nap így történnék velünk!

Úgy kapunk, ahogy adunk

Május 16

„Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek” (Mt 5,7).

Nem helyes, ha bocsánatot nyer, aki maga nem bocsát meg, sem az, ha megelégitik a szükségét annak, aki nem segít a szegénynek. Isten tulajdon mértékünkkel mér meg bennünket, és akik kemény urak és kegyetlen hitelezők voltak, megtapasztalják majd, hogy az Úr is keményen bánik velük. „Az ítélet irgalmatlan ahhoz, aki nem cselekedett irgalmasságot” (Jak 2,13).

Próbáljunk a mai napon megbocsátani. Próbáljunk másokat hordozni és elviselni. Legyünk szelídek, jóságosak és gyöngédek. Ne ítéljük meg túl szigorúan az emberek viselkedését, ne alkudozzunk rámenősen, ne menjünk bele semmiségek miatt cívódásokba, és ne osztogassuk szűkmarkúan az elismerésünket. Bizonyára szeretnénk áldottak lenni és irgalmat nyerni: legyünk hát irgalmasok, hogy irgalmasságot nyerjünk. Teljesítsük ennek a boldogmondásnak a feltételét, hogy az ránk is érvényes lehessen. Hát nem kellemes kötelesség kedvesnek lenni? Nem sokkal jobb, mint összeférhetetlennek és haragosnak mutatkozni? Hiszen a kedvesség önmagában is áldott! Hát még milyen nagy jutalom az érte járó irgalom! Csak a végtelen kegyelem tud ilyen ígéretet tenni: mi csupán filléres irgalmakat gyakorolunk embertársainkkal szemben, az Úr viszont minden adósságunkat elengedi!

Május 17

Aki örökös, nem siránkozik

„A feddhetetlenekre szép örökség vár” (Péld 28,10).

A Példabeszédek könyve ígéretek könyve is. Az ígéreteknek közmondásokká kellene válniuk Isten népe között. Itt egy igen kegyelemteljes ígérettel van dolgunk. Megszoktuk, hogy úgy gondolunk a jó dolgokra, mint amiknek csupán várományosai vagyunk. Ezen Ige alapján már most birtokosai lehetünk az örökségnek.

Ellenségeink minden csalárdsága sem lehet romlásunkra, ők maguk esnek majd a nekünk ázott verembe. Örökségünk annyira biztos, hogy nem veszíthetjük el, sem el nem téveszthetjük a feléje vezető utat.

Mi a miénk már most? A nyugodt lelkiismeret a Krisztus drága vére által, Isten irántunk való szeretete, amely változhatatlan. Az imádság lehetősége, amely által minden szükségünkben erőt nyerünk Istentől. Miénk Isten gondviselése, minket szolgálnak Isten angyalai és mindenek felett pedig Isten Szelleme lakozik bennünk. Mindez valóban miénk. „Akár a jelenvalók, akár az eljövendők: mindenek miénk” (1Kor 3,22). Miénk az Úr Jézus. Miénk az isteni háromság a maga egységében. Halleluja! Ne siránkozzunk, ne fukarkodjunk, ne sajnáltassuk magunkat, ne jajgatunk, ne panaszkodjunk, hiszen ilyen drága kincseink vannak! Éljük Istennek, és örvendezzünk benne egész napját. Ehhez fogadjuk el a Szent Szellem segítségét!

Isten kipótolja a veszteséget

Május 18

„Kárpótollak azokért az évekért, amelyekben pusztított a náska” (Jóel 2,25).

Igen, kárpótlást kapunk az eltékozolt, nyomorúságos évekért. Isten olyan bőségesen kiárasztja ránk kegyelmét, hogy hátralévő éveinkben még annyit dolgozhatunk érte, hogy az kárpótól bennünket a megtérésünk előtti évekért, amelyeket alázatos bűnbánattal elsiratunk.

A visszaesés, világiasság, langymelegség sáskáit most már rettenetes csapásnak tekintjük. Bárcsak soha többé ne közelítenének hozzánk! Minthogy az irgalmas Úr elvette rólunk őket, telve vagyunk buzgalommal, hogy neki szolgáljunk. Áldott legyen az Ő neve, aki olyan bőven adta kegyelmét szellemünkbe, hogy a korábbi „sáskaette” korszak nyomai is eltűntek. Gazdag kegyelme által múltbeli keserves tapasztalatainkat most már arra használhatjuk fel, hogy másokat inteni és óvni tudjunk. Egyre inkább gyökert ver bennünk az alázat, a gyermeki bizalom és a bűnbánó szellem, mert él bennünk korábbi csódjaink emléke. Ha így egyre buzgóbbak, éberebbek és szelídebbek leszünk, korábbi veszteségeink tulajdonképpen nyereségünkre szolgálnak. Az eltékozolt éveket a szeretet csodája által pótolhatjuk. Túlságosan szépnek látszik mindez? Higgyünk benne, éljük érte, és akkor megtapasztaljuk. Péter is sokkal buzgóbb és hasznosabb lett, miután felismert gyöngesége megtörte elbizakodottságát.

Urunk, erre segíts bennünket kegyelmeddel!

„Erre így szólt az Úr: Ha megtérsz, megengedem, hogy újból szolgálatomba állj. Ha értékes dolgokat beszélsz, az értéktelenek helyett, akkor szószólóm lehetsz” (Jer 15,19)

Szegény Jeremiás! De miért lenne szegény? A síró próféta Isten kiválasztott és igen nagybecsült szolgája volt. Az emberek gyűlölték, mert az igazságot szólt. A neki oly keserű Igét keserűnek találták hallgatói, Úra előtt Jeremiás mégis kedves volt. Isten megparancsolta neki, hogy maradjon meg a hűségben, akkor Ő mindvégig szólni fog rajta keresztül. Bátran, és az igazat kellett szólnia az emberekhez, Isten rostáján kellett megrostálnia azokat, akik magukat hívőknek nevezték, mert csak akkor lehetett Jeremiás az az ígélet: „szószólóm lehetsz”.

Milyen nagy tisztesség! Nem kellene-e minden igehirdetőnek, sőt minden hívőnek erre törekednie? Ha Isten szolgálatunk keresztül – mekkora csoda ez! Úgy a biztos, tisztaság igazságot szóljuk majd, és pedig erővel! Akkor szavunk nem tér vissza üresen, hanem áldás lesz azoknak, akik befogadják, akik pedig elutasítják, azoknak veszedelmük. Sokan nyernek majd táplálékot ajkunkról. Felkeltjük a holtat és életre támasztjuk a holtat.

Kedves olvasóm, imádkozz te is azért, hogy Isten minden szolgája ilyen legyen!

„Én megyek előtted, a rögös utat elegyengetem, az ércajtókat betöröm, és a vas-zárákat leverem” (Ézs 45,2).

Ez Círusnak szólt; de mindörökké szól az Úr minden szellemi szolgájának. Csak menjünk előre hittel, és az Úr megtisztítja előttünk az utat. Az emberi és a sátáni csalárd-ság tekervényei kiegyenesednek előttünk: nem kell követnünk cseles kanyarulataikat. Az ércapuk áttörnek, vas-záráik lehullanak. Nem lesz szükségünk sem faltörő kosra, sem feszítővasra. Az Úr maga cselekszi meg értünk a lehetetlent, és tényé teszi azt, amit nem is vártunk.

Ezért ne üldögéljünk gyáván és remegve! Menjünk előre kötelességünk útján, hiszen az Úr megígérte: „Én megyek előtted”. Ne kérdezzük, miért, a mi feladatunk az előretörés. Az Úr ügyéről van szó, és Ő alkalmassá tesz majd bennünket a szolgálatra: minden akadály elhárul. Hát nem megmondta: „az ércajtókat betöröm”? Ugyan, mi állhatna útjába és mi gátolhatná akarata végrehajtásában? Isten szolgáinak kimeríthetetlen erőforrása van. A hit előtt szabad az út, akármilyen emberi erő torlaszolja is el azt. Ha az Úr azt mondja: „betöröm...” „leverem...”, akkor mi ne kételkedjünk ígéletében!

„Ha megtelnek a fellegek, esőt hullatnak a földre” (Próv. 11,3).

Akkor hát miért félünk a felhőktől, amelyek most elhozzák a mályosítják egünket? Igaz, egy időre eltakarják a napot, de nem oltják ki. Kisüt az nemsokára. Ugyanakkor ezek a sötét felhők telve vannak éltető esővel. Minél feketébbek, annál bőségesebben árad majd belőlük az eső. Hogyan várnánk esőt felleg nélkül?

Szenvedéseink eddig még mindig áldást hoztak, és ezután is így lesz. Olyanok, mint a tündöklő kegyelem fekete szekerei. A felhők nemsokára kiürítik tartalmukat és a zsenge palánták örvendeznek majd a jó esőnek. Urunk megszoríthat bennünket, de nem öl meg haragjában, hanem felüdít irgalmával. Urunk „szerelmes levelei” gyakran fekete keretes borítékban érkeznek. Szekerei dühösek, de jótéteményekkel vannak megrakva. Vesszője szőlővirágokkal és tápláló gyümölcsökkel teljes. Ezért ne szomorkodjunk, ha jönnek a fellegek, hanem énekeljünk, mert az áprilisi zápor hozza számunkra a május virágait.

Ó Uram, a felhők a te lábad pora. Milyen közel vagy, amikor felhős, sötét a napunk! Szeretetünk megragad téged, és boldogok vagyunk. Hittel meglátjuk, hogy a felhőkben mindent megelevenítő zápor lesz.

„Ha szorult helyzetben vagyok is, megtartod életemet. Haragos ellenségeim ellen kinyújtod kezedet, jobbold megsegít engem” (Zsolt 138,7).

Siralmas dolog szenvedések között vándorolni? Bizony, áldott vándorlás ez, mivel Istennek különleges ígérete van rá. Ha kapok ígéretet, akkor mit számít már a baj! Mit tanít itt az Úr? Hogy „megelevenít”. Több életeróm, több hitem lesz. Hát nem az történik meg gyakran, hogy a bajok megelevenítenek, mint a hideg fuvallat, amikor majd elszédülünk a hőségtől.

Milyen dühösek az ellenségeim, kivált az ősellenség! Kinyújtsam a kezemet és küzdjek ellenük? Nem, jobb, ha a kezem az én Uram szolgálatával van elfoglalva. De nincs is rá szükség, mert Isten kinyújtja messzenyúló karját, és sokkal jobban elbánik velük, mint ahogyan én tudnék. „Ényém a bosszúállás, én megfizetek” (Róm 12,19)

mondja az Úr. Erejének és bölcsességének karjával megszabadít engem, mi mást kívánhatnék még?

Jöjj, én lelkem, gondold végig magadban ezt az ígéretet, amíg az ajkadon énekké, szívedben vigasszá válik. Könnyűtögy megelevenedésért, és bízd a többi az Úrra, aki mindent elvégez érted.

„Mert megmenti a segítséget kérő szegényt és a nyomorultat, akinek nincs segítője” (Zsolt 72,12).

Aki bajban van, kiált; mi más tehetne? Kiáltását Isten meghallgatja; kell ennél több? Ha szűkölködöl, olvasd kiálts azonnal, mert ez a legbölcsebb, amit tehetsz. Barátaid fülébe kiálts, mert még ha tudnak is segíteni rajtad, csak azért tehetik, mert Isten késszé tette őket rá, a legjobb egyenesen Istenhez fordulni, szóljon kiáltásuk közvetlenül hozzá! A legrövidebb út az egyenes út: fordul azonnal az Úrhoz, ne keress közvetítőket.

Gyakran így szólsz: „Sajnos, nincs barátom, aki segítséget nyújthatna nekem!” Nos, annál jobb. Így kétszeresen is imádkozhatsz, hogy Istenhez fordulj: mint szűkölködő és mint a segítségért kiáltó. Kétszeres a bajod, könnyörögj kétszeresen. Földi szükségleteid teljesítését is kérheted Istentől, mert neki gondja van gyermekei földi javaira is. Ami pedig a szellemi szükségleteidet illeti, amik mindennél sokkal jobban tudnak hiányozni, az Úr sóvárogva várja kiáltásodat, hogy megszabadíthasson és bőségesen megajándékozhasson.

Szegény barátom, fordulj a végtelenül gazdag Istenhez! Magadra maradt barátom, támaszkodj az Ő segítségére! Engem Ő soha nem hagyott cserben, biztos vagyok abban, hogy téged sem fog cserbenhagyni. Jöjj hozzá koldusként, és Ő nem utasítja el kérésedet. Jöjj, és egyedül csak az Isten irgalmában bizzál! Gondolod, hogy az Úr Jézus, a Király enged téged elveszni? Csak nem felejtetted el, hogy Király?

„Közületek egy férfi elűz ezret, mert Istenetek, az Úr harcol értetek, ahogyan megígérte nektek” (Józs 23,10).

Miért számolod, hányan vannak veled? Egyetlen ember Istennel több, mint ezer az ellenség oldalán. Olykor túl sokan segítenek ahhoz, hogy Isten erejét megláthassuk. Így volt ez Gedeon esetében is, aki nem kezdetett a harcban, amíg létszámcökkentéssel meg nem növelte csapata erejét; mert az Úr serege sohasem lehet túl kicsi. Mikor Isten népet akart alapítani, egyedül Ábrámot hívta el és áldotta meg. Mikor le akarta győzni a büszke fáraót, nem hívott elő hadsereget, csak egyetlen, nehezen beszélő embert. A Biblia gazdag olyan példákban, hogy Isten a szolgálatban gyakrabban használ fel egy-egy embert, aki bizalmát teljes egészében Őbelé vetette, mint begyakorolt seregeket, tisztekkel az élükön. Valamennyi izráelita együtt nem vágott le annyi embert, mint Sámson egymagában. Saul és seregei levágtak ezret, Dávid azonban tízezret.

Az Úr akár nagy előnyt is adhat az ellenségnek, mégis legyőzi azt. Ha hiszünk, akkor Isten velünk van, és mit számít akkor az emberek sokasága? Egyetlen terelőkutya szernyi juhot elhajt maga előtt. Testvérem, ha az Úr küld téged, ereje el is fogja végezni isteni elhatározását. Ezért támaszkodj az ígéretre, és légy bátor!

„Megnyitja az Úr gazdag kincsházát” (5Móz 28,12).

Ez az ígéret az esőre vonatkozott, amelyet megad az Úr maga idejében. De az eső csak jelképezi mindazt a mennyei felüdülést, amelyet az Úr készségesen megad népének. Milyen drága az az eső, amely az Úr népét üdíti fel!

Mi úgy gondoljuk, hogy Isten kincsházát csak nagy próféták tudják felnyitni, mint Illés, pedig nem így van. Ez az ígéret mindazoknak szól, akik hűségesek voltak Izráelben, és neked is, hívó testvérem. „Megnyitja az Úr gazdag kincsházát”. Te is megláthatod a megnyílt eget, kinyúlhatod kezéd és elveheted a magad részét, sőt mindazt, amivel a körülötted élőknek szolgálhatsz. Kérj, amit csak akarsz, Isten nem tagad meg tőled semmit, ha Krisztusban maradsz, és az Ő beszédei benned maradnak.

Még nem ismerjük az Úr valamennyi kincsét, de kitárja kincsházát előttünk, és mindjobban megértjük velünk, milyen nagy gazdagságot jelent szövetsége és szeretete: egyáltalában az, hogy kijelenti magát bennünk. Ez csakis az Úr tudja megtenni velünk, és itt most ígéri, hogy megteszi. Ha szorgalmasan figyelsz szavára és engedelmeskedsz akaratának, tiéd lesz minden gazdagsága.

„Ha Isteneteket, az Urat szolgáljátok, akkor megáld kegyérrel és vízzel” (2Móz 23,25).

Milyen áldott ígéret! Istent szolgálni már önmagában is gyönyörűség. Ráadás még az a kiváltság is, hogy minden dolgunkon megnyugszik az Úr áldása! Ha mi magunkat az Úrnak szenteljük, a leghétköznapibb dolgunk is áldott lesz. Úrnak Jézus vette a kenyeret és megáldotta, mi is áldott kenyeret eszünk. Jézus Krisztus megáldotta a vizet, sőt borra változtatta. A víz, amelyet iszunk, sokkal jobb nekünk, mint az ellenségeinket megvidámító bor: minden cseppje áldás. Az Úr áldása van Isten emberén mindenben, és rajta is marad mindig.

Mit számít, ha csak kenyerünk és vizünk van, de áldott az a kenyér és az a víz! Kenyerünk és vizünk viszont mindig lesz. Ez benne van az áldásban, hiszen meg kell lenniük, hogy Isten megáldhassa. „Kenyerét megkapja, vize állandóan van” (Ézs 33,16). Ha Istennel ülünk asztalunkhoz, akkor nemcsak kérjük, hanem birtokoljuk is áldását. Nemcsak úrvacsorai kenyerünket, hanem a családi asztalunkon levőt is megáldja. Akik Őt híven szolgálják, azokat Ő is hűséggel szolgálja. Ezt az asztali áldást nem érdemeinkért kapjuk, hanem kegyelemből. Valójában háromszoros itt a kegyelem, megadja nekünk a kegyelmet, hogy szolgáljuk Őt, azután a kegyelmet, hogy kenyerünk lehet, végül azt a kegyelmet, hogy áldott kenyeret ehetünk.

„Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem lesztek a mi Urunk Jézus ismeretében sem tétlenek, hanem terméketlenek” (2Pt 1,8).

Ha gyümölcsöző élet által szeretnénk (kívánjuk) dicshírténi Urunkat, akkor ennek bizonyos előfeltételei vannak. Semmi sem származhat ugyanis belőlünk, ami nincs meg bennünk. Először is hitre van szükségünk, ami minden erény alapja, azután ismeretre, mértékletességre, állhatatosságra és kegyességre. Ezekhez járuljon istenfélelem, felebaráti szeretet. Mindez együttvéve megtermi majd a gyümölcsöt, úgyhogy nem leszünk az Igének csupán tétlen ismerői, hanem tényleges cselekvői. Az sem elég, ha mindez csak meglegyen bennünk: bővölködnünk kell ezekben, különben kiszáradunk. A gyümölcs az élet túlradarát, ezért telve kell lennünk élettal, hogy az kiáradhasson belőlünk!

Ismerünk embereket, akik sok és igen jó képességgel rendelkeznek és kedvező alkalmakat is kapnak, mégis nem tudnak soha lelkeket az Úrhoz vezetni. Közelebbről megismerve őket, rájöttem, hogy bizonyos kegyelmi ajándékok hiányzik belőlük, ami föltétlenül szükséges a gyümölcsözőedéshez: az alkalmasság ajándéka. Mert amilyen az ember, olyan a munkája. Ezért ha valamit jobban akarunk csinálni, először nekünk kell jobbak lennünk. Ha hasznosabb akarunk lenni a szolgálatban, először nekünk magunknak kell alkalmasabbakká válnunk arra, hogy szolgálhassunk. Legyen hát alapigénk szelíd figyelmeztetés a gyümölcsöző „professzoroknak” és saját magunknak is.

„Hiszen Te mondtad: Sok jót teszek veled” (1Móz 32,13).

Ez a legbiztosabb módja, hogy imánk hathatós legyen az Úrnál. Alázatosan emlékeztetjük Őt ígéretére. Hűségesebben soha nem vonja vissza szavát, és nem hagyja beteljesületlenül. Mégis szereti, ha népe emlékezetében tartja ígéreteit, és kéri Őt azok beteljesítésére. Az ilyen imák megelevenítik emlékezetünket, megújítják hitünket és megerősítik a reménységben. Isten nem Önmagáért, hanem értünk adta Igéjét. Az Ő szándékai határozottak, és nincs kétsége semmire ahhoz, hogy tervét, népe megmentését, végrehajtsa. Ígéreteit nekünk adja, hogy azokkal minket erősítsen és vigasztaljon. Ezért kívánja, hogy könyörgéseinkben hivatkozzunk ígéreteire, így: „Hiszen Te mondtad...”

„Sok jót teszek veled” – ebben az ígéretben megtaláljuk az Úr valamennyi kegyelmes ígéretének összefoglalását. Amennyit jelent: „biztosan” jót teszek veled. Jót, igazán jót, maradandó jót, mindent, ami jó. Sőt, megcselekszi, hogy mi magunk is jók leszünk, ami még jobb. Úgy bánik velünk mint a földön, mint szentjeivel, és ez jó. De nemsokára elvesz bennünket, hogy az Úr Jézussal legyünk, és az Ő választottaival együtt lehessünk, és ez lesz a legfőbb jó. Ennek az ígéretnek a birtokában nem kell félnünk sem a haragtól, sem semmi mástól. Ha az Úr jót tesz velünk, ki árthatna nekünk?

„És így szólt hozzájuk Jézus: »Jöjjetek utánam, és én megtérek halászaivá teszlek benneteket«” (Mk 1,17).

Csak ha az Úr Jézust követjük, teljesülhet szívünk vágya, és lehetünk igazán hasznosak embertársainknak. Mennyire szeretnénk Jézus Krisztus sikeres halászaik lenni. Szinte életünket is feláldoznánk a lelkek megnyerése érdekében. Sokszor kísért azonban bennünket az olyan módszerek használata, amelyeket Jézus Krisztus soha nem alkalmazna. Hallgassunk az ellenség tanácsára és engedjünk neki? Ha igen, akkor csak a vizet fogjuk paskolni, a halat nem fogunk egyet sem. Az Úr Jézust kell követnünk, ha valódi ébredést akarunk. Látványos új módszerek, rakoztatás és hasonlók – ez lenne Jézus Krisztus követése? Elképzelhető, hogy Jézus Krisztus olyan módszereket vonta magához hallgatóit, mint az napjainkban olyan látnos módon elterjedt? Mi az ilyen vállalkozások eredménye? Semmi olyan, amit Jézus Krisztus elfogad majd a mennyben.

Az Úr Jézushoz hasonlóan kell hirdetnünk az Igét, nem csak így tudunk lelkeket megmenteni. Urunk tanítását hirdetnünk, a teljes és tiszta evangéliumot, mert ez a háló, amelybe beleakadnak a lelkek. Az Ő szelídségével, bátorságával és szeretetével kell szólnunk, mert ebben rejlik az emberi szívek megnyerésének a titka. Isten felkenteként kell munkálkodnunk, a Szent Szellemre figyelve. Ha követjük az Úr Jézust, nem pedig előtte futkosunk, akkor mellette kullogunk, akkor leszünk igazán emberhez közelítő szakká.

„Sőt, azt mondom nektek: mostantól fogva meglátjátok az emberfiát, amint a Hatalmas jobbán ül, és eljön az ég felhőiben” (Mt 26,64).

Ó Uram, a legnagyobb mélységben voltál, amikor bünyös-ként álltál vádlóid előtt. Hited szemével mégis túl tudtál tekinteni megalázott állapotodon, és láttad eljövendő dicsőségedet. Micsoda szavak: „sőt... mostantól fogva”. Szeretném megtanulni ezt a szent előrelátást, és szegénységemben, betegségemben vagy megrágalmazva szintén azt tudni mondani: „sőt... mostantól fogva”. Gyengeség helyett – tiéd volt minden hatalom; szegény helyett – minden dicsőség; a csúfolódások között – minden hódolat. Kereszted nem homályosította el koronád fényét, sem a köpés arcod szépségét. Sőt, szenvedésed még inkább méltóvá tett a tiszteletre és a dicsőségre.

Ezért Uram, én is bátorságot szeretnék meríteni abból, hogy „mostantól fogva”. El akarom felejteni a jelen nyomorúságát a jövő diadal látomásában. Segíts eljutnom Atyád szerető közösségébe, hogy olyan béketűrő tudjak lenni, mint Te voltál. Ha csúfolnak a Te nevedért, meg ne bántorodjam, hanem mindinkább a jövőt lássam, és egyre kevésbé a jelen. Nemsokára veled leszek, és meglátom dicsőségedet. Ezért nem szegyenkezem, hanem teljes szívemből mondom: „sőt... mostantól fogva”.

„A világon nyomorúságotok van, de bízzatok: én legyőztem a világot!” (Jn 16,33).

Igazak Urunk szavai, a világon nyomorúságunk van. Kétségkívül nekem is részem van benne. A cséphada még nincs szögre akasztva és nem is lesz, amíg a szél földjén fekszem. Hogyan is érezhetném otthon magam ellenség földjén, hogyan örvendezhetnék, amíg száműzött vagyok, hogyan lehetnék kényelemben a pusztaságban? Nem az én nyugalom helye. Ez a tüzes kemence világra kohó és a kalapácsé. Bizony, tapasztalataim megerősítik az Úr szavának igazságát.

De Ő kér: „Bízzatok!”, mert tudja, milyen hajlam vagyok a levertségre. A megpróbáltatásban szellemem könnyen elcsügged. De nem engedhetem, hogy erőt veszjen rajtam ez az érzés. Ha az Úr arra kér, hogy bízzak, nem szabad levertnek lennem.

Mivel bátorít az én Uram? Győzelmével! Azt mondja: „Én legyőztem a világot!” Az Ő harca sokkal keményebb volt, mint az enyém. Én „még nem állottam ellen egészen végig” (Zsid 12,4). Miért kételkedem hát a győzelemben? Lásd – én lelkem –, az ellenség egyszer már legyőzött. Legyőzött ellenséggel harcolsz. Ő, te világ, tudd meg, hogy az Úr Jézus legyőzött, és kegyelme segítségével én is legyőzlek. Ezért bízom, és dicséretet énekelek győztes Uramnak.

„Vesd a te kenyeredet a víz színére, mert sok nap múlva visszanyered azt!” (Préd 11,1).

Nem szabad elvárunk, hogy azonnal jutalmat kapunk minden jóért, amit tettünk. Még kevésbé szabad csak ott és olyanokért fáradoznunk, akiknél biztosak lehetünk fáradozásunk jutalmában. Az egyiptomiak a Nílus vizébe vetnek, ami tiszta vetőmagtékozlásnak látszik. Egy idő után azonban leapad a víz, a rizs vagy más vetőmag a termékeny iszapba süllyed, és hamarosan kihajt a vetés. Tegyük ma jót a hálátlanokkal és a gonoszokkal! Tanítsuk a felületeseket és a csökönyöseket! Az állhatatlan külső mögött termékeny lehet a talaj. Soha nem hiábavaló a munkánk, ha az Úrban végezzük.

A mi dolgunk csak az, hogy „kenyerünket a vízre vessük”, az ígélet beteljesítését bízzuk Istenre: „megtalálod azt”. Ő nem engedi, hogy ígéletében csalódjunk. Az evangélium, amelyet hirdettünk, él, és egyszer majd meghozza termését. Talán nem hamarosan, de meglesz az aratása annak, amit elvetettünk. Türelemmel kell lennünk, hiszen az Úr is türelmes. „Sok nap múlva”, mondja az Írás, de ha vámos esetben hónapok és évek lesznek a napokból, az ígélet akkor is áll. Ez az Ige tehát parancs, amelyhez ígélet is fűződik: engedelmeskedjünk a parancsoknak, és kapaszkodjunk hittől az ígéletbe.

„Most összetöröm a rád nehezedő igát, és köteleidet leszaggatom” (Náh 1,13).

Az asszíroknak megengedte Isten, hogy egy időre elnyomják népét, de eljött az idő, amikor megtörte hatalmukat. Ugyanígy tart egyeseket közülünk is elnyomva a Sion hegyén, és szenvednek igája alatt. Bárcsak elérkezne most hozzájuk az Úr ígérete: „Összetöröm a rád nehezedő igát, és köteleidet leszaggatom”.

Az Úr azonnali szabadulást ígér: „Most töröm össze... Higyjél az azonnali szabadulásban, és megkapod azt hitem szerint még ebben az órában. Ha Isten így szól: „most”, ember ne mondja rá azt, hogy „inkább holnap”.

Nézd, milyen tökéletes a szabadítása: az igát nemcsak leveszi, hanem össze is töri; a bilincseket nemcsak felnyitja, hanem le is szaggatja. Íme, Isten hatalma biztosít rólad, hogy az elnyomó nem tér többé vissza. Igája összetör, nem hajthatja még egyszer alá a fejünket. A bilincsek szétszakadtak, nem kötözhetnek meg újra. Higyj hát az Úr Jézus teljes és végleges szabadításában! „Ha a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek” (Jn 8,36).

Jöjj Uram, és szabadítsd meg a foglyokat ígéreted szerint!

„Az Úr, az én Uram ad nekem erőt, olyanná teszi lábamat, mint a szarvasokét, és magaslatokon enged járni engem” (Hab 3,19).

Ez Isten emberének a bizakodása, amely szintén egy ígéret, mert amiről ő hittel meg van győződve, az egyezik Isten akarataival is. A prófétának le kellett mennie a szegénység és az éhség mélységeibe, de úgy léphetett lefelé, hogy a lába nem csúszott meg, mert az Úr erőt adott lépteinek. Máskor a küzdelem hegyeinek csúcsára kellett felkapaszkodnia; de fölmentében éppúgy nem félt, mint amikor útja lefelé vezetett, mert az Úr erőt adott neki. Isten volt az ereje. Gondolj erre: maga a Mindenható Isten a mi erőnk.

De figyeljük meg, hogy az Úr biztos lépteket is adott neki. A szarvas szikláról sziklára szökell, de soha nem téveszti el a lépést. Az Úr kegyelmét kínálja, hogy a kötelesség legnehezebb ösvényein is megcsúszás nélkül járassunk. Lábunkat alkalmassá teszi a sziklás úton való járáshoz, úgyhogy otthonosan mozgunk ott is, ahol Isten nélkül elvesznénk.

Rövidesen talán még magasabb helyekre szólít minket. Fel kell kapaszkodnunk, egészen a Sion (az Isten) hegyére, ahol a megdicsőültek gyülekeznek. Ó, milyenek is a hit labai, hogy felhághatunk velük az Úr hegyére!

Június 4

Rendkívül értékes vagy nekem?

„Az én tulajdonommá lesznek – mondja a Seregek Ur
– azon a napon” (Mal 3,17).

Eljön a nap, amelyen nagy Királyunk számba veszi kor
nagyémántjait, hogy lássa, megvannak-e mindazok, akik
az Atya neki adott. Én lelkem, vajon te is ott leszel Jéz
Krisztus drága kincsei közt? Ha Ő drága neked, te is drá
vagy neki, és biztosan az Ővé leszel „azon a napon”, ha
tiéd már ma is.

Malakiás idejében az Úr választottai úgy beszélgette
egymással, hogy tudták: Istenük hallgatja őket. Anny
kedvelte Isten beszédüket, hogy feljegyezte, sőt könyv
készített belőle és megőrizte. Mivel elégedett volt besz
dükkel, őket is kedvelte. Én lelkem, kérdezd meg mag
dat: ha Jézus Krisztus figyelne beszédre, örömét lelné
benne? Az Ő dicsőségére és felebarátaid épülésére sz
gál-e az? Felelj én lelkem, és az igazat mondd!

Milyen nagy tisztesség lesz nekünk, szegény teremtm
nyeknek, ha az Úr majd koronagyémántjai közé számít! E
a tisztesség minden hívőt megillet. Jézus Krisztus nemcsa
 azt mondja, hogy „enyémek”, hanem hogy „az én tulajdo
nommá lesznek”. Ő megváltott, megkeresztelt, öszegyűjtö
 és annyira a maga képére alakított minket, hogy most m
 minden erejével harcol is értünk.

Van különbség

Június 5

„De Izráel fiaira a kutya se ölti ki a nyelvét, sem emberre,
nem állatra. Ebből tudjátok meg, hogy különbséget tesz az
Úr Egyiptom és Izráel között” (2Móz 11,7).

Hát Isten még a kutyák nyelvén is uralkodik? Vissza
tudja tartani az ebet az ugatástól? Igen, így van. Meg tudja
akadályozni, hogy az egyiptomi kutya Izráel nyájának
egyetlen bárányát is zavarja. Ha pedig Isten elhallgattatja a
kutyákat, a kutyatermészetű embereket és a pokol kapujá
nak nagy kutyáját, akkor járjuk félelem nélkül utunkat.

Még ha engedi is, hogy a kutya a nyelvét nyújtsa ránk,
azt megakadályozza, hogy megharapjon. Csaphatnak félel
mes lármát, de nem árthatnak nekünk. Míg azok ugatnak,
mi magasztaljuk Isten hatalmát és jóságát. Milyen édes ez a
belső csend! Milyen jó dolog ellenségek között járni, ha
Isten parancsolta nekik, hogy velünk békességben legye
nek. Ahogy Dániel is sértetlenül volt a barlangban a fene
vidak között.

Bár csak igaz lenne ma rám nézve is Istennek ez az
Izráelhez szóló szava. Zavarnak az „ebek”? Elmondom az
Úrnak:

*Uram, ezek nem hallgatnak csendesítő szavamra. Szólj
ujjuk hatalmaddal, és akkor meghunyászkodnak. Adj ne
kem békét, Uram, és mutasd meg világosan karod erejét,
hogy lássam a különbséget, amelyet köztem és a hitetlenek
közt teszel.*

Június 6

Mindig meghallgat

„... meghallotta az Úr hangos sírásomat! Meghallgatja könyörgésemet az Úr, imádságomat elfogadta az Úr (Zsolt 6,9-10).

Ez az én tapasztalatom is. Pecsétet üthetek rá, hogy Isten ígérete igaz. Sok-sok alkalommal csodálatosan meghallgatja ta szolgája imádságát, és most is meghallgatja könyörgésemet, nem fordítja el fülét tőlem. Áldott legyen érte szíve neve!

Annyi bizonyos, hogy a zsoltáros bizalmában rejtő ígéret nekem is szól. Hadd tegyem magamévá hitt „imádságomat elfogadta az Úr”. Elfogadja, nem felejt el, és úgy és akkor teljesíti majd, ahogy és amikor szeretne. Bölcsessége ezt a legjobbnak tartja. Szegényes kis imám nagy Király elé viszem, Ő pedig meghallgat, és kegyelmesen elfogadja kérésemet. Ellenségeim nem hallgatnak meg, de az én Uram meghallgat. Azok kigúnyolják könnyű imáimat, de az én Uram nem. Ő meghallgatja és szívesen viseli könyörgéseimet.

Micsoda fogadtatás ez nekem, szegény bűnösnek. Meghallgatja, elfogadjuk Krisztust, az Úr pedig – Fia érdeméért – elenged minket és imáinkat. Áldott legyen ez a drága név, amely szabad utat biztosít imáinknak még az arany kapu felé is.

Uram, taníts engem imádkozni. Hiszem, hogy meghallgatod könyörgésemet. Amen.

A legbiztosabb hely

Június 7

„Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből” (Jn 10,28).

Hiszünk a szentek örök biztonságában. Mindenekelőtt azért, mert Krisztus tulajdonai, és Ő nem veszít el egyet sem a vérével megváltott bárányok közül, akiket az Atyától kapott.

Azután, mert Ő örök életet ad nekik, és ami örök, az valóban örök. Ha a szellemi élet megszűnhetne, akkor az nem örök, csak időleges lét lenne. Az Úr azonban örök életéről beszél, és ez kizárja, hogy valaha is vége lehetne.

Figyeljük meg továbbá, hogy az Úr kifejezetten hangsúlyozza: „nem vesznek el soha”. Amíg csak a szavaknak jelentésük lesz, ez a szó arról biztosítja a hívőket, hogy nem fognak elveszni. A legcsökönyösebb hitetlenség sem tud más jelentést beleerőltetni ebbe a mondatba.

Végül, hogy ez az ígéret kerek egész legyen, Isten kijelenti, hogy népe a kezében van, és Ő nem engedi, hogy bármiféle ellenség kiragadja onnan. Biztos, hogy ezt még a pokolbeli ősellenség sem tudja megtenni. Biztonságban vagyunk hatalmas Megváltónk kezében.

Hagyjuk hát el a világiás félelmet, de a világiás bizakodást is, és pihenjünk meg békességben Megváltónk kezében.

Június 8

Kérjünk bölcsességet

„Ha pedig valaki nem elég bölcs, kérjen bölcsességet Istentől, aki készségesen és szemrehányás nélkül ad mindenkinek, és meg is kapja” (Jak 1,5).

„Ha valaki nem elég bölcs.” Főlöszleges is a „ha”, mert biztosan tudom, hogy nem vagyok bölcs. Mit tudok? Hogyan tudom irányítani a magam útját? Hogyan tudom másokat irányítani?

Uram, merő balgaság vagyok, és nincs bennem semmi bölcsesség.

Azt mondom: „kérjen Istentől”. – Uram, én most kérek. Itt, a Te lábaddal kérek bölcsességet a mai nap bonyolult és egyszerű ügyeihez, mert tudom, hogyha Te nem őriznél, még a legegyszerűbb dolgokban is nagy ostobaságokat követnék el.

Köszönöm Neked, hogy nem kell mást tennem, csak kérnem. Milyen nagy kegyelem, hogy csak hittel kell imádkoznom, és Te megadod a bölcsességet. Ebből az ígéretből láthatom, hogy milyen készséggel és szeretettel nevel engem, nem úgy, mint egy haragos tanár. Ingyen adod a bölcsességet – egy ostobának, akiben nincs semmi bölcsesség. Ó Uram, köszönöm neked ezt a biztos és határozott ígéretet: „Meg is kapja”. Hiszem, hogy így lesz. A múlt napon megismerteted gyermekeddel azt az elrejtett bölcsességet, amelyhez a test szerinti bölcsék soha nem juthatnak hozzá. „Tanácsoddal vezetsz engem, és végül dicsőíted megbe fogadsz” (Zsolt 73,24).

Van mindig hívő maradék

Június 9

„De meghagyom közöttetek maradékul a szegény és nincstelen népet, amely az Úr nevében keres oltalmat” (Zof 1,12).

Ha az igaz hit kihalóban van a gazdagok között, otthonra talál a világ szegényeinél, akik a hitben gazdagok. Az Úrnak ma is van hűséges népe. Én is közéjük tartozom?

Talán éppen szomorú és szegény sorsuk miatt tanulnak meg az emberek bízni az Úr nevében. Akinek nincs pénze, kénytelen megtanulni hitből élni. Akinek a neve a saját szemében sem ér semmit, bölcsen teszi, ha más névben bíz, a legdrágábban, az Úrban. Istennek mindig van hívő népe, és ez többnyire nyomorult és szegény nép. Akármilyen kevésre becsüli is őket a világ, az, hogy jelen vannak az emberek között, kimondhatatlanul nagy áldást jelenthet egy egész országra. Ők jelentik a „sót”, amely megtartja ezt a romlandó világot.

Ismét csak felmerül a kérdés mindegyikünk számára: Én is közülük való vagyok? Nyomorúságnak érzem a bennem és körülöttem levő bűnt? Szellemileg szegénynek tartom magamat? Bízom az Úrban? Ez a fő kérdés. Jézus Krisztus Isten jellemét, személyét, nevét jelentette ki; bízom benne? Ha igen, akkor Istennek célja van velem ebben a világban.

Uram, segíts, hogy betölthessem azt!

„Olyan lesz, mint egy nyáj, amelyet nem háborgat senki, mert legelésznek és heverésznek” (Zof 3,13).

Tegnap gondolataink a „szegény” és „nincstelen” népről szóltak, amelyet az Úr mint élő magot hagyott egy hátrahagyott világban. A próféta azt mondja, hogy ez a nép „nem cselekszik hamisan” és „nem beszél hazugul”. Ennek a népnek nem volt sem rangja, sem gazdagsága, ami megvédte volna, de azokat a fegyvereket sem tudta használni, amelyekben a gonoszok annyira bíztak: ez a nép bűnös vagy csalárd módon sem tudta magát védelmezni.

Hát akkor? Elpusztulnak? Semmiképpen! „Legelésznek és heverésznek”, és nemcsak védettek a veszedelemtől, hanem nem is ismerik a gonosztól való félelmet. A juhok teremtés óta gyöngye teremtmények, a farkas pedig félelmetes ellenség. Mégis a juhok vannak többen, mint a farkasok, úgy a jók mindig győzelmes, míg a farkasoké egyre csak hanyatlás. Egy napon a juhnyájak megtöltik a földet, de nem maradványt hagy egy farkas sem, mert a juhoknak van pásztoruk, aki gondoskodik róluk, védi őket és békességet ad nekik. Nem kell „senki”, sem emberi, sem ördögi formában, „aki háborgatja sa őket”. Mert ugyan, ki riaszthatná meg az Úr nyáját, amikor közel van a Pásztor? Így hát békességben lehet a zöld mezőkön, mert Krisztus lelkünk tápláléka és nyugalma.

„Ne félj, mert nem vallasz szegényt” (Ézs 54,4).

Nem szégyenülhetünk meg hitünkben. A szórszálhasogatók és kritikusok támadhatják a Szentírást, hitünk alapját, az Úr azonban évről évre világosabbá teszi, hogy ebben a Könyvben nincs tévedés, sem túlzás, sem hiányosság. Nem szégyen egyszerű hívőnek lenni. Az egyszerű hit, amely csak Krisztusra néz, a dicsőség koszorúja a hívő fején, és többet ér, mintha bármilyen rendjelet viselne a mellén.

Nem szégyenülhetünk meg reménységünkben. Minden pontosan úgy lesz, ahogyan az Úr megmondta. Ő táplál minket, vezet, megáld és megnyugtat. Urunk eljön egyszer újra, és akkor vége lesz a siralom napjainak. Hogy dicsőítsük majd akkor az Urat, aki először élő reménységet adott nekünk, azután beteljesítette reménységünket.

Nem szégyenülhetünk meg szeretetünkben sem. Jézus Krisztust mindenek felett szeretjük, és soha nem kell szégyenkeznünk azért, amiért szívünket neki szenteltük. A dicsőséges Szeretett meglátása majd igazolja az iránta való legteljesebb ragaszkodást is. Senki sem kárhoztatja majd a martírokat, mert meghaltak Érte. Ha majd Krisztus ellenőreit az ítélet sújtja, az Úr Jézus szeretteit magasztalni fogják a megdicsőültek, mert „nagyobb gazdagságnak tartották Egyiptom kincseinél a Krisztusért való gyalázatot” (1Zsid 11,26).

„Izráel bizton lakhatik, Jákób forrása egymagában a galna és must földjén, ahol az ég harmatot hint” (5M 33,28).

Minél magányosabban lakunk, annál nagyobb biztonságban lehetünk. Isten el akarja különíteni népét a bűnösöktől. Így szól: „Menj ki közülük” (1Móz 12,1). A „keresztény világ” olyan iszonyatos, hogy a Szentírás soha nem beszél róla. A világi keresztényen pedig szellemileg beakasztanak. Akik kiegyeznek Krisztus ellenségeivel, máris közéjük számítanak.

A mi biztonságunk nem abban rejlik, hogy kiegyezünk az ellenséggel, hanem hogy magányosan lakunk a legmagasabb Baráttal. Így biztonságban vagyunk akkor is, ha a világ gúnyolódik, rágalmaz és vigyorog. Így mentesek vagyunk a világi hitetlenség káros befolyásától, a világi büszkeségtől, a féltől és szennytől.

Isten azt ígéri, hogy az, aki az Övé, az akkor is „biztonságban lakhat egymagában”, amikor a világot éhségek és háborúk sújtják majd bűnei miatt.

Az Úr kihívta Ábrahámot a káldeabeli Úr-Kaszdim városából, ő azonban féltőn megállt. Nem is nyert addig, amíg újra el nem indult, és az Istentől rendelt helyre, Kánaán földjére meg nem érkezett. Csak ott van igazán biztonságban, noha ellenség vette körül. Lót viszont egyáltalán nem volt biztonságban Sodomában, bár barátai körében élt. A mi biztonságunk abban van, hogy magányosan lakozunk Istennel.

„Én, az Úr vagyok az őrizője, minduntalan öntözgetem. Éjjel-nappal őrzöm, hogy senki ne bánthassa” (Ézs 27,3).

Amikor az Úr személyesen jelent ki valamit, nem valamelyik szolgáján keresztül, akkor szava különlegesen jelentős a hívő számára. Itt azt jelenti ki, hogy Ő maga gondolja tulajdon szőlőjét. Nem bízza másra, hanem személyesen ügyel rá. Vajon, akit Isten maga gondoz, lehet-e nem jól gondozott?

Öntözget bennünket, nemcsak naponta, hanem is csak örökké, hanem minden pillanatban. Hogy kellene növekednünk! Milyen frissnek és gyümölcsstermőnek kellene lennünk! Milyen gazdag szőlőfürtöknek kellene csüngeniök a tőkéken!

Jönnek ugyan a kártevők, a kicsiny rókák és vaddisznók, de ha maga az Úr az őrizőnk éjjel-nappal szüntelen, mit érhetnek akkor nekünk? Miért félünk? Ő gondoz, öntöz, őriz; mi másra van még szükségünk?

Ebben a versben az Úr kétszer is hangsúlyozza, hogy Ő maga cselekszik. Milyen erő, szeretet és változhatatlanság van ebben! Ki állhat ellen akaratának? Ha Ő valamiről azt mondja, hogy megcselekszi, akkor ott kétségnek nem lehet helye. Ha Isten minket így őriz, Vele szembe tudunk szállni a bűn, a halál és a pokol minden seregével!

() Uram, ha azt mondod, hogy Te vagy az őrizőm, mi mit tehetnék, minthogy dicsőítelek ezért Téged.

„Hiszen nem veti el az Úr a saját népét az Ó nagy nevéért, mert tetszett az Úrnak, hogy a saját népévé tegyen bennünket” (1Sám 12,22).

Isten maga választotta ki magának népét, ezért közösen marad, és nem hagyja el őket. Szeretéből választotta ki őket, mert kiválasztotta, szereti azt. Azért választotta ki őket, mert így volt kedves neki, de mert kiválasztotta őket, mert mindig kedvesek lesznek számára. Tulajdon nevére hívja őket, ha elvetné népét, ez azt mutatná, hogy elhagyta őket a kiválasztásban, vagy állhatatlan a szeretetében. Isten szeretete azonban állandó, és soha el nem fogy, ezért mindig dicsőítés és dicsőség illeti meg mindörökké.

Az Úr korábban megtapasztalt jósága és szeretete bizonyságait, sőt síték arra, hogy Ő soha nem hagy el minket. Ő, aki annyira szerett, hogy tulajdon népévé tett bennünket, nem fogja elhanyagolni, hogy érvénytelenné tenni kegyelmének munkáját. Nem azért, mert értünk annyi csodát, hogy most elvessen bennünket. Egyszülött Fia, Jézus Krisztus meghalt értünk, biztos lehetünk abban, hogy nem hiába halt meg. Elhagyhatatlan azokat, akikért vérért ontotta?! Mivel tetszett az Úrnak, hogy kiválasszon és megváltson bennünket, örömmel fogja ezután is megáldani minket. Az Úr Jézus nem állhatatlan a szeretetében. Ahogy az övéit szerette, úgy szereti bennünket most és mindörökké.

„Áldjon meg téged a Sionról az Úr, hogy láthasd Jeruzsálem jólétét egész életeden át” (Zsolt 128,5).

Ez az ígélet az istenfélő embernek szól, aki buzgó igyekezettel jár a szentség útján. Az ilyen ember otthonát megáldja az Úr: felesége és gyermekei nagy boldogsággal élnek. A gyülekezetben is arra törekszik, hogy az Úr ügye ott is virágozzék, mert éppúgy gondja van az Úr házára, mint a magáéra. Ha az Úr építi háznépünket, illő, hogy mi is igyekezzünk az Úr házáat építeni. Javaink csak akkor értekeznek igazán, ha a kiválasztottak gyülekezetének építését megvalósítjuk velük.

Áldás lesz életeden, ha felmégy a gyülekezetbe, a Sionra. Ott tanít, megelevenít, megvigasztal az Úr, ott száll fel az imádság és az áldás. Ott hangzik a bizonyágtétel a Nagy Áldozatról. Megáld téged az Úr a Sionról.

De ez nemcsak neked válik hasznodra; maga a gyülekezet is így virágozik. Sokasodnak a hívők, és szent munkájukat siker koronázza. Vannak olyan áldott emberek, akiknek egész élete folyamán megvalósul ez az ígélet. Sajnos, amikor meghalnak, Krisztus ügye gyakran kárt szenved. Igyekezzünk hát, hogy mi is hasznosan munkálkodjunk ebben a gyülekezetében, és boldognak láthassuk Jeruzsálemet egész életünkben.

Uram, légy hozzám irgalmas, hogy ilyen áldott ember lehessék.

Június 16 *Aki igazán hisz, egyre jobban fog hinn*

„Mert akinek van, annak adatik, és az bővülködik” (Mt 13,12).

Akit az Úr elárasztott kegyelmével, annak még többet akar adni. Már egy kicsiny hit is olyan, mint a fészkebe tett tojás; még több hit jön hozzá. De ez a hit ne legyen színlelt hit, hanem valóságos gyümölcsöket termő hit legyen, nem csupán szép beszéd. Mert egy napon elvételük tőlünk a bizonyágtétel, ha az csak üres beszéd volt. Az ítéletet éppolyan komolyan kell vennünk, mint az ígéretet.

Áldott az Úr, aki folyamatosan árasztja ránk kegyelmét, még az is bővülködhet majd, akinek most még csak kicsi, de valóságos hite van. Bárcsak így bővülködhetnénk! A kegyelemben való bővülködés olyan dolog, amire érdemes törekedni. Jó, ha az ember bővülködik a tudásban, de még jobb, ha a szeretetben bővülködik. Jó, ha igyekszünk hasznosak lenni Isten szolgálatára, de még jobb, ha az Úrtól tudunk mindent hittel elkérni, még a szolgálatra való alkalmasságot is.

Uram, Te adtad belém a bűn felismerését, kérlek, mélyítsd el bennem a gonosz iránti gyűlöletet. Te ébresztetted a Krisztusban való hitet, mélyítsd el azt teljes bizonyossággá. Te ébresztetted bennem az irántad való szeretetet, tedd azt teljes odaadássá!

A mi harcterünk

Június 17

„Mert Istenetek, az Úr, veletek megy, harcol értetek ellenségeitek ellen, és megsegít benneteket” (5Móz 20,4).

Nincs más ellenségünk, csak Isten ellensége. Nem emberek ellen harcolunk, hanem a szellemi romlottság ellen. Az ördög ellen viselünk hadat, az istenkáromlás, a tévelygés és a kétségbeesés ellen, melyeket ő sorakoztat fel ellenünk. A bűn seregei ellen harcolunk, a tisztátalanság, az iszákosság, elnyomás, hűtlenség és az istentelenség ellen. Komolyan küzdünk mindezek ellen, de nem karddal és dárdával, mert hadviselésünk fegyverei nem testi fegyverek.

Az Úr, a mi Istenünk, gyűlöl minden gonosz dolgot, ezért harcol velünk. Meg akar szabadítani minket, ezért segít, hogy nemes harcot tudjunk vívni, és elnyerjük a győzelmet. Bizhatunk, mert ha Isten mellett maradunk, Ő is mellettünk marad. Mivel ilyen hatalmas szövetségesünk van, harcunk kimenetele nem lehet kétséges. Nem azért, mivel az igazság végül is győz, hanem azért, mert a mindenható Isten az Atyánk, azért mert Krisztusnak adatott minden hatalom mennyen és földön, és mert a Szent Szellem ellenállhatatlanul munkálkodik az emberek között.

Krisztus harcosai, vegyétek magatokra a szellemi fegyverzetet! Hadakozzatok Isten nevében, és hittel ragadjátok meg a szabadulást! Ne múljon el ez a nap sem a Krisztus ügyéért és a megszentelődésért folytatott küzdelem nélkül.

Június 18

Maga Isten munkálkodik

„De most fölkelek, mondja az Úr, most fölmagasodom és fölemelkedem!” (Ézs 33,10).

Amikor a romboló ellenség olyanná tette az országot, mintha sáskajárás pusztított volna, és a védők leültek és sirtak, mint az asszonyok, akkor az Úr maga jött segítségükre. Mikor kihaltak a Sionba vezető utak, és Básán és Kármel olyanná lett, mint az elvadult szőlőskert, akkor fölemelkedett az Úr. Isten megmutatta hatalmát nyomorúságba került népe között, mert a szorongatottak keresték orcáját és bíztak benne. Még inkább megmutatta erejét, amikor – imáikra válaszolva – fölkel, hogy megszabadítsa őket és legyőzze ellenségeiket.

Szenvedéssel teli nap vár ma ránk? Számítsunk arra, hogy az Úr megdicsőíti magát és szabadulást ad. Buzgón hozzá könyörgünk? Éjjel és nappal kiáltva? Akkor közel van már kegyelmének órája. Isten idejében kel föl, akkor, amikor leginkább megmutathatja dicsőségét. Jobban is vágyakozunk arra, hogy Őt dicsőíthessük, mint a saját szabadulásunkra. Legyen Övé a dicsőség, és már teljesült is legfőbb kívánságunk.

Uram, segíts meglátnunk, hogy Te munkálkodik, mert csak így tudunk szívünk teljességével dicsőíteni Téged. Add, hogy körülöttünk mindenki megláthassa, hogy milyen jó és hatalmas Isten vagy Te!

A feddhetetlen szív

Június 19

„Bár lenne szívem tökéletes rendelkezéseid szerint, hogy ne valljak szegényt!” (Zsolt 119,80).

Ebben az ihletett imádságban biztosítékot nyerünk, hogy akik szoros közösségben élnek Isten Igéjével, nem szegényülnek meg soha.

Ez az ima a tökéletes szívről szól. Jó egy tökéletes ima, még jobb a tökéletes ítélőképesség, de az igazságban tökéletes szív a legjobb. Szeretnünk kell az igazságot, és éreznünk, de engedelmeskednünk is kell az igazságnak, különben nem lehetünk feddhetetlenek Isten előtt. Vajon hányan feddhetetlenek ezekben a gonosz időkben? Bár csak a szerző és az olvasó is ilyenek lennének!

Sokan megszegényülnek majd ama napon, amikor minden vita eldől. Akkor belátják saját elgondolásaik ostobaságát, és szegyenkeznek büszkeségük, hűtlenségük, az Úr iránti bizalmatlanságuk miatt, de akik hittek az Úr tanításának és engedelmeskedtek parancsolatainak, igazolást nyernek mindabban, amit tettek. „Akkor majd az igazak fénylenek Atyjuk országában, mint a nap” (Mt 13,43). Akiket itt e földön megszegényítettek és rágalmaztak, azoknak szegylene dicsőségre változik ama napon.

Legyen imádságunk ez a fenti Ige, akkor biztosak lehetünk, hogy ígérete beteljesedik rajtunk. Ha az Úr tökéletessé teszi szívünket, meg is szabadít mindenkor.

„Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert Te velem vagy: vessződ és botod megviszta engem” (Zsolt 23,4).

Milyen bizalmat adnak ezek a szavak a halálos ágyon! Milyen sokan mondogatták hálás örömmel utolsó órájukban!

De ez a vers szól azokhoz is, akik életük teljében erős félelmekkel küzdenek. Egyesek – miként Pál – naponta el kell temessék búskomorságra hajlamos kedélyüket. Bunyan szerint a Halál Árnyékának völgyén sokkal korábban kell átmennünk, mint hogy a mennyei dombok tövében kanyargó folyóhoz megérkeznénk. Jó néhányan már többször is átmertünk a „halál árnyékának” sötét és félelmetes szorosán, és tanúságot tehetünk, hogy csak az Úr kegyelmével tudtunk megállni a sötét gondolatok, félelmek és levertség között. Az Úr ereje támogatott és tartott meg, amikor a gonosz rettentgetett, és szellemünk mármár teljesen megkeseredett. Teljesen lesújtva és szorongattatva éreztük magunkat, de megtartattunk, mert tudtuk, hogy jelen van a Nagy Pásztor, és bízunk abban, hogy botjával elhárítja az ellenség halálos csapását.

Ha jelenünket elhomályosítják a szomorúság baljós árnyai, dicsőítsük Istent a belé vetett csöndes bizalommal!

„... asszony kezére adja az Úr Siserát” (Bír 4,9).

Elég különös ez az igehely, de lehet olyan olvasó, akinek van elég hite a megértésére. Bárakot, a férfit harcra szólította Isten, de ő csak azzal a feltétellel volt hajlandó hadba indulni, ha Debora is vele megy. Ezért az Úr elhatározta, hogy ezt a harcot egy asszony harcává teszi. Ezzel ítélte meg Isten a férfi gyávaságát, így szerzett magának nagyobb dicsőséget, népe ellenségeinek pedig nagyobb szégyent.

Az Úr még ma is felhasználja a gyöngéket a szolgálatban. Engem is. Ő olyanokat is tud használni, akikről senki sem gondolná, hogy alkalmasak nagy tettek végrehajtására. Miért ne használna téged is? Az asszony, aki megölte Izráel ellenségét, nem valami harcos amazon volt, hanem háziasszony. Nem volt szónok, csak egy egyszerű asszony, aki sátorban lakott, tehenet fejt és vaját köpült. Akkor hát miért ne használhatna fel az Úr akármelyikünket célja elvégzésére? Valaki érkezhethet ma a te házadhoz is, ahogy Sisera Jáél sátrához ment. A mi dolgunk nem az, hogy megöljük, hanem hogy megmentjük őt. Fogadjuk kedvesen, mondjuk el neki Krisztus váltságának drága igazságát, és hogy hozzá is szól a hívás: „Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülsz!” (Csel 16,31). Ki tudja, talán ma is legyőz az evangélium egy keményszívű bűnöst!?

„Az Úr félelme gyarapítja a napokat, de a bűnösök esztendei megrövidülnek” (Péld 10,27).

Ebben nem lehet kétségünk. Az Úr félelme erényes szokásokat éleszt bennünk, és megakadályozza, hogy a bűn és az erkölcstelenség következtében elfecséreljük az élet-erőnket. A Krisztusba vetett hitből fakadó szent békesség nagy segítségünkre van, ha komoly betegségből gyógyulunk. Minden orvos örül, ha látja, hogy betege nyugodt és derűs. Az aggodalmaskodás megöl, az Istenbe vetett bizalom viszont felér a legjobb orvossággal.

Így mindenünk megvan, ami a hosszú élet biztosítéka, és ha valóban ez szolgálja javunkat, úgy késő öregségünkben szállunk majd sírba, mint a megérett gabona. Ezért ne gyötörjön a halálfélelem, ha a kisujjunkat megvágjuk, hanem számítsunk arra, hogy még hosszú ideig lehetünk az Úr munkásai.

Ha pedig mégis rövidesen elszólít az Úr? Ebben sincs semmi rémítő, sőt, minden okunk megvan az örömről, mert „akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk” (Róm 14,8). Amíg élünk, Krisztus velünk van; ha meghalunk, mi leszünk Óvele.

Az életet legbiztosabban az hosszabbítja meg, ha örülünk az életnek, és életünk során nem vesztegetjük időnket, hanem minden óránkat a legmagasabb célok érdekében használjuk fel. Így legyen a mai napon is.

„Azért ezt mondta az Úr Asszíria királyáról: Nem jut be ebbe a városba, és nyilat sem lő rá; nem fordít feléje pajzsot, töltést sem emel ellene” (2Kír 19,32).

Nem is bántotta Szanhérib a várost. Nagyképűen, hangoosan dicsekedett, de nem tudta beváltani fenyegetéseit. Az Úr képes leállítani népe ellenségeit támadásuk kellős közepén. Lehet bár a bárány már az oroszlán szájában, a juhok Nagy Pásztorra onnan is ki tudja ragadni. Éppen amikor teljesen kilátástalannak gondoljuk helyzetünket, akkor láthatjuk meg legjobban, milyen hatalmas és bölcs a mi szabadító Istenünk.

Ebben a bibliai történetben a félelmetes ellenség nem hatolhatott be a városba, amelyet le akart rombolni. Egyetlen nyilat sem lőhetett ki falaira, ostromgépeit sem állíthatta fel a tornyok lerombolására, sőt sáncokat sem emelhetett, amelyekről lőhetett volna a lakosságot. Talán a mi esetünkben is meg fogja akadályozni az Úr, hogy ellenségeink valamit is ártsanak nekünk. Megváltoztathatja szándékait, vagy megmutathatja nekik, hogy tervük eleve kudarcra van ítéelve, és így maguktól elállnak tőle. Bízunk az Úrban, járjunk az Ó útján, és Ó gondot visel rólunk. Sőt, eltölt álmétkodó dicsérettel és hálával, amikor meglátjuk, milyen csodálatosan megszabadított.

Ne féljünk előre az ellenségtől, de ha már itt van, akkor is az Úrban bízunk!

„Amacjád ezt kérdezte az Isten emberétől: De mi lesz azzal a száz talentummal, amit az izráeli csapatnak adtam? Az Isten embere így felelt: »Tud az Úr neked annál többet is adni!«” (2Krón 25,9).

Ha hibát követtél el, viseld annak veszteségét, de ne cselekedj az Úr akarata ellen. Az Úr sokkal többet adhat neked, mint amennyit elvesztettél, de ha mégsem tenné, elkezdenél alkudozni és vitatkozni Istennel? Amacjád, Júda királya, sereget bérelt a bálványimádó Izráeltől. Isten viszont megparancsolta neki, küldje haza ezeket a harcosokat, mert különben az Úr nem lesz vele. A király kész volt hazaküldeni a sereget, csupán azon bosszankodott, hogy hiába fizetett ki nekik már 100 talentumot. Milyen szégyen! Ha az Úr győzelmet akar adni a zsoldosok nélkül is, nyilván jó üzlet volt kifizetni őket és megszabadulni tőlük.

Ne bánd, ha anyagi veszteséged van a békességért, Krisztusért végzett szorgos munkádból! Nyugodj meg, mert az Úrért elszenvedett kár sohasem veszteség. Még e földi életben bőven kárpótol érte, és hányszor akadályozza Ő meg, hogy valóban kár érjen. Ami pedig örök életünket illeti, ott a Krisztusért elszenvedett veszteség mennyei befektetésnek fog számítani. Ne zsörtölődj tehát, ha veszteség ér, hanem hallgass a csöndes szóra: „Tud az Úr neked annál többet is adni”.

„Bizony, bizony, mondom néktek: meg fogjátok látni, hogy megnyílik az ég, és az Isten angyalai felszállnak, és leszállnak az Emberfiára” (Jn 1,51).

Hitünk számára teljesen érthető ez a kép ma is. Látjuk a megnyílt eget. Krisztus nyitotta meg azt minden hívő számára. Betekinthetünk a titkok és a dicsőség világába, mert Krisztus feltárta azt nekünk. Be is lépünk oda nemsokára, hiszen Krisztus maga az odavezető út.

Ez Jákób létrájának a magyarázata (1Móz 28,12). A föld és ég között szent forgalom bonyolódik le: imák szállnak fel, és feleletek érkeznek le, Krisztus Urunk, a közbenjáró útján. Ezt a létrát látjuk, amikor az Urat látjuk. Ő a tündöklő létra, amelyen szabad az út a Magasságos trónjához. Használjuk ezt a létrát és küldjük fel rajta imáinkat, mint követeket. Mi is részt kapunk az angyalok szolgálatából, ha közbenjáró imádságainkkal felszállunk a mennybe, megragadjuk a szövetségi áldást, azután ismét leszállunk, hogy szétoszszuk ezt az emberek között.

Tegyük tündöklő valósággá azt a drága látomást, amely Jákób számára még csupán csak álom lehetett. A mai napon is szálljunk imában sűrűn fel és le ezen a létrán; fel, hogy közösségünk legyen Istennel, és le, hogy munkálkodjunk embertársaink megmentéséért.

Te ezt megígérted, Úr Jézus: hadd lássuk örömmel, hogy beteljesedik.

„Legyetek tehát ti is türelemmel, és erősítsétek meg a szívetekeket, mert az Úr eljövetele közel van” (Jak 5,8).

Az Énekek Énekének utolsó mondatai között ez áll: „Siess hozzám, szerelmesem”, a Jelenések könyvének záró szavai között pedig ezt olvassuk: „A Szellem és a menyasszony így szól: »Jöjj!«; a Vőlegény pedig így válaszol: »Bizony, hamar eljövök!«”. A szeretet vágyakozik az Úr dicsőséges megjelenésére, és örül a drága ígéretnek: „Az Úr eljövetele közel van!” Ez megerősíti szívünket, míg a várakozás ideje tart. Ezen az ablakon reménységgel nézhettünk ki.

Ezen a szent „achát ablak”-on át fényáradat özönlik a jelenbe, és készsé tesz a munkára, képessé a szenvedések elviselésére. Megpróbáltatunk? A küszöbön álló öröm intsen türelemre. Kifáradtunk, mert vetettünk, de nem aratunk? Fogadjuk meg Igénk bátorítását és legyünk türelemmel! Kísértések környékeznek, és már-már meginog a szívünk? Legyünk bizakodók, az Úr hamarosan eljön, és azt üzeni: „erősítsétek meg szívetekeket!” Legyetek határozottak, szilárdak, rendíthetetlenek, állhatatosak, „buzgókodjatok mindenkor az Úr munkájában” (1Kor 15,58). Nemsokára meghalljátok a Királyunk jövetelét jelző ezüstkürtök szavát. Semmit se féljete! Tartsátok a bástyákat, mert Ő jön. Már a mai napon is megérkezhet.

„Csak az igazak magasztalják nevedet, a becsületesek maradnak meg színed előtt” (Zsolt 140,14).

Én szívem, járj igazságban, hogy szüntelenül áldhassam az Úr nevét. Ő olyan jó az igazakhoz, hogy én is vágyakozom közéjük tartozni, és hálaadással dicsérni az Úr nevét mindennap. Az igaz is meginog talán egy pillanatra, ha becsületessége miatt szenvednie kell, de biztosan eljön az idő, amikor majd áldani tudja Istent, hogy nem hallgatott a gonosz indítására és nem tévelyedett el a hamis útra. Hosszú távon az igaz csak hálát tud adni az igazság Istenének, hogy igaz úton vezette őt. Bárcsak én is ilyen lehetnék!

Milyen nagyszerű ígéret rejlik a második mondatban: „a becsületesek maradnak meg színed előtt”. Kegyelembe fogadtatnak, míg mások elítéltetnek. A Nagy Király trónjánál állhatnak, és bármikor meghallgatást nyerhetnek. Kedveltek, akikre jótetszéssel néz az Úr, és kegyelmesen bánik velük.

Uram, vágyom erre a tisztességre és a drága kiváltságra. Ha élvezhetem ezt, a mennyet a földön érzem majd. Tégy engem minden dolgomban igazzá, hogy ma, holnap és mindennap színed előtt maradhassak, mert szeretném nevedet mindörökké magasztalni.

„Az Úr ekkor odafordult hozzám, és azt mondta: Menj, és a te erőddel szabadítsd meg Izráelt Midján markából! Én küldelek téged!” (Bír 6,14).

Micsoda tekintet lehetett, amellyel az Úr Gedeonra nézett! Ettől a tekintettől gyávasága egyszeriben szent bátorsággá változott. Ha megment az is, ha az Úrra nézünk, mennyivel inkább az, ha Ő néz ránk! – *Uram, fordulj hozzám is, és így készíts fel mai feladataimra és küzdelmeimre.*

Milyen határozott az Úr parancsa Gedeonhoz: „Menj!” Nem habozhat. Nem mondhatja, hogy gyöngé. „A te erőddel” – monda az Úr, és ezzel elejét veszi minden ellenkezésnek. Az Úr pillantására erő költözött Gedeonba. Nem kellett mást tennie, csak felhasználva Isten erejét, levernie a midjánitákat, és így megmentenie Izráelt. Talán általam is többet akar elvégeztetni az Úr, mint amiről álmodni merek. Ha „odafordult hozzám”, ezzel erőt is adott. Használjam hát fel a kapott erőt hittel. Nem azt mondja: „csinálj, amit akarsz a te erőddel”, hanem azt, hogy „menj a te erőddel!”, és nekem mennem kell, mert Ő küld. Nem kell félnem, mert Ő szabadít meg engem.

Milyen megelevenítő érzés, ha az ember biztosan hallja az Úr szavát: „Én küldelek téged!”

Igen Uram, Te küldesz engem. Indulok az én erőmmel, de bizonyos vagyok benne, hogy a Te erőd fog győzni bennem és általam.

„Kialts hozzám, én válaszlok, hatalmas és megfoghatatlan dolgokat jelentek ki neked, amelyekről nem tudhatsz!” (Jer 33,3).

Isten imádságra biztat minket. Sokak szerint az imádság pusztán kegyes gyakorlat, amelynek semmi hatása sincs, csak az imádkozót befolyásolja. Mi ezt jobban tudjuk. Tapasztalataink ezerszer meghazudtolják ezt a hitetlen állítást. Íme, az Úr, az élő Isten itt kifejezetten ígéri, hogy választ ad szolgája imádságára. Ezért kiáltunk hozzá újra meg újra, és ne kételkedjünk, hogy meghallgat és felel nekünk. Ő, aki a fülek teremője, ne hallana? Ő, aki a szülőkebe oltotta a gyermekeik iránti szeretetet, ne hallgatná meg tulajdon gyermekeinek a kiáltását?

Isten felel szorongatott népe kiáltására. Csodálatos dolgokat tartogat számukra. Amit soha nem láttak, amiről nem hallottak és még csak álmodni sem mertek volna, azt teszi meg értük. Új áldásokat is ad a számukra, ha szükségük. Felkutatja a tengert és a szárazföldet, hogy táplálhassa őket. Segítségükre küldi a menny összes angyalát is, ha szorongattatásuk ezt szükségessé teszi. Ámulatba ejt minket kegyelmével, és úgy érezzük, olyat tesz, amire még sohasem volt példa. Tőlünk mindössze azt kéri, hogy kiáltunk Hozzá. Ennél kevesebbet nem kérhet. Ezért ne habozunk, hanem engedelmeskedjünk Neki, és örömmel vigyük imádságainkat és könyörgéseinket az Úr elé.

„De én emlékszem szövetségre, amelyet ifjúkorodban kötöttem veled, és örök szövetségre lépek veled” (Ez 16,60).

Bűneink ellenére hűségesen szeret minket az Úr. Visszatekint. Emlékszik ifjúságunk napjaira, amikor szövetséget kötött velünk, és mi átadtuk magunkat neki. Milyen boldog napok is voltak azok! Az Úr azonban nem szemrehányás-képpen emlegeti ezt az időt, nem azért, hogy hűtlenséggel vádoljon. Nem, Isten az Ő velünk kötött szövetségére tekint, nem arra, amit mi kötöttünk vele. Abban a szövetségben semmi képmutatás nem volt, legalábbis az Ő részéről nem. Milyen kegyelmes Urunk van, hogy ilyen szeretettel tud visszatekinteni.

De Ő előre is tekint. Szent elhatározása, hogy velünk kötött szövetségét nem borítja fel. „Ha hűtlenek vagyunk, Ő hű marad” (2Tim 2,13). Ünnepelesen kijelenti: „Örök szövetségre lépek veled!” Eszébe sem jut, hogy visszavonja ígéreteit. Áldott legyen érte szent Neve. Ő a szent pecsétre, az „örök szövetség véérére” (Zsid 13,20), drága közbenjárónkra (kezesünkre) tekint, tulajdon Fiára, akiben megpecsételte ezt a szövetséget, és ezért tartja meg szövetségi fogadalmát. „Ő hű marad, mert Ő meg nem tagadhatja magát” (2Tim 2,13).

Ó Uram, vésd a szívembe ezt a drága ígéretet, és segíts, hogy ez tápláljon ma egész nap.

„Isten veletek lesz” (1Móz 48,21).

A jó öreg Jákób nem maradhatott tovább József mellett, mert eljött halála órája. Mégsem féltette fiát, mert hitte mondhatta: „Isten veletek lesz!” Mikor nagyon kedves rokonunk vagy barátunk hal meg, nekünk is azzal kell vigasztalnunk magunkat, hogy az Úr nem távozott el mellőlünk. Ő él és mindörökké velünk marad.

Ha Isten velünk van, a legjobb társaságban vagyunk, még ha szegények és megvetettek vagyunk is. Ha Isten velünk van, mindig van elegendő erőnk, mert az Úrért dolgozni sohasem megerőltető. Ha Isten velünk van, mindig biztonságban vagyunk, mert semmi sem árthat annak, aki az Ő árnyékában lakozik. Micsoda öröm az számunkra: Isten nemcsak most *van* velünk, hanem mindig velünk *lesz*. Velünk, családukkal, gyülekezetünkkel. Jézus neve, Immánuel, is azt jelenti, hogy velünk az Isten. Vajon nem az mindennek felett a legjobb, hogy Isten velünk van? Ezért nincs okunk a félelemre, inkább örüljünk és reménykedjünk. Krisztus ügye halad, az igazság fog győzni, mert az Úr azokkal van, akik Ővele tartanak.

Bárcsak egész nap ezen örvendeznének ennek a kis könyvnek az olvasói! Ennél nagyobb örömet sehol másutt nem lehet találni.

„**Akit az Úr szeret, annak álmában is ad eleget**” (Zsolt 127,2).

Mi nem aggályoskodva, hanem boldog hitben élünk. Mennyei Atyánk gondoskodik gyermekei minden szükségéről, Ő tudja, mire van szükségünk, mielőtt még kérnénk Tőle valamit. Ezért időben térhetünk éjszakai nyugovóra, és nem kell órákon át fennmaradnunk és a fejünket törnünk azon, hogy mi hogyan legyen. Ha megtanultunk Istenre hagyatkozni, nem kell éjszaka ébren feküdnünk az ágyunkban, és gyötrődve töprengenünk, hanem nyugodtan az Úrra hagyjuk minden gondunkat, elmélkedünk jóságán, és Ő felüdítő álmot ad nekünk.

Az Úr szeretettjének lenni a legnagyobb méltóság, amiben csak részünk lehet, és aki ezt elnyerte, az érzi, hogy ezzel a legnagyobbat érte el, és minden más, önző kívánsága elcsitulhat. Mi lehet több, akár a mennyben is, mint Isten szeretete? Ezért légy békességgel, én lelkem, hiszen mindened megvan, amire szükséged van.

Azért addig mégis nyugtalanság van bennünk, amíg az Úr nemcsak okot ad a nyugalomra, hanem magát a nyugalmat is megadja nekünk. Ő ezt akarja megadni nekünk. Krisztus maga a mi nyugalomunk, békességünk, mindennünk. Az Ő keblén teljes békességgel pihenhetünk, mind életünkben, mind halálunkban.

„**Ő vezet minket mindhalálig**” (Zsolt 48,15).

Szükségünk van vezetőre. Sokszor mindenünket odaadnánk azért, ha valaki meg tudná pontosan mondani, mit tegyünk, merre menjünk. Szeretnénk a helyes úton járni, csak nem tudjuk, melyik az. Jó lenne a vezető!

Az Úr, a mi Istenünk leszáll, hogy vezetőnk legyen. Ő tudja az utat, és vezetni akar bennünket, míg békességgel a célhoz nem érünk. Nem kívánhatunk magunknak nála csálhatatlanabb vezetőt. Adjuk hát át teljesen neki a vezetést, akkor soha nem fogunk utat téveszteni. Legyen Ő a mi Istenünk, és meglátjuk, hogy a vezetőnk is lesz. Ha követjük törvényét, és megtanulunk Vele járni, minden lépésünkben rá támaszkodni, akkor nem fogjuk eltéveszteni az élet útját.

Az a vigasztalásunk, hogy Ő, aki öröktől fogva és mindörökké a mi Istenünk, soha nem szűnik meg a vezetőnk lenni. „Mindhalálig” Ő vezet minket, azután pedig mindörökké vele lehetünk. Az isteni vezetésre vonatkozó fenti ígéret egy életen át tartó biztonságot jelent: azonnali üdvösséget, vezetést utolsó óránkig, azután pedig örökké tartó áldást. Nem ezt kellene keresnünk már ifjú korunkban, ennek örvendoznünk életünk derekán és ebben megbékélnünk öregségünkben? Keressük hát ma is az Ő vezetését, még mielőtt kilépnénk lakásunk ajtaján.

„Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden Igével, amely Isten szájából jön” (Mt 4,4).

Ha Isten úgy akarná, kenyér nélkül is megélhetnénk – hiszen Jézus is így élt negyven napon át –, de Igéje nélkül nem tudnánk élni. Az Ige által teremtettünk, csak az Ige tarthatja meg életünket, mert Isten mindeneket hatalmas szavával tart fenn. A kenyér csak másodlagos; életünk elsőrendű forrása maga az Úr. Ő munkálkodik földi eledellel és anélkül is, nem köthetjük meg, hogyan munkálkodjunk. Ne vágyakozzunk túlságosan a láthatókra, hanem tekintsünk a láthatatlan Istenre. Hallottunk már hívókról, hogy a nagy szegénységben, amikor szűkös volt a kenyérük, lecsökkent az étvágyuk is. Másoknak az Úr nem várt módon küldött segítséget, amikor kifogytak a földi forrásaik.

Az Úr Igéjét azonban soha nem nélkülözhetjük. Csak az Ige által tudunk ellenállni az ördögnek. Ha ezt elveszítjük, ellenségünk hamarosan hatalmába kerít minket, mert elgyengülünk. Lelkünk táplálékra áhítozik, és nincs más tápláléka, mint csak az Úr Igéje. A világ valamennyi könyve és prédikátora sem tud elegendő táplálékot nyújtani megújult szellemünknek, csak az Úr szájából származó Ige elégítheti ki azt, aki egyszer már befogadta Krisztust.

Uram, add nekem mindenkor ezt a mennyei kenyeret! Drágább az nekem, mint a királyok csemegéje.

„De téged megmentelek azon a napon – így szól az Úr –, és nem kerülsz azoknak az embereknek a kezébe, akiktől iszonyodsz” (Jer 39,17).

Mikor az Úr hűséges szolgálói érette szenvednek üldöztetést, Ő maga küld nekik szerető vigasztalást, de olykor még azoknak is jó hírt, akik együttéreznek velük és segítik őket. Ebed-Melek csak egy megvetett etiópai volt, de jót tett Jeremiással, ezért az Úr ezt a különös ígéretet küldte számára a prófétán keresztül. Ne feledkezzünk meg sohase Isten üldözött szolgálóiról, Ő megjutalmaz ezért.

Ebed-Meleket meg akarta szabadítani az Úr azoktól, akiknek a bosszújától okkal féltetett. Alacsony sorsú szercezen volt, de az Úrnak gondja volt rá. A káldeusok ezreket gyilkoltak le, de ennek az egyszerű négernek nem árthattak. Talán mi is félünk hatalmas emberektől, akik nem a javunkat akarják, de ha hívek maradunk az Úrhoz az üldözés idején, Ő is hű marad hozzánk. Mert ugyan, mit is tehetne bárki az Úr engedélye nélkül? Ő fékezi meg a hatalmasokat, Ő tesz zabolát a dühöngők szájába. Féljük az Urat, akkor nem kell senki mástól sem félnünk. Ha csak egy pohár vizet adunk is az Úr valamely megvetett prófétájának, annak is meglesz már a jutalma. Ha Krisztust hűségesen szolgáljuk, számíthatunk arra, hogy Ő is hűséggel mellénk áll.

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16).

Az ég valamennyi csillaga közül a sarkcsillag a leghasznosabb a tengerészeknek. Ez az igevers is ilyen sarkcsillag, mert több embert vezetett már az üdvösségre, mint bármely más bibliai vers. Az ígéretek között pedig olyan, mint a Nagy Medve a csillagképek közt.

Néhány szó különleges fényel ragyog benne. Az „úgy” azt fejezi ki, hogy Isten irántunk való szeretete mérhetetlenül nagy. Az „adta” szó, hogy ajándékról van szó, amelyet csak úgy kapunk. Az pedig, hogy „Fiát” adta értünk, Isten szeretetének rendkívüli megnyilvánulása. Addig ugyanis, amíg Fiában nem jött hozzánk a földre, hogy értünk éljen és meghaljon, addig még nem nyilvánította ki ilyen szemléletes módon szeretetét az emberek számára. Ez a három szó valóban kiragogy ebből a mondatból.

De ez még nem minden: szelíden felszólít, hogy higgyük ezt és kegyelmesen az üdvösség útjára mutat, amely minden bűnös ember számára járhatóvá lett. Ez a lehetőség széles teret nyit mindenki számára, „aki hisz Őbenne”. Ez az „aki” mindenkire vonatkozik, aki csak hisz, senkit sem zár ki az üdvösségből. Ezután jön a nagy ígélet, hogy akik hisznek Krisztusban, nem vesznek el, hanem örök életet nyernek. Milyen nagy ígélet ez mindazoknak, akik talán úgy érzik, hogy ők elvesznek és semmiképpen meg nem menekülhetnek, mert azt ígéri, hogy mindenki megmenekül, aki hisz Krisztusban. Tehát, ha hiszünk Krisztusban, örök életünk van.

„Ujjongjatok egek, vigadozz Föld, törjete ki ujjongásba hegyek! Mert megszánta népét az Úr, és könyörül a nyomorultakon” (Ézs 49,13).

Olyan csodálatosan meg tudja vigasztalni népét az Úr, hogy nemcsak a szentekből tör elő a hálaének, hanem még a menny és Föld is be kell kapcsolódjék ebbe az éneklésbe. Nem egyszerű dolog egy hegyet dalra fakasztani, a próféta mégis dalra szólítja fel Libanont, Básán és Moáb dombjait, hogy énekeljenek az Úr Sion iránti kegyelméről. Miért ne lehetnének a nehézségek, a fáradság, a próbatételek és a sok tennivaló hegyei jó alkalmak számunkra, hogy Isten dicséretét énekeljük? „Ujjongásba törjete ki, hegyek!” (Ézs 44,23).

Az ígéretet, hogy az Úr „megszánta népét és könyörül a nyomorultakon”, a csengők egész sora vezeti be. Halljátok csak: „Ujjongjatok!”, „Vigadozz!”, „Törjete ki ujjongásba!”. Az Úr azt akarja, hogy népe örvendezzen örökké tartó szeretetének. Nem akar minket szomorúnak és kétségbeesettnek látni; azt szeretné, ha hívő szívvel imádnánk és dicsőítenénk Őt. Ő biztosan nem hagy el bennünket; miért sóhajtozunk és jajgatunk hát, mintha ez nem lenne igaz? Elő a jóhangú hárfát! Zengjen a dalunk, mint a kérébóké az Isten trónusa előtt!

„Az Úr angyala őrt áll az istenfélők mellett, és megmenti őket” (Zsolt 34,8).

Nem látjuk az angyalokat, de elég, ha ők látnak minket. Nem látjuk a szövetség hatalmas Angyalát, az Üdvözítőt sem, mégis szeretjük Őt, és tudjuk, hogy szeme éjjel és nappal ügyel ránk. Angyalok serege szolgál az Úrnak, őrködnek választottai fölött és megőrzik őket minden bajtól. Míg az ördög csak vesztünkre tör, az angyalok segítségünkre jönnek.

Figyeljük meg a megfogalmazást: az Úr angyala nemcsak futó látogatásokat tesz nálunk, hanem őrt áll mellettünk. Az ég angyalainak főhadiszállása ott van, ahol Istenben igazán bízó emberek élnek. Így egy angyal-tábor veszi körül a hívőket, és semmilyen oldalról sem érheti őket támadás. Erős védelmünk van, szüntelenül vigyáznak ránk. Isten követéivel körülvéve nem kell sem hirtelen támadástól, sem az ellenség túlerejétől tartanunk. Ez az igehely szabadulást ígér – üdvösségünk vezérének szabadítását. Ezt a szabadítást mindig újra és újra megtapasztaljuk mindaddig, amíg egyszer vége lesz küzdelmünknek, és a harcmezőről az örök otthon nyugalmába költözhetünk át.

„Jól látom a hűségeseket az országban, ők velem maradhatnak. Aki tökéletes úton jár, az szolgálhat engem” (Zsolt 101,6).

Ha Dávid a hűségeseket kereste, biztosak lehetünk abban, hogy Dávid Fia ugyanígy gondolkodik. Krisztus hűséges embereket keres, hogy elősegítse, bátorítsa és megjutalmazza őket. Ne gondolja senki, aki igazán hűséges, hogy az Úr megfélekedzik róla, sőt, a Király maga ügyel rá.

Ebben a királyi kijelentésben két ígéretet találunk. Az első, hogy „velem maradhatnak”. Krisztus a maga hajlékába viszi a hűségeseket, palotájában lakhatnak, társai lehetnek és örömet leli társaságukban. Csak legyünk hűek az Úrhoz, és Ő kinyilatkoztatja magát nekünk. Ha hűségünknek nagy ára van, a jutalmunk még nagyobb lesz, minél dühösebben támadnak ellenünk az emberek, annál nagyobb örömmel fogad be az Úr.

A második ígéret azt mondja: „szolgálhat engem”. Krisztusa maga dicsőségének szolgálatába állítja azokat, akik megvetik a csalárdságot, hűségesek hozzá, Igéjéhez és keresztyéhez. Mint Őfelségének megbecsült szolgálói, Krisztus királyi kíséretébe tartozhatnak. Hűségük jutalma, hogy Istennel szoros közösségben, gyümölcsöző életet élhetnek.

Uram, tégy engem hűségesé, hogy Veled maradhassak és Téged szolgálhassalak!

„Indulj irgalomra Sion iránt, mert ideje, hogy megkegyelmezz neki, itt van már az ideje! Még a köveiben is gyönyörködnek szolgálád, a porán is szánakoznak” (Zsolt 102,14-15).

Meghallgatja az Úr a gyülekezetért való könyörgésünket. Lássátok meg, hogy itt van már ennek az ideje! Szeretjük az imaórákat, a tanítást és a valamennyi gyülekezeti összejövetelt. Szívünk mélyén ragaszkodunk Isten népéhez, és boldogan tudjuk együtt énekelni:

*Isten szívében megpihenve,
forrjon szív a szívre hát,
szeretetünk úgy ölelje,
drága Megváltónkat át.
Ő fejünk, mi néki teste,
Ő a fény, mi színei,
Ő a mester, testvérek mi,
Ő miénk, mi övéi.*

Ha mindenki így érez, akkor nemsokára meghozza az Úr a felüdülés idejét. Összejöveteleink benépesednek, a hívők megújulnak, bűnösök térnek meg. Mindezt az Úr irgalma cselekszi meg, és az Ige felszólít, hogy számítsunk rá. Eljött a rendelt idő. Serkenjünk fel! Szeressük Sionunk minden kövét, még ha ledőlt is az! Becsüljük meg a legkisebb igazságot, a legcsekélyebb szolgálatot, a leggyöngébb hitű testvért is, még akkor is, ha egyesek mindebben nem látnak többet, mint az út porát. Ha megbecsüljük Siont, Isten is megbecsüli azt. Ha örömmel találjuk az Úrért való munkában, a Seregek Ura is gyönyörűséggel fogja fogadni azt.

„És aki él és hisz énbenem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?” (Jn 11,26).

Igen Uram, hisszük, hogy nem lesz részünk az örök halálban. Lelkünk ugyan elszakad majd a hústestünktől, ez egyfajta halál lesz. Istentől azonban soha nem szakadunk el, mert ez az igazi halál lenne, a bűn büntetése a legrettegetesebb büntetés. Mi hisszük ezt, és biztosak vagyunk ebben, mert ugyan mi „választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban?” (Róm 8,39). Krisztus testének tagjai vagyunk; elveszíthetné Krisztus az Ő testének tagjait? Krisztus jegyesei vagyunk; felbontaná velünk a jegyességet az Úr? Ez lehetetlen. Bennünk van az Élet, amely nem szakítható el Istentől. A Szent Szellem lakozik bennünk, hogyan is halhatnánk meg? Maga Krisztus az életünk, nem halhatunk meg, hiszen Ő nem halhat meg még egyszer. Benne is meghaltunk a bűnnek, a halálbüntetés pedig nem hajtható végre kétszer! Most már élünk, és örökké élni fogunk. A megigazulás jutalma az örök élet, mi, akik megigazultunk Isten előtt, számíthatunk erre a legfőbb jutalomra.

Élünk már és hiszünk. Biztosak vagyunk abban, hogy örök élet és örvendezés vár ránk. Ezért teljes bátorsággal haladunk előre életutunkon, míg majd örökké együtt lehetünk Krisztussal, akiben hiszünk.

„...meg tudja szabadítani az Úr a kegyeseket a kísértésből, a gonoszokat pedig büntetések között megtartani az ítélet napjára” (2Pt 2,9).

Az igazakat megpróbálja Isten. Nem igazi hit az, amely nem ment át próbán. A kegyesek azonban megszabadulnak a próbákból, nem valamely véletlen, vagy külső segítség folytán, hanem az Úr közbelépése által. Ő szabadítja meg a benne bízokat. Isten szereti az istenfélőket, mindig tudja, hol vannak és mi a sorsuk.

Olykor azt hiszik, hogy szinte útvesztőbe kerültek, és sejtelmük sincs, hogyan menekülhetnek meg a fenyegető veszély elől. De amit ők nem tudnak, azt tudja az Úr. Ő tudja, hogy kit, mikor és hogyan fog megszabadítani. Úgy szabadít meg, ahogyan az istenfélő embernek leginkább a javát szolgálja, akkor, amikor az a kísértőt a legjobban megszégyenítheti, és amikor Isten dicsősége a legnyilvánvalóbban megmutatkozhat. Nyugodtan az Úrra bízhatjuk a „hogyan”-t és örvendezhetünk, hogy Ő így vagy úgy, de hatalmas jobbával dicsőségesen átsegíti népét e földi életben a veszélyeken, próbákon és kísértéseken.

Ne kutassak tehát ma sem az Úr titkai között, hanem várjam türelmesen a szabadulás idejét, bízva abban, hogy noha én nem látok kiutat, mennyei Atyám már készíti a szabadulás útját számomra.

„Bizonyosan megszabadítalak, nem esel el fegyvertől, és ajándékkal kapod életedet, mert bízta bennem! – így szól az Úr” (Jer 39,18).

Micsoda megtartó ereje van az Istenbe vetett bizalomnak! Jeruzsálem főembereit karddal lemészárolták, a szegény Ebed-Melek azonban megtartatott, mert bízott az Úrban! Ki másban bízhatna az ember, mint Teremtőjében? Ostobák vagyunk, ha a teremtményt a Teremtő elé helyezzük. Bárcsak mindenben hit által élhetnénk, akkor az összes veszedelemből megszabadulnánk. Aki az Úrban bízott, még soha nem csalódott és nem is fog.

Az Úr így szól: „Bizonyosan megszabadítalak!” Figyeljünk a „bizonyosan” szóra. Minden más bizonytalan lehet, de hogy Istennek gondja van a hívőkre, az biztos. Isten maga visel gondot az övéire. Szárnyainak árnyékában biztonságban vannak, mégha minden oldalról veszély fenyegeti is őket. El tudjuk fogadni ezt az ígéretet? Ha igen, akkor minden szükségünkben meg fogjuk tapasztalni, hogy az valóban igaz. Sokszor reménykedünk a szabadulásban, mert vannak jó barátaink, mert bízunk saját okosságunkban, vagy mert reményteljes jeleket látunk. Mindezek közül azonban egyik sem ér annyit, még a felét sem annak, mint amikor Istenbe tudjuk vetni bizalmunkat. Kedves olvasóm, próbálj ezen az úton járni, ha kipróbáltad, meglátod, hogy sohasem fogsz letérni róla. Isten útja reményteljes és biztos.

„Vesd az ÚRra terhedet, és Ő gondot visel rád! Nem engedi sohasem, hogy ingadozzon az igaz” (Zsolt 55,23).

Nehéz a terhed? Vessed a Mindenhatóra! Míg magad hordod, leroskadsz alatta, de ha az Úr átveszi tőled, Ő viszi helyetted, nem lesz már teher a számodra. Ha viszont továbbra is neked kell viselned, erőssé tesz, hogy elhordozhasd. Rajtad lesz a teher ugyan, de a gondja már nem a tied lesz. Sőt, áldássá lesz a teher rajtad. Avasd bele az Urat az ügyeidbe, és akkor nem görnyedsz meg a teher alatt, akármilyen roskasztó legyen is az.

Leginkább arra kell ügyelnünk, hogy próbatételeink el ne térítsenek a kötelesség útjáról. Ezt azonban az Úr soha nem engedi. Ha megigazítottak vagyunk szemei előtt, nem hagyja, hogy nyomorúságaink kimozdítsanak szilárd hitünkben. Krisztusban igaznak fogad el minket, és meg is tart minket az igazságban.

Hogy állsz a jelen pillanatban? Egyedül akarsz megbirkózni a mai nap megpróbáltatásaival? Megint egyedül akarsz felvenni válladra a nyomasztó terhet? Ne légy ilyen ostoba! Mondd el az Úrnak minden bajodat, és hagyd rá azok gondját! Ne tedd le úgy a terhet, hogy azután újra felveszed azt, hanem vesd az Úrra, és hagyd is ott nála. Így vidám léptekkel mehetsz tovább, megszabadulva terhed súlyától, és hittel énekelhetsz dicséretet az Úrnak.

„Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak” (Mt 5,4).

A siralom völgyén át kell eljutnunk a Sionra. Azt hihetnénk, hogy a sírás és az áldás két ellentétes dolog, végtelemül bölcs Megváltónk azonban összekapcsolja a kettőt ebben a boldogmondásban. Amit pedig Isten egybeszerkesztett, ember azt el ne válassza. Aki sírni tud a bűn fölött – a saját bűnei és másokéi fölött –, az az Úr pecsétjét viseli, amelyet híveire tett. Amikor a kegyelem Szelleme kiárad Dávid házára vagy bármely más házra, akkor sírás van abban a házban, mert a szent sírásból fakad mindig a legnagyobb áldás. A sírók nemcsak valamikor a távoli jövőben lesznek boldogok, hanem Jézus Krisztus szavai szerint már most is azok.

A bűneik felett síró embereket a Szent Szellem megvigasztalja, Krisztus értük kiontott vérével és a Szellem megtisztító erejével vigasztalja meg őket. Megvigasztaltatnak koruk és társadalmuk bűnei fölött érzett bánatukban is, mert bizonyosságot nyernek, hogy Isten meg fogja dicsőíteni magát, akármennyire is lázad ellene ez a világ. Megvigasztalja őket az a reménység is, hogy nemsokára teljesen megszabadulnak majd természeti emberüktől, és mindörökké az Úr dicsőséges jelenlétében élhetnek.

„A sántákat megsegítem” (Zof 3,19).

Sok a sánta mind a férfiak, mind a nők között. Óránként néha feltűnően sokszor találkozhatunk ilyenekkel. A helyes úton járnak és buzgón igyekeznek haladni rajta, de sánták, és nehezen jutnak előre bicegésükkel. A menny felé vezető úton sok ilyen nyomorék jár. Talán ezt gondolják magukban: – Mi lesz velünk? Ha megrohan a bűn, a Sátán könnyen letaszíthat minket az útról. Sánták vagyunk, az Úr nem tud belőlünk jó harcosokat faragni, nem tudunk üzenetének ürge hordozói lenni. Nos, halljátok a jó hírt, sánták! Ő megváltott titeket, és ez nem csekélység. Azt mondja: „A sántákat megsegítem”. Megvált minket, sántákat, sutaságunk ellenére felmagasztal. Mindenki azt kérdi majd: – Hogyan képes ez a sánta megfutni a versenyt és elnyerni a koszorút? Csak az Úr mindenható kegyelméből, – vallhatjuk majd, Istent dicsőítve.

Uram, sántít a hitem, az imádságom, a dicséret a számban, a szolgálatom, a türelmem, de kérlek, segíts meg engem! Csak Te tudsz megtartani egy ilyen nyomorékot. Uram, ne hagyj elveszni, mert lemaradtam, kegyelmedből vezess haza engem is, leglassabban haladó zárándokodat!

Ő megígérte, hogy megteszi ezt, ezért Istenben bízva, az imádságban kitartva haladok előre, még ha csípőm meg is rokkant, miként Jákóbbé.

„De azok, akik ragaszkodnak Istenükhöz, bátor tetteket visznek véghez” (Dán 11,32).

Az ÚR vitéz harcos, az ÚR: ez a neve” (2Móz 15,3). Aki zászlaja elé áll, azt megedzi a harcra, erőt és bátorságot ad neki. Amikor Dániel ezt az Igét leírta, igen rossz idők jártak, Isten népe mégis azt az ígéretet kapta, hogy győztesen fog kikerülni a szorongattatásból. Erőt és bátorságot kapnak a hatalmas ellenséggel való szembeszállásra.

Bárcsak mi is igazán ismernénk Istenünket; erejét, hűségét, változatlan szeretetét, és mindent kockára tudnánk tenni érte. Isteni lénye felbuzdította és készre tette arra, hogy érte éljünk és haljunk. Bárcsak meghitt belső közösségünk lenne Istennel, mert akkor hozzá hasonlóan képesek lennénk kiállni az igazságért. Hiszen aki már látta Isten arcát lelki szemével, az nem fél többé az emberektől. Ha állandó közösségben maradunk vele, bátorságot kapunk, és az ellenség sokasága is csak annyi lesz a számunkra, „mint egy vízcsepp a vödörben” (Ézs 40,15). Akárhány ember vagy démon támadjon is ellenünk, úgy tekintünk rájuk, mint Isten a pogány népekre: „csak sáskáknak tűnnek” (Ézs 40,22). Legyünk hát az igazság bajnokai ebben a hazugsággal teljes korban!

„Azért most én csábítom el őt, elvezetem a pusztába és szívére beszélek” (Hós 2,16).

Isten látja, hogy a bűn csábít minket, ezért elhatározta, hogy szeretetével csalogat bennünket magához, mert a szeretet a bűnnél is jobban vonz bennünket. Emlékszünk még arra, micsoda vágyat ébresztett Isten bennünk, amikor először szólított meg bennünket, és elcsalogatott e világ hamis értékeitől? Ezt a vágyat Isten újra meg újra éleszti bennünk, amikor látja, hogy már-már beleesünk a gonosz törbe.

Azt ígéri, hogy félrehív bennünket, mivel így tud legjobban a szívünkre beszélni. Ez a félreeső hely azonban nem valami paradicsom, hanem a pusztaság, mert ott semmi sem vonja el a figyelmünket Istentől. A nyomorúságok pusztaságában Isten jelenléte lesz a minden a számunkra. A vele való közösséget akkor többre becsüljük majd, mint mindent, amit idáig olyan nagyra értékeltünk, megszokott környezetünket, kényelmünket, barátainkat. A magány és a szenvedés közelebb hoz önmagunkhoz és mennyei Atyánkhoz, mint bármi más.

Amikor így „elcsábít” és a vele való közösségbe hív az Úr, akkor derül ki, hogy milyen drága és vigasztaló mondanivalója van a számunkra. A „szívünkre beszél”, amint igehelyünk mondja. Bár mi is megtapasztalnánk, milyen igaz ez az ígélet! Bárcsak hagynánk, hogy elcsalogathasson szeretete, félrehívhasson próbatétele, és megvigasztalhasson az igazság Szelleme, mert így ismerjük meg igazán az Urat és tudunk örömmel új éneket énekelni neki.

„Vas-, rézzáraid legyenek cipőiden: és élteden át tartson erőd” (5Móz 33,25 – Angol bibliafordítás szövege).

Két dolgról gondoskodik Isten a zarándok számára: cipőről és erőről.

Ami a cipőt illeti: nagyon szükséges a rögös úton, amelyen halálos ellenségeken is kell tapodni. Nem megyünk mezítláb – ez nem illik a királyfiakhoz. Cipőnk sem közönséges: erős fémből van a talpa, hogy kitartsen, akármilyen hosszú és nehéz legyen is az út. Megfelelően leszünk felszerelve az előttünk álló útra és harcra. Ezért menjünk csak bátran előre, nem félve semmitől, még ha kígyókon kell is taposnunk, vagy akár magán a sárkányon.

Ami pedig az erőt illeti: kitart az, ameddig napjaink tartanak, és mindig az adott nap feszültségéhez és terhéhez mértén kapunk belőle. „Élteden át tartson erőd”; milyen gazdag tartalma van ennek a rövid mondatnak. Ma talán nehéz napom lesz, feszültséggel terhes, sok erőt kívánó, mégis bizalommal várhatom hozzá az erőt. Ez az eredetileg Ásérhez szóló ígélet vonatkozik mindazokra ma is, akik azt hittal magukéva tudják tenni! Keljünk fel hát, és tegyük magunkéva szent bátorsággal, hogy igazságát megtapasztalhasunk.

„Krisztus ... másodszor majd a bűn hordozása nélkül fog megjelenni azoknak, akik várják őt üdvösségükre” (Zsid 9,28b).

Ez a mi reménységünk. Ő, aki egyszer már eljött, „hogya sokak bűnét elvegye” (28a), újra megjelenik az emberek előtt. Ez már önmagában boldog reménység. Második eljövetelenek van azonban néhány sajátos jegye, amely különösen dicsőségessé teszi majd azt.

Akkorra Urunk a bűnnel már végleg leszámolt. Olyan hatásosan eltörölte népe bűnét, amikor elszenvetde érte a büntetést, hogy második eljövetelekor a bűnnel már nem lesz semmi dolga. Nem mutat be több bűnért való áldozatot, mert a bűn akkorra már véglegesen elveszti hatalmát.

Akkor népe üdvözítésére fog megjelenni. Akkor tökéletes és mindörökké szóló üdvösséget hoz népének, amely örvendezhet az üdvösség teljességének. Nem azért jön, hogy bűneink következményeit hordozza, hanem hogy le-arassa engedelmissége gyümölcseit; már nem azért jön, hogy megmentsen a kárhozattól, hanem hogy a tökéletes üdvösségben részesítsen bennünket.

De csak az Őt váróknak jelenik meg így. Azok, akiknek a szemét elvakította a bűn, nem így fogják Őt látni. Számukra Krisztus félelmetes bíróságra lesz, senki más. A sorrend tehát ez: először fel kell tekintenünk Krisztusra, és be kell fogadnunk Őt, azután örömmel várhatjuk visszajövetelét. Így jelent mindkét eljövetele életet a számunkra.

„Az okosok fényleni fognak, mint a fénylő égbolt, és akik sokakat igazságra vezettek, mint a csillagok, mindörökké” (Dán 12,3).

Ébredj testvérem, mert itt olyasmi van, amire nagyon oda kell figyelni! Bölcsnek lenni önmagában is nemes dolog. Itt azonban arról az isteni bölcsességről van szó, amelyet csak maga az Úr adhat. Bárcsak igazán ismerhetném magamat, Istenemet, Megváltómat! Bárcsak olyan bölcsességet nyernék Istentől, hogy a gyakorlatban is megélhetném az Ő igazságát, és az Ő világosságában járhatnék. Vajon értelmes életet élek? Annak érdekében buzgólkodom, amire törekednem kell? Úgy élek, hogy halálom órájában is boldogan nézhetek majd végig az életemen? Mert csak ez a bölcsesség tesz fénylővé, mint a csillagok, csak ebből ragyoghat mennyei fény rajtam keresztül.

Nagyszerű dolog, ha valaki lelkeket tud megnyerni. Már ahhoz is bölcsesség kell, hogy valaki az igazsághoz tudjon fordulni. Mennyivel inkább azonban ahhoz, hogy másokat oda térítsünk. Bárcsak úgy ismerném Istent, az embereket, a világot és Krisztust, hogy sok embertársamat Krisztushoz vezethetném. Szeretném magamat ennek a feladatnak szentelni, és addig nem nyugodni, míg alkalmas nem leszek erre. Mert jobb ez minden világi dicsőségnél, csillaggá tenni engem is, örökké fénylő csillaggá, sőt, áraszthatnám az égi fényt, mint a csillagok.

Én lelkem, serkenj fel! Uram, eleveníts meg!

„Eljegyezlek magamnak örökre, eljegyezlek magamnak az igazság és a törvény, a szeretet és az irgalom ajándékával. Eljegyezlek magamnak a hit ajándékával, és megismered az Urat” (Hós 2,21-22).

Az Úr jegyesének lenni: micsoda tisztesség és öröm ez! Testvérem, valóban tiéd Krisztus úgy, hogy kegyelmével téged is eljegyzett? Ha igen, véd a szívedbe, hogy ez örök érvényű eljegyzés volt. Ő soha nem bontja fel a jegyességet azzal, akit egyszer ezzel a kötélléssel magához kötött.

Az Úr háromszor ismétli: „Eljegyezlek”, és súlyos szavakkal erősíti meg ezt az eljegyzést. „Igazsággal”, tehát ez a szövetség teljesen jogos, törvényes, senki sem teheti érvénytelenné. „Ítélettel”, tehát bírói végzés szentesíti ezt a szövetséget: senki nem tekintheti elhamarkodott lépésnek, vagy tévedésnek. „Szeretettel”, tehát a szövetség alapja a szeretet, mert anélkül az eljegyzés rabszolgaságot jelentene, nem boldogságot. „Irgalommal”, amely megsokszorozódik, és beragyogja ezt a drága, szent kapcsolatot.

Végül a „hit ajándékával”, hűséggel, ami ezt az eljegyzést egyáltalán lehetővé teszi. A Szent Szellem mondja minderre az „ámen”-t, amikor megígéri, hogy megtanítja az eljegyzettet a magasztos elhíváshoz szükséges szent ismeretre. Milyen drága ígéret ez!

„Bűneikről és gonoszágaikról pedig többé nem emlékezem meg” (Zsid 10,17).

Kegyelmének szövetsége alapján az Úr úgy bánik népével, mintha az soha nem vétkezett volna. Valóban elfelejti összes bűnüket. Minden bűnt elfelejt, mintha soha nem követték volna el őket, mintha teljesen eltűntek volna emlékezetéből. A kegyelem milyen nagy csodája ez! Isten olyat cselekszik ezzel, ami tulajdonképpen számára is lehetetlen. Irgalma csoda, amely messze felülmúlja az összes többi csodát.

Isten azóta nem emlékezik meg bűneinkről, amióta Krisztus áldozata „szentesítette” a szövetséget. Örvendezhetünk benne, és nem kell félnünk attól, hogy bűneink miatt fellángol haragja. Íme: befogadott bennünket gyermekei közé, igazaknak tekint és kedvét leli bennünk, mintha tökéletesen szentek lennénk. Sőt: megkülönböztetett tisztességre is méltat bennünket, dicsőségének őrei, nyája védelmezői, az evangélium szolgálói lehetünk. Szolgálatára érdemesít bennünket. Ez a legnagyobb és egészen különleges biztosíték arra, hogy Ő nem emlékezik meg bűneinkről. Mi, ha meg is bocsátunk egy ellenségünknek, már nemigen bízunk meg benne újra, ezt nem tartjuk bölcs dolognak. Az Úr azonban megbocsát, és utána úgy bánik velünk, mintha sohasem vétkeztünk volna. – Én lelkem, milyen nagyszerű ígéret ez! Higgy benne és örvendezzél!

„Aki győz, azt öltöztetik fehér ruhába” (Jel 3,5).

Kereszt harcosai, ne adjátok fel a küzdelmet! Ne nyugodjatok, amíg teljes nem lesz győzelmetek, mert az örökévaló jutalom megéri, hogy egész életetekben harcoljatok érte.

Íme, tökéletes tisztaság vár rátok. „Néhányan Szárdiszban, akik nem szennyezték be a ruhájukat”, jutalmuk a szeplőtlen tisztaság. Magasztos elhivatásunk jutalma a tökéletes szentség: ne tékozzatok el!

Milyen nagy lesz az öröm! Ünnepi ruhát ölthetsz, mint aki menyegzőre hivatalos; az öröm ruháját öltheted magadra, és ragyogni fogsz a boldogságtól. A fájdalmas küzdelmet a lelkiismeret békessége és az Úrban való öröm váltja fel.

Lásd, ha győztél, ünnepelhetsz. Pálmaág, koszorú és fehér ruha lesz a jutalmad. Úgy bánnak veled, mint győztessele, és az Úr is elfogadja győzelmedet.

Besoroltatol a papi rendbe: Ott állsz az Úr előtt olyan ruhában, amelyet Áron fiai viseltek; hálaáldozatot mutatsz be neki, és az imádat tömjénfüstjével lépsz színe elé.

Ki ne akarna harcolni az Úrért, aki még a legkisebb szolgájának is ilyen nagy jutalmat tartogat! Ki ne akarná Krisztusért vállalni, hogy bolondnak mondja a világ, amikor odaát a dicsőség fehér ruhája vár rá?

„Te pedig menj a vég felé! Elpihensz majd, de föltámadsz kijelölt sorsodra a végső napon!” (Dán 12,13).

Nem értünk minden próféciát, mégis örömmel, és nem viszolyogva fogadjuk azokat. Atyánk döntései között egy sincs olyan, amelytől gyermekeinek meg kellene ijedniök. Még ha a pusztító utálatosság kerül is uralomra, az igazi hívő akkor sem fog beszennyeződni, sőt megtisztul és megérlelődik a próbák között. Még ha az egész föld lángba borul is, a választottakon a tűznek még a szaga sem lesz érezhető. Ha az elemek felbomlanak és minden összeomlik is a földön, az Úr Isten akkor is megőrzi az övéit.

Kötelességünket nyugodt elszántsággal teljesítve, a küzdelmekkel bátran szembenézve és a szenvedések között béketűréssel haladjunk előre utunkon, ne térjünk le róla, se ne álljunk meg tétován. Nemsokára véget ér; menjünk rajta, amíg a célt el nem értük.

Odaát nyugalom vár ránk. Minden bizonytalan e világon, de életünk alapja biztos. Isten szeretete szilárd: megnyugodhatunk benne, békessége folyamként árad ránk, nem apad el. Örök részünk van a mennyei Kánaánban, és ezt megkapjuk, akármi jöjjön is. Isten méltó osztályrészt ad mindazoknak, akik, mint Dániel, mernek az igazság és a szentség mellett dönteni. Még az oroszlánok vermébe vetve sem veszítjük el biztos örökségünket.

„Azon a napon férjednek fogsz hívni – így szól az ÚR –, és nem hívsz többé Baálnak. Kiveszem szájából a Baálok nevét, nem emlegetik többé nevüket” (Hós 2,18-19).

Ez a nap már eljött. Nem tekintjük Istent Baálnak, zsarnok úrnak és parancsolónak, mert már nem a törvény, hanem a kegyelem ideje alatt élünk. Mert Jézusra, Üdvözítőnkre, mint barátunkra gondolunk, akit szívből szeretünk, s akihez az elszakíthatatlan isteni szeretet kapcsol minket. Az Úrra, a mi Istenünkre pedig úgy tekintünk, mint szeretett férjünkre, akihez megszentelt, bensőséges, szerető kapcsolat fűz. Ez nem azt jelenti, hogy kevésbé tiszteljük, hanem hogy sokkal jobban szeretjük Őt. Nem lettünk kevésbé engedelmesek, csak engedelmisségünk magasabbrendűvé vált, mert a szereteten alapul. Nem reszketünk, ha fenyít, hanem örvendezünk szeretetének. Szolgából gyermekeivé lettünk, és kötelességeink teljesítése kiváltságot jelent számunkra.

Megtörtént ez már veled is, testvérem? Elvette a kegyelem a szolgálai félelmet belőled, és megtöltött gyermeki szeretettel? Milyen boldoggá tesz ez a tapasztalat! Ezután az Úr napja már gyönyörűség lesz számunkra, és az istentisztelet soha nem fárasztó. Az imádság kiváltság, Isten magasztalása pedig ünnep. Az engedelmisség maga a mennyország, az Úrnak adakozni élvezet. Így minden megújul. Szánk telve van énekszóval, szívünk pedig örvendezik. Áldott legyen Krisztus, aki ilyen változást tud véghezvinni bennünk!

„Nektek adom meg a Dávidnak tett biztos, szent ígéreteket” (Csel 13,34).

Az embereknél semmi sem biztos, Istennél viszont minden az. Ez kiváltképpen vonatkozik a szövetségre, amelyet Isten velünk kötött, amint Dávid mondja: „Örök szövetséget szerzett velem, benne elrendezett és biztosított mindent” (2Sám 23,5).

Biztosak vagyunk abban, hogy az Úr komolyan veszi kegyelmét. Az Ő ígérete nem pusztas szó, hanem igazság és hatalom. Kegyelme valóságos kegyelem. Még ha úgy látszik is, mintha a halál meghíúsítaná beteljesedését, akkor is megáll, mert Urunk beváltja szavát.

Biztosak lehetünk abban, hogy az Úr megadja szövetséges népének a megígért áldásokat. Választottai sorra-rendre mind részesülnek benne. Valamennyi gyermeke, a legkisebbtől a legnagyobbig, számíthat erre.

Biztosak lehetünk abban is, hogy az Úr ezután is megadja kegyelme ajándékát népének. Nem azért ad, hogy visszavegyen. Amit idáig kaptunk Tőle, csak záloga mindannak, amit még ezután fogunk megkapni: Amit még nem kaptunk meg, az éppoly biztosan a miénk lesz, mint amit már megkaptunk. Ezért csendesedjünk el, és várjuk az Urat. Nincs okunk a legkisebb kétkedésre sem. Isten szeretete, Igéje és hűsége biztos. Sok bizonytalan dolog van, de ez biztos.

„Alázzátok meg tehát magatokat Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején” (1Pt 5,6).

Ez az Ige olyan, mint egy ígélet: ha megalázzuk magunkat, Isten felemel. Az alázatosság megbecsüléshez vezet: az alázat a felemeltetéshez vezető út. Isten keze, amely megaláz minket, egyben várja is, hogy mikor emelhet fel, mikor vagyunk már elég erősek ahhoz, hogy áldását elviselhessük. A győzelem ára a meghajlás. Sokan hajlonganak az emberek előtt, mégsem kapják meg a remélt előnyöket. Aki azonban Isten keze alatt alázza meg magát, azt az örökkön örökké kegyelmes Úr meggazdagítja, felemeli, megsegíti és megvigasztalja. Mert az Úr a gőgösöket megszegényíti, de az alázatosokat felemeli.

Ki kell viszont várni, amíg eljön a felemeltetés ideje. Alázzuk meg most mindjárt magunkat, és tegyük ezt mindig újra és újra, akár rajtunk van éppen az Úr próbáló keze, akár nincs. Ha az Úr hatalmas keze lesújt ránk, ne akarjunk mást tenni, mint hogy ezt teljes alázattal elfogadjuk. Az Úrtól való felmagasztaltatás azonban majd csak „annak idején” jön el, és egyedül Isten tudja, mikor jön el az arra legalkalmasabb idő. Miért kiáltozunk türelmetlenül az áldás után? Talán idő előtt akarjuk a tisztességet? Nem arcátlanság ez? Bizonyára még nem váltunk igazán alázatosakká, mert különben tisztelettel és csendben várnánk Isten áldására. Tegyük hát ezt, és a többit bízzuk Istenre!

„Eltávolítja ellenségedet” (Zof 3,15).

Micsoda vereség volt ez! A Sátán trónfosztottá lett a szívünkben, ahogy a mennyben is azzá lett. Krisztus megfosztotta őt felettünk való uralmától. Még zaklathat bennünket, de már nem tarthat igényt ránk. Nem vagyunk az övéi már, nem kötheti meg lelkünket: a Fiú megszabadított minket, és valósággal szabadok lettünk (Jn 8,36).

Még él ugyan az ősellenség és vádolja a testvéreket, de már ennek a tevékenységének is megszabta a végét az Úr: nagy védőügyvédünk elnémítja a vádaskodót. Az Úr megdorgálja ellenségeinket, és megvéd bennünket, hogy az ördög tevékenysége mit se árthasson nekünk.

Még mindig támad bennünket a gonosz szellem mint kísértő, és megpróbálja befészkelni magát a szívünkbe, de innen is kitessekeli az Úr. Még vonaglik, mint a kígyó, de már nem hatalmaskodhat. Még támaszt bennünk istenkáromló gondolatokat, amikor csak alkalma van rá, de hamar megkönnyebülünk, mert az Úr csendet parancsol neki és kotródnia kell, mint a megvert kutyának.

Uram, cselekedd meg ezt mindazokkal, akiket éppen ma is keserít és csüggeszt a Sátán kutyájának ugatása. Szabadíts meg minket ellenségünkötől, és dicsőítsd meg előttünk magadat. Uram, Te, aki már legyőzted őt, bárcsak száműznéd őt teljesen ebből a világból! Amen.

„... ismét meglátlak majd titeket, és örülni fog a szívetek” (Jn 16,22).

Ő eljön újra, és amikor majd meglát minket és mi is megláthatjuk Őt, nagy lesz az öröm. Micsoda boldog viszatérés lesz ez!

Ez az ígéret valamilyen formában azonban naponként beteljesedik. Urunk sok mindent „ismét” megcselekszik velünk. Egyszer már megbocsátotta bűnünket, de „ismét eljön” és feloldoz, valahányszor új meg új bűnök szomorítanak meg minket. Egyszer már megértette velünk, hogy Isten elfogadott minket, de amikor erőtlenedik a hitünk és nem érezzük ennek áldását, akkor újra meg újra eljön és megerősít. Azt mondja: „békesség néktek”; és újra megörvendezteteti a szívünket.

A múltban kapott minden áldás az eljövendő áldások záloga. Ha Krisztust már megtapasztaltuk, akkor újra meg fogjuk tapasztalni. Korábbi áldásait ne tekintsük elmúlt és eltemetett dolgoknak, amelyeket el kell siratnunk, hanem inkább elvetett magvaknak, amelyek egyszer csak kibújnak a földből, és mi felkiálthatunk: „Újra itt vannak”. Lehet, hogy most éppen sötét napokat élünk, mert nem úgy van velünk az Úr, ahogyan azt korábban már megtapasztaltuk. Bátorodjunk fel, mert Ő nem sokáig rejtőzik el. Hamarosan újra megtapasztaljuk közelségét. Ezért kezdjünk máris örvendezni, hiszen ma is azt üzeni: „Ismét meglátlak majd titeket”.

„Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem” (Zsolt 50,15).

Ez aztán az ígéret!

Beköszöntött a „nyomorúság ideje”. Ilyenkor nappal is sötét az ég, és minden óra sötétebbnek látszik az előzőnél. Ilyenkor igazán időszerű ez az ígéret: a felhős napokra íratott.

Íme, Isten bátorító tanácsa: „hívj segítségül engem!” Főlösképpen kellene hogy legyen ez a figyelmeztetés, hiszen szüntelenül ezt kellene tennünk, egész nap és mindennap. Mekkora kiváltság, hogy segítségül hívhatjuk Istent! Milyen bölcs az, aki él ezzel a kiváltsággal, és milyen ostoba, aki emberekhez szaladgál segítségért! Az Úr kérlel, hogy tárjuk elé ügyünket. Ne habozzunk hát, hanem siessünk ezt megtenni.

Íme, vigasztaló ígérete: „Megszabadítlak téged”. Akármi legyen is a nyomorúságunk, Isten kivétel nélkül minden esetben teljes, biztos és boldogító szabadulást ígér. Ő maga akar megszabadítani minket. Mi hiszünk ebben, és az Úr megjutalmazza hitünket.

De ne feledkezzünk meg a végéről sem: „és te dicsőítesz engem”. Bárcsak valóban megtennénk ezt, és szabadítás után hálásan dicsérnénk szabadító Urunkat! És mert szabadítását előre ígéri, már előre is dicsőíthetjük Urunkat azért, hogy meg fog szabadítani.

Augusztus 1

A szövetség a gyermekekre is érvényes

„Szövetségre lépek veled, sőt utódaiddal is, örök szövetségre minden nemzedékükkel. Mert Istened leszek, és utódaidnak is” (1Móz 17,7).

Istenem, Te szövetséget kötöttél velem, szolgálóddal, az én Uram, Krisztus Jézus által. Most arra kérlek, add, hogy gyermekeim is legyenek annak részesei. Engedd hinnem, hogy ez az ígéret nekem éppúgy szól, mint Ábrahámnak. Tudom, hogy gyermekeim bűnben születtek, mint minden más ember. Ezért nem is a vér szerinti összetartozás alapján kérem ezt, mert tudom, hogy „ami hústestől született, hústest az” és semmi más, hanem arra kérlek, Uram, szüld újjá és vedd fel őket a kegyelem szövetségébe, a Szent Szellem által.

Könyörgök továbbá minden leszármazottamért a jövő nemzedékein át. Légy az ő Istenük, ahogy nekem Istenem vagy. Legnagyobb tisztességem, hogy szolgálni engedted; add, hogy utódaim is téged szolgáljanak. Ó, atyáink Istene, légy gyermekeink Istene is.

Uram, aki kiválasztottál engem az én családomban, kérlek, emlékezzél meg azokról a családokról, akik még nem nyertek áldást. Légy néped minden családjának az Istene. Kérlek, hogy a tiedet, akik félik a Te nevedet, ne próbáld azzal, hogy istentelen és gonosz gyermekeik lesznek. Fiaidért, Krisztusért hallgasd meg könyörgésemet. Ámen.

Mondd, ha nehezedre esik is

Augusztus 2

„Most azért menj! Én leszek a te száddal, és megtanítalak arra, hogy mit beszélj” (2Móz 4,12).

Az Úrnak sok olyan hűséges szolgálója van, aki gyámoltalan a beszédben, és amikor az Urért kell szólania, nagy zavarba jön, nehogy elrontson egy jó ügyet ügyetlen beszédével. Ilyenkor gondoljunk arra, hogy a nehézkesen szóló száját is az Úr teremtette, és óvakodjunk attól, hogy kifogásoljuk Teremtőnk munkáját. Meglehet, hogy a nehézkesen szóló nyelv nem is olyan rossz, mint ha valakinek gyors a nyelve, mert néhány egyszerű szó több áldással járhat, mint egy nagy szóáradat. Az pedig egészen bizonyos, hogy a szabadító erő nem az emberi ékesszólásban, remek szóképekben vagy a kiváló előadókészségben rejlik. A folyamatos beszédképesség hiánya tehát nem olyan nagy baj, mint amilyennek látszik.

Ha Isten az ura a szánknak és a szívünknek, akkor gazdagabbak leszünk, mintha üres szívvel fújnánk az ékesszólás trombitáit, és vernénk a meggyőzés cimbalmaival. Isten bölcsességre tanít, jelenléte erőt jelent számunkra. A fáraónak több oka volt félni a dadogó Mózesztől, mint Egyiptom legtalpraesettebb szónokától, mert az ő szavában erő volt, csapások és halál járt a nyomában. Ha az Úr velünk van, természetfeletti erővel ruházza fel természetből való gyengeségünket. Ezért szóljunk bátran az Úr Jézusról, hiszen ez feladatunk is.

„De ha a pap pénzen vásárol meg valakit tulajdonául, az ehet belőle. A házában született szolgák is ehetnek eledeléből” (3Móz 22,11).

Idegenek, jövevények és szolgák nem ehettek a szent dolgokból. Szellemi tekintetben ez még ma is így van. Csak kétféle módon lehetett ezeknek az embereknek joga a szent eledelhez: vagy mert a pap tulajdon pénzén *megvásárolta* őket, vagy mert házában *születtek*. A megvásároltnak és az ott születettnek vitathatatlan joga volt a szent dolgokhoz.

Akit *megvásároltak*. Hatalmas Főpapunk drága áron megvásárolt mindenkit, aki Benne hisz és remél. Ők az Úr tulajdonai – mindenestől az Övéi. Nem a saját érdemükért, hanem Krisztus érdeméért, akinek tulajdonai lettek, ugyanazt a kiváltságot élvezhetik, mint Ő, és „ehetnek eledeléből”. Eledele olyan, amit a világ fiai nem ismernek, de aki Krisztusé, részesül ebben az eledelben.

Aki házában *született*. Ez volt a másik biztos módja a kiváltság megszerzésének. Aki a pap házában született, annak joga volt helyet foglalni a család asztalánál. Az újjászületés bennünket is örökös társakká, és az egy Test tagjaivá tesz. Az örömet, békességet és dicsőséget, amelyet az Atya Krisztusnak adott, Krisztus nekünk adja. Így a megváltás és az újjászületés kettős előjoga alapján nekünk is szól ez az ígéret.

„Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged” (4Móz 6,24).

A főpapi áldás első mondata lényegében ígéret! Az áldást, amelyet Urunk (nagy főpapunk) nekünk ígért, bizonyosan megkapjuk, mert az megegyezik Isten akaratával.

Milyen nagy öröm, ha élvezhetjük a mindent megszentelő isteni áldást! Ha (mi magunk) áldottak vagyunk, összes tulajdonunk és minden örömünk (is) áldott, sőt, veszteségeink és keresztjeink, de még a csalódásaink is áldottak lesznek. Isten áldása mélyreható és megtapasztalható. Az emberektől jövő áldás legtöbbször csak pusztán szó, az Úr áldása viszont meggazdagít és megszentel. Ha igazán jót akarunk kívánni felebarátunknak, ne azt mondjuk: „Sok szerencsét”, hanem azt, hogy „Áldjon meg téged az Úr”.

Az áldáshoz hasonló nagy öröm, ha az Úr megőriz minket. Megőriz maga mellett, megőriz az önmagával való közösségben. Akiket Isten őriz, azok valóban védve vannak minden gonosztól, azokat Isten megőrzi az örök boldogságra. Isten oltalma együtt jár áldásával, békességet és biztonságot nyerünk általa.

E könyvecske szerzője szívből kívánja, hogy minden olvasója megtapasztalhassa Isten ezen gazdag áldását és oltalmát. Tedd magadévá ezért most ezt a mai ígéretet, és kérd azt Isten minden szolgája számára is!

„Isten törvénye van a szívében, nem ingadoznak léptei”
(Zsolt 37,31).

Ha az ember szívében hordja a törvényt, egész élete igazság lesz, mert a szívben van a helye a törvénynek. Ha a fejünkben volna, megzavarna, a hátunkon hordva meggörnyednénk, de ha a szívünkben van, megtart és megerősít.

Milyen nagyszerű a Károli fordítás szóhasználata: „*Istenének törvénye*”! Ha már megtapasztaltuk, hogy az Úr a *mi* Istenünk, akkor törvénye szabadságot jelent számunkra, mert Isten, aki szövetségben áll velünk, felébreszti bennünk a vágyat, hogy akaratának engedjünk és parancsolatai szerint járjunk. Ha egy parancs az Atyámtól jön, hogyné hajtánám azt örömmel végre.

Isten maga kezkesedik arról, hogy az engedelmes embert megtartja és megerősíti minden lépésében. Az ilyen ember az igazat akarja cselekedni, tehát azt fogja tudni tenni, ami bölcs. A megszentelt cselekedet mindig a legbölcsebb, még akkor is, ha pillanatnyilag nem látszik annak. Isten gondviselésének és kegyelmének biztonságos útján járhatunk, ha megmaradunk a törvény által kiszabott ösvényen. Isten törvénye még soha senkit nem vezetett félre. Útjelzői az alázat, az igazságosság, a szeretet és az Úr félelme, amelyek nemcsak bölcsen irányítanak a bővülködő élet útján, hanem meg is tartanak szentnek és tisztának. Aki az igaz úton jár, biztonságos utat követ.

„Lásd, eléd tárta ezt a földet Istened, az Úr. Vonulj ellene, és vedd birtokodba, ahogyan meghagyta az Úr, atyáid Istene! Ne félj, és ne rettegj!” (5Móz 1,21).

Van egy örökség, amelyet bátran birtokba vehetünk, ez a kegyelem öröksége. Amit az egyik hívő már megkapott, azt bármelyik másik is elnyerheti. Legyünk azért erősek a hitben, buzgók a szeretetben és szorgosak a munkában, így semmi sem gátolhat meg a birtokbavételben. A vigasztalás és szabadulás megtapasztalásában, vagy a kegyelem csodájának átélésében nekünk is éppúgy részünk lehet, mint bármely testvérünknek. Az Úr „elénk tárta” a kegyelmet, és senki sem vonhatja kétségbe, hogy jogunk van hozzá. Induljunk, és vegyük birtokunkba az Ő nevében!

De ugyanígy elénk tárta a világot is, hogy meghódítsuk az Ő számára. A világ minden országa, minden zuga meg kell hogy hódoljon neki. Ne bátortalanítson el, ha a szomszédságunkban elesett, zülött emberek élnek, sőt, még inkább ösztönözzön bátorságra, hogy induljunk hozzájuk is. Meglátjuk majd, hogy a sötét otthonok és a kemény szívek megnyílnak Krisztus előtt. Ne engedjük, hogy bárki is azért maradjon a kárhozatban, mert nekünk nincs elég hitünk Krisztusban és az evangéliumban ahhoz, hogy elinduljunk és birtokba vegyük „a földet”. Nincs olyan sötét szív, nincs olyan elvetemült ember, akit a kegyelem ereje ne tudna meghódítani. Ezért félre a gyávasággal! Indulj a hit hódító útjára!

„Csak légy igen erős és bátor, őrizd meg, és tartsd meg azt a törvényt, amelyet Mózes, az én szolgám parancsolt neked! Ne térj el attól se jobbra, se balra, hogy boldogulj mindenütt, amerre csak jársz!” (Józs 1,7).

Az Úr velünk lesz a szent harcban, de megkívánja, hogy pontosan kövessük utasításait. Győzelmünk azon fog múlni, hogy engedelmeskedünk-e neki *teljes szívből*, és hitből fakadó cselekedeteink elég erősek és bátrak-e. Ha fél szívvel harcolunk, csak fél győzelmet várhatunk.

Az Úr iránti engedelmisség figyelmet és megfontoltságot igényel. Ez Isten akaratának minden területére vonatkozik, és azt jelenti, hogy akaratának *mindenben* őszinte készséggel engedelmeskednünk kell. Ez szüntelen készenlétet jelent. Magatartásunk legyen az Ige szellemében való. Nem szabad válogatnunk parancsaiban, hanem el kell fogadnunk egyiket a másik után, ahogy kapjuk őket. A végrehajtásban pedig pontosaknak és állhatatosaknak kell lennünk. Utunk egyenes, nem szabad se jobbra, se balra letérnünk róla. Ne legyünk szigorúbbak a törvénynél, de ne legyünk engedékenyek és könnyelműek sem. Az ilyen engedelmisség következtében szellemileg kivirágzik az életünk.

Ó Urunk, segíts világosan meglátnunk, ha nem így élünk, nehogy hiába számítsunk ígéreted beteljesedésére!

„Az én Uram, az Úr megsegít engem” (Ézs 50,7).

Ez az igerész prófétai előrelátással beszél a Messiás szenvedésének arról a napjáról, amikor mindhalálig engedelmes volt, amikor hagyta, hogy verjék a hátát és az arcába vágjanak. Ezen a napon megtapasztalta az ÚR segítségét.

Én lelke, minden szenvedésed csak semmiség Jézus Krisztus szenvedéséhez képest. Miért nem bízol hát abban, hogy az Úr téged is megsegít? Megváltónk különleges helyzetben volt, mert a bűnös ember helyett szenvedett – mint helyettes áldozat. Ezért még Atyjának is el kellett hagynia, és lelke az istennélküliség állapotától kellett hogy szenvedjen. De neked nem kell ezt végigszenvedned és így felkiáltanod: „Miért hagytál el engem?” Lásd, a Megváltó még ebben a helyzetben is bízott Istenében, te miért ne tudnál bízni? Ő érted halt meg, immár lehetetlen, hogy magadra maradj; légy hát jó reménységgel!

A mai nap munkája és próbatételei között is szólj így: „Az én Uram, az ÚR, megsegít engem”. Menj bátran előre. Vedd fel a hit pajzsát, és szánd el magad, hogy sem gyengeség, sem félelem nem fog eltántorítani. Ha Isten a segítséged, mi állhatja utadat? Ha bizonyos vagy abban, hogy a Mindenható veled van, mi lehet túlságosan nehéz számodra? Kezdd örömmel napodat, és ne engedd, hogy bármi is eltakarja előled az örökkévaló nap sugarát.

„Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbenem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen” (Jn 15,2).

Drága ígéret ez annak, aki minden erejével gyümölcsstermő életet akar élni. Pedig mintha nem is lenne olyan biztató ígéret ez. Valóban szükséges a gyümölcsöt termő vesszőt is nyesegetni? Le kell metszeni még a legjobb és leghasznosabb emberekből is? Kétségkívül így van ez, hiszen az Úr gyakran tisztogat valamilyen próbatétellel, vagy szenvedés által. Ebben az életben nem a gonoszok, hanem a jók osztályrésze a szenvedés. Mindezért azonban bőséges kárpótlás lesz a jutalmuk. Ha ezáltal sok gyümölcsöt teremhetünk az Úrnak, akkor viseljük el alázattal metszegetését, és ne bánjuk elveszni azt, amit Ő lenyes az életünkben.

Sokszor azonban nem is szenvedéssel, hanem egyedül Igéjével tisztogat bennünket az Úr, és ez elveszi Igénk azon életét, amely elsőre talán nem látszott olyan biztatónak. Az Ige tisztábbá és gyümölcsözőbbé tesz minket. Az Úr, aki gyümölcsstermésre rendelt bennünket, addig munkálkodik bennünk, amíg egyre több gyümölcsöt hozunk. Hát nem ok ez arra, hogy örvendezzünk? A gyümölcsstermő élet lehetősége vigasztalóbb számunkra, mintha gazdagságot, egészséget vagy földi dicsőséget ígérne nekünk.

Uram Jézus, töltsd be ígéretedet rajtam, és add, hogy bőségesen teremjek gyümölcsöt a Te dicsőségedre!

„Az Úr tesz szegénnyé és gazdaggá, Ő aláz meg, és Ő magasztal fel” (1Sám 2,7).

Életem minden változása az Úrtól van, aki nem változik. Ha gazdag volnék, az Ő kezét kell lássam abban is, és Őt kell érte dicsérnem, de ha szegénnyé tesz, lássam meg abban is kezének munkáját, és dicsérjem érte ugyanúgy teljes szívből. Ha a világ szemében egyre kevesebbet érünk, az az Úrtól van, és türelmesen kell hordoznunk. Ha emelkedünk a világ szemében, az is az Úrtól van, fogadjuk hálással. Mindezt az Úr műveli, tehát így a jó számomra.

Az Úr „munkamódszere”, hogy megalázza azokat, akiket fel akar emelni, és levetkőzteti azokat, akiket fel akar öltöztetni. Ha pedig ez az Ő módszere, akkor nyilván ez a legjobb és a legbölcsebb módszer. Ezért ha most megaláztatást kell is hordoznom, örvendezhettek, mert már közeledik felemeltetésem napja. Minél jobban megaláz kegyelme, annál jobban felmagasztal majd az örökkévalóságban. Örömmel kell azért fogadnunk azt a fajta elszegényedést, amely végül gazdagságunkat szolgálja majd.

Ó Uram, az utóbbi időben megaláztál, megláttattad velem, milyen tökéletlen és bűnös ember vagyok. Ez nem kellemes élmény, de kérlek, add, hogy hasznomra váljék. Tégy így alkalmassá arra, hogy örömmel viseljek nagyobb terheket, és hasznosabb legyen az életem! Nagyon szeretném ezt, ajándékozz meg ilyen lelkülettel, a Krisztusért kérlek. Amen.

Augusztus 11

Istenben megnyugodni, nem kapkodni

„Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok segítséget”
(Zsolt 62,2).

Áldott az a helyzet, amelyben tudunk valóban az Úrban, és egyedül csak Őbenne elcsendesülni. Jó lenne ezt tenni ma és mindennap. Megnyugodni és várni az Úr által megszabott időt. Őrá várni a szolgálatban, Benne bízni boldog várakozásban, Előtte imádságban elcsendesülni és lelki nyugalmat találni. Ez a lehető legjobb magatartás, amit mint teremtmények Teremtőnk, mint szolgák Urunk és mint gyermekek Atyánk előtt tanúsíthatunk. Ne próbáljunk parancsolni Istennek, sem szemrehányást tenni neki. Nehogy rosszkedvűek vagy bizalmatlanok legyünk Vele szemben. De ne is meneküljünk sorsunk elől, és ne futkosunk emberekhez segítségért; ez ellentétes volna az Istenben való elcsendesüléssel. Istenben, és csakis Őbenne bízunk teljes szívvel.

Milyen áldott a bizonyosság, mikor tudom, „tőle kapok segítséget”. Számíthatok rá. Istentől jön a segítség, és senki mástól. Ővé minden dicsőség, mert egyedül Ő tud és Ő fog megszabadítani. Bizonyosan megteszi akkor és úgy, ahogy Ő azt jónak látja. Megszabadít a kétségekből, a szenvedésekből, a rágalmozásokból, és minden szükségünkből. Noha mindennek egyelőre még semmi jelét nem látjuk, ne térjünk el semmiképpen se az Úr akaratának teljesítésétől, hiszen az Úr irántunk való szeretete és hűsége felől semmi kétségünk sem lehet. Nemsokára meglátjuk most még rejtett útjait, ezért dicsőítsük irgalmáért már előre is.

Fény a sötétben

Augusztus 12

„Te vagy, Uram, a mécsesem, az Úr fénysugarat ad nekem a sötétségben” (2Sám 22,29).

Világosságban élek? Igen, mert Te vagy Uram a lámpásom. Ha eltávoznál, megszűnne örömöm, de mert velem vagy, nincs szükségem sem a jelenkor fáklyáira, sem az emberi vigasz gyertyáira. Isten jelenléte tökéletesen megvilágít mindent. Tudunk világítótornyokról, amelyek hús mér földnyire (32 km) is láthatók, de a mi Urunk nemcsak egészen közléről megtapasztalható Isten, Ő a távoli meszeségből is látható, még az ellenség birodalmából is. Ő Uram, boldog vagyok mint az angyalok, ha szereteted fénysugara betölti szívemet! Csak Téged kívánlak, semmi más.

Sötét úton kell járnom? Igen, de „az Úr fénysugarat ad nekem a sötétségben”. Hamarosan megváltoznak a dolgok. Lehet, hogy ügyeim mind sivárabbá teszik az életemet, lehet, hogy a felhők egyre csak gyülekeznek felettem, de ha a sötétség miatt már saját kezemet se látnám, az Úr kezét akkor is látom. Ha magamban nem látok már semmi fényt, se barátaim között, se máshol a világon, akkor is hiszem, hogy az Úr, aki a világosságot teremtette – most is teremthet világosságot bennem és körülöttem. Hiszem, hogy kivisz még a napfényre. Nem fogok meghalni, hanem élhetek. Már közeledik ez a nap. Ez a vigasztaló Ige fénylik, mint a hajnalszín. Még egy kis türelem, nemsokára újjongani fogok örömben.

„Mielőtt kiáltanak, én már válaszolok, még beszélnek, én már meghallgatom” (Ézs 65,24).

Milyen gyorsan cselekszik az Úr! Meghallgat, mielőtt még kiáltanánk, és gyakran ugyanilyen gyorsan válaszol is. Mivel előre ismeri szükségleteinket és imádságainkat, úgy intézi körülményeinket, hogy mielőtt még a szükség ténylegesen felmerül, Isten már gondoskodik a segítségről, a próbatétel előtt pedig már jó előre felfegyverez annak elviselésére. Ez a mindenható Úr pontossága, amelyet gyakran megtapasztalhattunk már. Még nem is sejtjük a bekövetkező nyomorúságot, de már megérkezett a komoly vigasztalás, amely majd megtart a nyomorúságban. Menyire meghallgatja Istenünk az imádságokat!

A mondat második részének olvasása közben a telefonra kell gondolnunk. Noha Isten a mennyben van, mi pedig a földön, szavunk gyorsan elérkezik Hozzá, az Övé pedig hozzánk. Mikor őszinte szívvel imádkozunk, mintha Isten fülébe mondanánk imánkat. Kegyelmes Megváltónk azonnal továbbítja kérésünket, Atyánk pedig meghallgatja és örömet leli imáinkban. Milyen jó ebben a tudatban imádkozni! Kit ne indítana buzgó imádságra az a tudat, hogy a Királyok Királya figyel rá? E mai napon is buzgón akarok könyörögni, és nemcsak azt hinni, hogy Isten meg fog hallgatni, hanem hogy már meg is hallgatott, nemcsak azt hinni, hogy egyszer majd felelni fog, hanem hogy válasza már itt is van. A Szent Szellem lesz ebben segítségemre!

„És megalázom emiatt Dávid utódait, bár nem örökké” (1Kir 11,39).

Isten fegyelmezi az övéit, mégpedig elég szigorúan (azért), hogy az engedetlenség mint nem kívánt rossz és mint keserű tapasztalat álljon mindig előttünk. Salamont idegenből hozott feleségei tévútra vitték, elkezdett ő is idegen isteneket imádni, és ezzel súlyosan megsértette atyái Istenét. Isten nem hagyta ezt büntetlenül. Büntetése az volt, hogy Salamon fia már nem uralkodhatott egész Izráelen. A tizenkét törzs közül tíz elszakadt az országtól, és külön vetélytárs államot alapított. Súlyos megpróbáltatást jelentett ez Dávid házának, tudhatták, hogy közvetlenül Isten kezéből jött mindez, és csakis az ő hitetlen magatartásuk az egész helyzetnek az oka. Isten nem huny szemet az övéinek bűnei fölött. Fájdalmasan megbünteti legkedvesebb szolgálait is, ha azok eltérnek a teljes engedelmesség útjáról. Talán most éppen minket fenýít emiatt. Ha így van, kiáltunk Hozzá alázatosan: – *Ó Uram, mutasd meg, miért fenýitesz most engem?*

Milyen drága vigasztalás van az ígerész második felében: „nem örökre” aláz meg! A bűnért járó büntetés örök, de az Isten gyermekét sújtó atyai fenýítés csak egy ideig tart. A betegség, szegénység vagy csüggeteg szellem mind elmúlnak, ha a kívánt céljukat elérték. Gondold csak meg: nem a törvény, hanem a kegyelem ideje alatt élünk. A vessző megedz minket, de kard nem ölhet meg. Jelen megpróbáltatásaink megtérésre kell hogy indítsanak, hogy meg ne haljunk a gonosztevőkkel együtt.

„És amit csak kértek majd az én nevemben, azt megteszem, hogy dicsőítsék az Atyát a Fiúért” (Jn 14,13).

Nem minden hívő tanult még meg Krisztus nevében imádkozni. Az imádságnál pedig nagyon fontos, hogy ne csak Krisztus érdeméért kérjünk valamit, hanem az Ő nevében, mintegy Tőle nyert felhatalmazással is kérjünk dolgokat. Bizonyára nem fogunk hiábavalóságokat kérni, ha Krisztus nevében könyörgünk, mert ezzel gonoszul káromolnánk áldott nevét. Csak úgy merjük odatenni imánk végére a nevét, ha igaz ügyért könyörgünk. Ilyenkor viszont bizonyosak lehetünk, hogy Isten meghallgat minket.

Imáink akkor érik el leginkább céljukat, ha általuk az Atya megdicsőíttetik a Fiúban. Így dicsőül meg igazsága, hűsége, hatalma és kegyelme. A Krisztus nevében mondott imádság meghallgattatása kifejezi az Atya Krisztus iránti szeretetét, és azt a nagy tisztességet, amellyel Fiát felruházta. Krisztus és az Atya dicsősége olyan szorosan összefonódik, hogy míg a kegyelem az egyiket dicsőíti, a másikat is magasztalja. A folyót bővizű forrása teszi híressé, a forrást pedig a folyó miatt becsülik, amely belőle fakad. Ha imádságaink beteljesülése szegyen hozna az Úrra, nem imádkoznánk, mivel azonban imáink Őt dicsőítik meg, szüntelenül imádkozunk annak drága nevében, akiben Isten és az Ő népe gyönyörködik és akivel közösségünk lehet.

„Aki takargatja vétkeit, annak nem lesz jó vége, aki pedig megvallja és elhagyja, az irgalmat nyer” (Péld 28,13).

Íme, ez az irgalom útja a megtérő bűnösnek. Fel kell hagynia bűnei takargatásával. Ne próbálja kicsinyíteni bűnét, és ezzel letagadni azt, vagy képmutatóan elpalástolni tettét. Ne is dicsekedjék bűnével, hogy ezáltal igazolja hamisságát, de ne is tegyen feltűnően bűnvallomást csak azért, hogy ebben másokkal versenyezzen.

Ha valamiben bűnösnek érzem magam, valljam meg és hagyjam el bűneimet. E kettőnek együtt kell megtörténnie. A bűnvallást becsületesen kell végeznem, magának az Úrnak kell vallanom. Ismerjem el bűneim gonosz voltát és azt, hogy mennyire undorodom tőlük. Ne okoljak a hibáimért másokat, ne a körülményeimet kárhoztassam, se ne panaszkodjam természetből való gyöngeségemre. Akarjak tiszta vizet önteni a pohárba, nevezem bűnnek a bűnt. Nem nyerek irgalmat addig, amíg ezt meg nem tettem.

Azután fel kell hagynom a gonoszsággal: a bűn beismerését követően egyszer s mindenkorra meg kell tagadnom a felismert bűnt. Nem hódolhat a Király előtt az, aki megmarad lázadónak. Nemcsak a bűnös szokásokat kell elhagynunk, hanem kerülnünk kell ezután minden olyan helyet, társaságot, foglalkozást és könyvet, amely erre a bűnre csábíthat minket. Nem a bűnvallásért, nem is önmagunk megjobbulásáért nyerünk bocsánatot, de ezek segítenek bennünket abban, hogy megértsük, mit is jelent Krisztus vére által bűnbocsánatot nyerni.

„De ő így felelt: Ne félj, mert többen vannak velünk, mint ővelük!” (2Kir 6,16).

Hatalmas sereg, lovakkal és harci szekerekkel, zárta körül Elizeus prófétát Dótánban. Fiatal szolgálja megrémült. Hogyan menekülhetnek meg ekkora sereg elől? A próféta szemei azonban megnyíltak annak felismerésére, amit szolgálja nem láthatott és így meglátta azt a hatalmasabb sereget, még kitünőbb fegyverekkel felszerelve, amely meg fogja védeni minden ártalomtól. A tüzes lovasok ugyanis hatalmasabbak, mint a földiek, és a tüzes szekerek sokkal félelmetesebbek, mint a vasszekerek.

Így van ez ma is. Az igazságnak sok az ellensége. Nagy a befolyásuk, tanultak és ravaszak, az igazságot elferdítők, Isten emberének még sincs oka félni tőlük. Hatalmas erő küzd az igazság oldalán, látható és láthatatlan formában. Istennek vannak tartalékseregei, amelyek megmutatják erejüket a szükség idején. A jó és igaz oldalán álló erők sokkal hatalmasabbak, mint a gonosz erői. Ezért ne csüggedjünk, hanem haladjunk tovább utunkon, mint az olyan ember, akinek van egy boldog titka, amely eloszlatja minden félelmét! Mi a győztes oldalán állunk. Lehet, hogy a küzdelem kemény lesz, de már tudjuk a kimenetelét. A hívők mindig többségben vannak, mivel Isten van mellettünk. „Többen vannak velünk, mint ővelük!”

„Ha keresed, megtalálhatod” (1Krn 28,9).

Szükségünk van Istenre, és neki mindig van ideje a számunkra, ha keressük Őt. Senki elől nem rejtőzik el, aki színe elé kívánczik. De nem lehet ezt a találkozást kiérdekelni, vagy kegyeit megvásárolni, egyszerűen csak „keresni” kell Őt. Akik már ismerik az Urat, keressék Őt újra és újra imádsággal, hűséges szolgálattal és szent hálaadással: akkor egyre jobban kijelenti nekik szeretetét, és megáldja őket közösségével. Akik pedig még nem ismerik Őt úgy, hogy békességük forrása lehetne, induljanak el azonnal, és keressék, amíg meg nem találják Őt mint Megváltójukat, barátjukat, Atyjukat és Istenüket.

Milyen erős biztatás ez az Ige minden keresőnek! „Keressetek és találtok!” (Mt 7,7). Igen, ha Istent keresed, te is megtalálod Őt. Ha pedig megtaláltad, benne megleled az életet, a bűnbocsánatot, a megszentelődést és az üdvösséget. Keresd, keresd kitartóan, akkor nem hiába fogod keresni. Drága testvérem, keresd Őt már most! Ott, ahol vagy, és most, mert most van itt az alkalmas idő. Hajoljon meg merev térded és még merevebb nyakad, és kiálts Istenhez, az élő Úrhoz. Krisztus nevében keresd a megtisztulást és a bűnbocsánatot. Isten nem utasít el. Dávidnak fiához, Salamonhoz intézett fenti biztatása igaz, ezt e könyv szerzője is megtapasztalta. Higgy az Igének, cselekedj aszerint, s találkozásod lesz Istennel!

„Az emberek pedig ezt mondják: Mégis van az igaznak jutalma! Mégis van Isten, aki igazságot tesz a földön!” (Zsolt 58,12).

E földi életben nem mindig látjuk világosan Isten ítéletét, mert sokszor a jókat és a gonoszakat ugyanaz a sors éri. Ez most a megpróbáltatás ideje, nem a jutalmazásé vagy a büntetésé. Isten sokszor mégis félelmetes dolgokat cselekszik igazságosan, úgy hogy még a nemtörődöm ember is kénytelen felismerni ítélő kezét.

Az igaznak mégis van már e földi életben is jutalma, amely számára mindennél többet ér, és pedig Isten jótetszése, amely nyugodt lelkiismeretet ad neki. Sokszor még másképpen is jutalmaz Isten, mert Ő senkinek sem marad adósa. Az igaz ember legfőbb jutalma azonban odaát vár rá.

A történelmet nagy összefüggéseiben tekintve, sokszor megláthatjuk Isten kormányzó munkáját a népek életében. Darabokra töri az elnyomók trónját, és vétkes népeket büntet meg. Ha valaki a birodalmak felemelkedésének és bukásának történetét tanulmányozza, fel kell ismerje igazságszolgáltató hatalmát, amely a gonoszt korlátok közé szorítja, hogy aztán könyörtelen igazsággal elítélhesse. Nem marad a bűn büntetés nélkül, sem a jószág jutalom nélkül. A világmindenség Ura igazságot szolgáltat. Ezért csak Őt féljük, és ne tartsunk a gonoszok hatalmától.

„Hatszor is megment a nyomorúságból, hetedszer sem ér veszedelem” (Jób 5,19).

Elifáz Isten igazságát mondja itt. Lehet, hogy annyi a bajunk, hogy a hét minden napjára jut belőle, de Isten, aki „hat napon át” munkálkodott, ma is munkálkodik értünk, amíg meg nem szabadít mind a hatszor a nyomorúságból. De eljön számunkra a vasárnap, amikor Vele és Benne megnyugodhatunk. Ha a próbatételek gyorsan követik egymást, hitünk különösen nagy próbának van kitéve. Még fel sem ocsúdtunk az egyikből, már következik a másik, majd ismét egy újabb, és szinte megtántorodunk alattuk. De ilyenkor gyors egymásutánban jön a szabadítás is, amely megerősít és megvidámít minket. Abban pedig biztosak lehetünk, hogy ha az Úr akár hat próbatételt is mér ki ránk, az eggyel sem több, mint amennyi akaratával meg-egyezne.

Előfordulhat viszont, hogy nincs pihenésünk, mert egymás után hét baj következik ránk. És akkor? „A hetedikben sem ér veszedelem”. Tombolhat a gonosz mellettünk, de legfeljebb csak kartávolságig jöhet felénk, és nem is érinthet minket. Forró lehelete megijeszthet, de a kisujját sem teheti ránk.

Ezért felövezett derékka szálljunk szembe a hat vagy hét nap bajával, és hagyjuk a félelmet azoknak, akiknek nincs Atyjuk, sem Megváltójuk, sem Megszentelőjük.

Augusztus 21

A sírás éjszakája után örvendező nappal

„Mert csak egy pillanatig tart haragja, de egész életen át a kegyelme. A sírást elviselhetjük egy éjjelen át, de reggel örömmre ébredünk” (Zsolt 30,6).

Egy pillanat Atyánk haragja alatt nagyon hosszúnak tűnik, de azért csak egy pillanat az. Ha megszorítjuk Szent Szellemét, ne csodálkozzunk, ha haragszik, de Ő mégis kész megbocsátani, és hamarosan nem is emlékezik bűneinkre. Mikor már szinte elpusztulunk haragjától, szeretete új életet önt belénk.

Igehelyünk egy másik vidám ígéretet is tartalmaz. Sírással eltöltött éjszakánk örvendező napra virrad. Milyen kegyelem, hogy a hívők fenyítésének időtartama csak ilyen rövid. Az Úr nem szívesen alkalmazza a vesszőt választottaival szemben; egy-két csapás, és nem ver tovább. Az a kegyelem és az öröm, amely a harag okozta sírást követi, bőségesen kárpótol az elszenvedett nyomorúságért.

Jöjj én szívem, zendíts hallelujára; ne zokogd végig az éjszakát, hiszen közel már a hajnal, töröld le könnyeidet. Könnyeid harmatcseppek, amelyek a napsugár közeledtét jelzik. A könnyek megtisztítják a szemet Isten kegyelmének meglátására, és így hozzánk való jósága még kedvesebbé lesz számunkra. A szomorúság éjszakája a sötét árnyék, amellyel szemben még jobban feltűnik a fény.

Isten dicsőségét szolgáló harag

Augusztus 22

„Még a haragvó emberek is magasztalni fognak téged, haragjuk maradékát is megfékezed” (Zsolt 76,11).

A gonoszok mind haragszanak. Haragjukat el kell szenvednünk, mert elhivatásunk jele az. Ha e világból valók volnánk, a világ szeretne minket, de mert nem tartozunk e világba, a világ gyűlöl minket. Az a vigasztalásunk lehet azonban, hogy az emberek haragja is csak Isten dicsőségét növeli. Amikor a gonoszok haragjukban megfeszítették Isten Fiát, akaratlanul is az Úr szándékát teljesítették, és ugyanezt teszik még ma is számtalan esetben az Istentől távol élő emberek. Szabadoknak vélik magukat, pedig anélkül, hogy tudnák, mint láncravert elítéltek, a Mindenható terveit hajtják végre.

A gonoszok csalárdsága nem fog győzedelmeskedni. Öngyilkos módon saját vesztükre cselekszenek, cseleiket saját maguk hiúsítják meg. Semmi olyan nem származik haragjukból, ami igazán árthatna nekünk. Mikor a mártírokat égették, a máglya felszálló füstje az igaz hívők ellenségeire hozta a legnagyobb szegényt.

Az Úr már szájkosarat és láncot vetett minden fenevadra. Ő tartja féken az ellenség dühösködését. Olyan mint a vízimolnár, aki a folyó áradatának nagy részét visszatartja, és csak annyi vizet enged folyni, amennyi a kerék forgatásához szükséges. Ne sóhajtozzunk tehát, hanem énekeljünk. Akármilyen hevesen fúj is a szél, Istennél mégis minden rendben van.

Augusztus 23

Szeresd és kövesd az igazi bölcsességet

„Szeretem azokat, akik engem szeretnek, megtalálnak engem, akik keresnek” (Péld 8,17).

A bölcsesség azokat szereti, akik azt szeretik, és azokat keresi, akik azt keresik. Aki igyekszik bölcs lenni, az máris bölcs, aki pedig szorgalmasan keresi a bölcsességet, már csaknem megtalálta azt. Ami általában érvényes a bölcses-ségre, az kiváltképpen érvényes a mi Urunk Jézus Krisztus-ban testet öltött bölcsességre. Őt kell szeretnünk és keres-nünk, akkor meg fogjuk tapasztalni szeretetét, és megtalál-juk Őt magát is.

Keressük Őt már ifjúságunk idején! Boldogok azok az ifjak, akik életük reggelét az Úr Jézussal töltik. Sohasem kereshetjük Őt túl korán, de aki korán keresi, bizonyosan megtalálja. A szorgos kereskedők általában koránkezdők, a szorgalmas hívő is korán kezdi keresni az Urat. Mindenki, aki már megtalálta Krisztusban a gazdagságot, teljes szívvel kereste Őt. Először Őt kell keresnünk, előbb, mint bármi mást. Krisztusé legyen az Őt megillető első hely.

A keresésben az az öröm, hogy meg is találjuk Őt. Ahogyan keressük, egyre világosabban megmutatja magát, egyre szorosabb közösségbe von önmagával. Boldogok az Őt keresők, mert ha egyszer megtalálták, velük marad mindörökké, és egyre drágább kincs lesz szívük és értelmük számára.

Isten az emberi bölcsesség felett

Augusztus 24

„Mert meg van írva: »Elvesztem a bölcssek bölcsességét, és az értelmeseik értelmét elvetem«” (1Kor 1,19).

Ez az ígehely fenyegetés a világ bölcsseinek, az egyszerű hívőnek azonban ígéret. A világ bölcssei szüntelenül tönkre próbálják tenni az egyszerű hívő hitét, de próbálkozásuk mindig kudarcot vall. Érveik szétfoszlanak, elméleteik ösz-szeomlanak, alattomos cseleik napvilágra kerülnek, mielőtt még elérnék céljukat. Az ősi evangélium azonban még ma is áll, és állni is fog, mert az Úr él! Ha az evangéliumot meg lehetne semmisíteni, akkor az már réges-rég megtörtént volna.

Mi magunk nem tudunk megbirkózni a világ bölcsseinek bölcsességével, de ne is próbáljuk meg: ez a munka jobb kezekben van. Az Úr végzi el ezt, és amit Ő elhatároz, azt meg is teszi. Igeversünkben kétszer is kijelenti ezt az elhatározását, és biztosak lehetünk abban, hogy nem fog eltérni ezen szándékától.

Ha az Úr egyszer a filozófiára és a modern gondolkodás-ra teszi a kezét, alapos munkát fog végezni. Leleplezi a fényes külső mögött a nagy semmit, elpusztítja az egészket gyökerestől.

Meg van írva, hogy ez így lesz, tehát így is lesz.

Uram, kérlek, tedd ezt meg hamar! Amen.

„Én legeltetem juhaimat, és én keresek nekik pihenőhelyet – így szól az én Uram, az Úr” (Ez 34,15).

Isten pásztori gondviselése alatt a hívők mindent megkapnak, amire csak szükségük van. Nem felfuvalkodott emberi gondolatok híg keverékével táplálja őket az Úr, hanem az isteni kijelentés megbízható, alapos igazságával. A lélek valódi tápláléka a Szentírás, amelynek megértésére a Szent Szellem nyitja meg a szívünket. Sőt, maga Krisztus „az élet kenyere” (Jn 6,35) a hívők számára. Nagy Pásztorunk itt azt ígéri, hogy Ő maga adja nekünk ezt a szent táplálékot. Ha egy vasárnap földi pásztorunk talán üres kézzel prédikál, mennyei Urunknak sohasem üres a keze.

Ha szellemünk mennyei igazsággal telítődik, megnyugszunk. Akiket az Úr táplál, azoknak nagy békességük van. A kutyák nem zavarják fel, a farkasok nem falják fel őket, nem hajszolódnak nyugtalanul ide-oda. Az Úr keres számukra pihenőhelyet, hogy a felvett táplálék meggyökerezessen bennük. A kegyelem Igéje nemcsak megtart, hanem meg is vigasztal minket. Megtaláljuk benne mindazt, ami növekedésünkhöz és megnyugvásunkhoz szükséges. Ha az igehirdetők talán nem tudják elcsendesíteni szomjúságunkat, keressük az Úrnál a megnyugvást!

Az Úr indítson bennünket ma is arra, hogy az Ige legelőjén táplálkozzunk és így nyugodjunk meg! Bárcsak ne az ostobaság és az aggodalom, hanem az imádság és az elmélyült békesség jellemezné napunkat!

„... igazságot teszek bárány és bárány között!” (Ez 34,22).

Vannak, akik természetüknél fogva erősek, és ezért kíméletlenek a gyengékkel szemben. Ez súlyos bűn, és sok szomorúságot okoz. A szeretetlen tolakodás, a gyengék és betegek félreállítása sajnos előfordul még a hitvallók gyülekezetében is. Az Úr azonban látja ezt a büszke és kegyetlen magatartást, és nagyon haragszik miatta, mert Ő szereti a gyengéket.

Kedves olvasóm, te is a gyengék között vagy? Azok között, akik szomorúak a tolakodás miatt, és akiket megbélyegeztek érzékeny lelkiismeretük miatt? Kemény szívűek hozzád a testvérek? Ne neheztelj rájuk viselkedésükért, és főleg ne akard nekik visszaadni a tolakodást és a könyöklést. Tedd ügyedet az Úr kezébe! Legyen Ő a bíró! Miért is avatkoznál a dolgába? Sokkal jobban és igazságosabban tud elintézni mindent, mint mi. Ő a legmegfelelőbb időben ítél, miért is siettetnénk?

A kemény szívű elnyomó pedig reszkessen! Még ha úgy látszik is, hogy most büntetlenül léphet másokon keresztül, minden büszke és bántó szava fel van jegyezve és mindegyikért számat kell majd adnia a Nagy Bíró ítélőszéke előtt.

Légy türelemmel, én lelkem! Az Úr ismeri szomorúságodat, és meglátod, megsegít.

„...megpróbáltalak a nyomorúság kohójában” (Ézs 48,10).

Ez az igever s már régóta jelmondatként van felírva hálószobánk falára, és sokféleképpen be van írva a szívünkbe is. Nem kis dolog, ha Isten megpróbálja az embert. Akit Isten kiválaszt magának, azt megpróbálja, és akit megpróbál, az kipróbált ember lesz. Jobb Isten kiválasztottjának lenni, mint ha egy egész ország választana bennünket vezetőjéül. Olyan nagy kiváltság ez, hogy örömmel elfogadjuk a vele járó hátrányt, ahogy a zsidók is megették a keserűfüveket a páskabarány kedvéért (2Móz 12,8). Nekünk is el kell fogadnunk a „nyomorúság kohóját”, mert Isten abban próbálja meg választottait.

Kiválasztásának eszköze a nyomorúság, nem a bőség és a jólét, a helye pedig a tüzes kemence és nem a palota. A tüzes kemencében szépségünk eltorzul, erők felemésződik, dicsőségünk megolvad, de csak itt nyilatkoztatja ki az örökkévaló Szeretet számunkra titkait, és itt jelenti ki Isten, hogy választottai vagyunk. Ezt mi is így tapasztaltuk meg. A legsúlyosabb próbák idején tette Isten világossá számunkra, hogy választottai vagyunk, és tett bizonyossá a szolgálatra nézve. Amikor így tudatosan is az Urat választottuk Istenünknek, Ő is megmutatta, hogy kétségtelenül választottai vagyunk. Ezért, ha ma a kemence hétszeresen is van befűtve, nem akarunk félni tőle, mert Isten dicsőséges Fia jár-kel velünk az izzó parázs között.

„Én pedig Istenhez kiáltok, és az Úr megsegít engem” (Zsolt 55,17).

Igen, imádkoznom kell, és akarok is imádkozni! Mi más, mi jobban tehetnék? Elárulva, elhagyatva, gyászban, csalódásban – hozzád kiáltok, Istenem. Körülményeim lehetetlenné lettek. Az emberek a vesztemet akarják, de szívem az Úrtól merít bátorságot, Ő át fog segíteni ezeken a megpróbáltatásokon, ahogyan már sok más alkalommal meg is tette. Az Úr meg fog szabadítani, ebben biztos vagyok és ezt bátran vallom is.

Az Úr szabadít meg, és senki más. Nem is kívánok más szabadítót. Nem emberekben bízom, még ha meg is bízhatnék bennük. Istenhez kiáltok reggel, délben és este, és senki máshoz, mert Ő megtehet mindent.

Nem tudom, hogyan fog megszabadítani, de tudom, hogy megszabadít. Tudom, hogy a legjobb és legbiztosabb módon szabadít majd meg, és szabadítása teljes lesz. A mindenható Isten megszabadít mostani és minden eljövendő nyomorúságomból, és ez olyan biztos, mint amilyen biztos, hogy Ő él. Amikor pedig majd a halál jön el, és az örökkévalóság titkai előtt állok, akkor is bízhatok ebben az Igében: „az ÚR megsegít engem”. Legyen ez az én énekem ezen a nyárvégi napon. Olyan ez, mint egy érett alma az élet fájáról. Táplál engem, és milyen jólesik nekem ez a táplálék!

„Olyan lesz a lelkük, mint az öntözött kert...” (Jer 31,12).

Milyen kiváltság, ha a mennyei Gazda műveli lelkünk kertjét: nem sivár többé, hanem olyan lesz, mint az Úr kertje. Védve van a pusztaságtól, mert a kegyelem fala veszi körül, tanítással van beültetve, szeretet jár-ke-
benne, mennyei fegyelem neveli palántáit, isteni erő őrzi és készíti elő az Úrnak való gyümölcsstermésre.

Eső híján viszont a kert is kiszáradhat, ilyenkor növényei hervadoznak és majdnem elszáradnak. Ó lelkem, milyen hamar bekövetkezne ez nálad is, ha az Úr elhagyna! Kele-
ten igen hamar elpusztul az a kert, amelyet nem öntöznek. Nemcsak nem fejlődnek, de egyáltalán nem is élhetnek benne növények. Ha viszont rendszeresen öntözik, mindenkit elbűvöl a szépsége. Bárcsak a Szent Szellem gondozná lelkünk kertjét, hogy minden része rendszeresen és bőségesen kapna vizet, és így minden egyes palántája fel-
üdülhetne! Folyamatosan öntözne, hogy kertünk a hőség minden órájában újra és újra felüdülhessen. A Szent Szellem bölcsen öntöz, minden palánta pontosan csak annyit kap, amennyire szüksége van. A kertben a növények zöld színe árulja el, hol árad a víz. Mi is hamarosan megtanuljuk meglátni, hol munkálkodik Isten Szelleme valakinek az életében.

Ó Uram, öntözz meg ma engem is, és add, hogy gazdag termést hozzak a Te dicsőségedre! Krisztusért kérek. Amen.

„Nem ilyen-e házam az Isten előtt? Hisz örök szövetséget szerzett velem, benne elrendezett és biztosított mindent. Minden javam, minden örömem belőle sarjad” (2Sám 23,5).

Ez az Ige nem egy ígéret csupán, hanem ígéretek gyűjteménye – egész doboz tele drágagyönggyel. Isten velünk kötött szövetsége pedig a kincstár, amely mindezeket a drágaságokat tartalmazza.

Dávid utolsó szavai ezek, de legyenek ma az enyéme. Először is a sóhaj: a dolgok nem úgy mennek nálam és az enyéimnél, ahogyan szeretném; próbák, gondok és bűnök gyötörnek, mindezekről kemény a párnám.

Azután a vigasztalás: „örök szövetséget szerzett velem”. Isten elkötelezte magát mellettem, és Krisztus vérével megpecsételte a szövetséget. El vagyok kötelezve Istennek, mert Ő elkötelezte magát nekem.

Ez nagy biztonságot ad, mert Isten szövetsége örök, bölcsen eltervezett és megcáfolhatatlan. Nem kell attól félnem, hogy az idő múlásával Isten szövetségének valamely pontja feledésbe merül, a dolgok természetszerű bizonytalansága következtében. Ez a szövetség sziklaszilárd, erre építhetek mind életemben, mind halálomban.

Végül meglegedett leszek: nem kell más az üdvösséghez és a boldogsághoz. Istené vagyok és ez a legfőbb örömöm.

Én lelkem, fordulj ezen a mai napon is Krisztushoz, akiben kegyelmes Istenünk új szövetséget kötött veled. Fogadd be Krisztust, hogy Ő legyen a mindened!

„De az Úr beszéde megmarad örökké. Ez pedig az a beszéd, amelyet hirdettek nektek” (1Pt 1,25).

Minden emberi tanítás, sőt minden ember elmúlik, mint a fű a mezőn. Ez az Ige azonban arról biztosít minket, hogy az Úr Igéje egészen más, mert az mindörökké megmarad.

Az evangélium isteni kijelentés, mert ugyan, milyen más beszéd marad meg örökké azon kívül, amit az örökkévaló Isten szólt?

Az evangélium Isten örökké élő kijelentése, amely az étellel most is éppoly teljes, mint a régmúlt időkben volt, ma is pontosan olyan erővel tud meggyőzni és megtéríteni, megújítani és megvigasztalni, megtartani és megszentelni, mint egykor, csodálatos kinyilatkoztatása első idejében.

Az evangélium Isten változhatatlan kijelentése, amely nem hervad el máról holnapra, mint a fű, mert az mindig a változhatatlan, örök Isten igazsága marad. Az emberi vélekedések megváltoznak, az Isten által hirdetett igazság azonban éppoly kevésbé változik, mint az azt kijelentő Isten.

Az evangélium örömhír Istentől, Isten szava, amelyre mindenestől ráhagyatkozhatunk. „Beszéde megmarad örökké”, tehát életünkben, halálunkban, az ítéletben és az örökkévalóságban. Dicsőség Istennek Krisztus által ezért az örök érvényű vigasztalásért. Legyen Isten Igéje a legfőbb táplálékom ma és életed minden napján.

„Ha parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok a szeretetben” (Jn 15,10).

Ezt a kettőt, az engedelmisséget és a Jézus Krisztus szeretetében való megmaradást, nem lehet elválasztani egymástól. Csak Krisztusnak engedelmeskedő étellel bizonyíthatjuk, hogy szeretetközösségben vagyunk vele. Engedelmeskednünk kell az Úrnak, ha érezni akarjuk szeretete melegét. Ha bűnben élünk, nem élhetünk szeretetben. Istennek tetsző szent élet híjával nem lehetünk kedvesek az Úrnak. Aki nem törődik a megszentelődéssel, mit sem tud Krisztus szeretetéről.

Az Úr szeretetének tudatos megtapasztalása valami igen finom műszerhez hasonló. Sokkal érzékenyebb a bűnre és a kegyelemre, mint a hőmérő higanyszála a megre és a hidegre. Ha szelídek vagyunk és ügyelünk arra, hogy gondolatainkkal, szavunkkal és életünkkel az Urat dicsőítsük, akkor Ő szeretetének számtalan jelével áraszt el minket. Ha pedig meg akarunk maradni ebben a szeretetben, meg kell maradnunk a megszentelődés útján. Nem rejti el arcát előlünk, ha mi nem rejtőzünk el előle. A napunkat elsötétítő felhőt a bűn támasztja, de ha éberek és engedelmesek vagyunk, és teljesen Istennek szenteljük magunkat, akkor világosságban járhatunk, mert Isten világosság, és akkor megmaradhatunk Krisztus szeretetében, amiképpen Krisztus is megmarad Atyja szeretetében. Ez tehát egy vigasztaló ígéret, amely azonban komoly feltételhez van kötve.

Uram, add, hogy figyeljek erre a „ha” szócskára, mint valami kulcsra, amellyel az ígéret megvalósul számomra!

Szeptember 2

Törekedjünk megismerni, hogy megismerhessük!

„Ismerjük hát meg, törekedjünk megismerni az Urat!”
(Hós 6,3).

Nem egyszerre, hanem fokozatosan jutunk a szent ismeret birtokába. A mi dolgunk a szívós, lépésről-lépésre való tanulás. Ha hálaadásunkat lassúnak találjuk, ne csüggedjünk el, mert egyszer majd megvilágosodnak a dolgok számunkra. Az Úr, aki tanítónk lett, nem mond le rólunk, akármilyen nehezen tanulunk is. Nem válna dicsőségére, ha emberi korlátoltságunk megghiúsítaná tanítói munkáját. Az Úr abban leli örömét, ha bennünket, együgyűeket bölcsé tehet.

Ragaszkodnunk kell tanításához, és nem ilyen vagy olyan ismeretre, hanem magának az Úrnak az ismeretére kell törekednünk! Megismerni az Atyát, a Fiút és a Szent Szellemet, a Szentháromság Istent, ez maga az örök élet: tanuljuk ezt meg, mert így lesz részünk a teljes ismeretben. Ha az Úr megismerésére törekszünk, meggyógyulunk, ha megsebesültünk, vigasztalást nyerünk ha bántanak, és életet kapunk ha meghaltunk. Ha szívből követjük Urunk útját, mindezt egyre tökéletesebben megtapasztaljuk.

Én lelkem, maradj mindig Krisztus mellett, törekedj benne megismerni Istent, és akkor eljutsz a Krisztus megismerésére! Ez minden ismeretek között a legfőbb! A Szent Szellem vezérel el minket a teljes igazságra. Bízzál benne és támaszkodj rá!

Kiút a szellemi halálból

Szeptember 3

„Akkor megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, amikor felnyitom sírjaitokat, és kihozlak sírjaitokból, én népem!”
(Ez 37,13).

Valóban így van: akik életre támadnak a halálból, ebben a feltámadásban felismerik majd az Úr kezét. Ez lesz az embert érhető legnagyobb és legnevezetesebb változás. Isten kihozza a szellemi halál sírjából, valamint a szellemi élet fényét és szabadságát ajándékozza neki. Ezt senki más nem képes megcselekedni, csak az élő Isten, az élet Ura és teremtője.

Milyen jól emlékszem arra, amikor én is a „csontok völgyében” hevertem, magam is annyira kiszáradva, mint azok a csontok. Áldott volt az a nap, amikor Isten végtelen kegyelme elküldötte az Ő emberét, hogy életre keltsen. Istennek legyen dicsőség azért a megmozdulásért, amelyet a hit Igéje támasztott kiszáradt csontjaimban. De még áldottabb legyen a „négy égtáj felől fúvó”, engem is megelevenítő mennyei szél. Most már ismerem az örökké élő Úr életre támasztó Szellemét. Bizony, az ÚR az élő Isten, mert Ő elevenített meg engem is. Új életem még így, a gondokkal és fájdalommal is világosan bizonyítja számomra, hogy az Úr megöl, de meg is elevenít. Csak Ő egyedül Isten. Benne van minden, ami nagyság, dicsőség és kegyelem. Megelevenedett szellemem Őt imádja, mint a nagy „Én vagyok”-ot. Legyen ezért nevéé minden dicsőség! Őt akarom dicsérni, amíg csak élek.

„Júda házához azonban irgalmas leszek, és megsegítem őket, mint Uruk, Istenük. De nem íjjal, karddal és harccal, nem lovakkal és lovasokkal segítem őket” (Hós 1,7).

Milyen drága ígélet ez: az Úr maga akarja megszabadítani népét nagy irgalmából, de ezt nem emberi eszközökkel teszi. Az emberek ugyanis vonakodnak megadni Istennek az Őt megillető dicsőséget. Mikor felfegyverkezve harcba indulnak és győznek, Istenüknek kellene dicséretet mondaniuk a győzelemért, de nem ezt teszik, hanem saját erejüket dicsőítik, lovaikkal és lovasaikkal kérkednek. Ezért az Úr igen gyakran minden emberi eszköz nélkül menti meg népét, hogy a dicsőség egyedül az Ővé legyen a szabadulásért.

Ezért én szívem, csak az Úrra tekints, és ne emberekre. Istenre számíthatsz, és segítségét legfeltűnőbben olyankor tapasztalod meg, amikor senkiben és semmi másban nem reménykedhetsz.

Ha nincs mellettem barát, tanácsadó vagy támogató, ne veszítsem el bizakodásomat, elég, ha érzem, hogy maga az Úr van mellettem; sőt, örvendezzek, ha harc nélkül ad győzelmet, mint arra ígehelyünk is utal. Miért is akarnék „lovakat és lovasokat”, ha maga az Úr áll mellettem irgalmával és emeli fel karját védelmemre? Miért volna szükségem újra és kardra, ha Isten a szabadítóm? Ma bízni akarok és nem félni, és máától fogva mindig ilyen bizalommal élni.

„Veletek lesz az Úr!” (2Krón 20,17).

Komoly biztatás volt ez Jósáfát királynak, mivel nagy sokaság támadt ellene. Nagy biztatás ez nekem is, mert nagy szükségben vagyok, és legyőzésére nincs se hatalmam, se bölcsességem. Ha az Úr velem lesz, győzni fogok az élet csatájában, és minél nagyobb a megpróbáltatás, annál dicsőségesebb lesz a győzelem. De honnan tudhatom bizonyossággal, hogy az Úr velem van?

Kétségkívül mellettem van, ha én vele vagyok. Ha bízom benne, hűségében, hiszek szavának és engedelmeskedem parancsának, akkor kétségkívül velem van. Ha azonban a Sátán oldalán állok, akkor Isten ellenem van, ez nem is lehet másképpen. Ha viszont úgy élek, hogy életemmel Isten dicsőségét szolgálom, akkor biztos lehetek abban, hogy Isten is megbecsül engem.

Biztos lehetek abban, hogy Isten velem van, ha életem Megváltójának és Üdvözítőjének vallom. Ha életemet Isten egyszülött Fia kezébe tettem, feltétlenül számíthatok arra, hogy az Atya teljes hatalmával mellém áll, és megtart, hogy Fia meg ne szégyenüljön.

Bárcsak meg tudnám ma hittelt ragadni ezt a rövid, de drága ígéletet!

Ó Uram, teljesítsd be ezt az Igét szolgálódon! Légy velem otthonomban, az utcán, a mezőn, a munkahelyemen. Légy velem, ha emberek között vagyok, vagy egyedül a magányban. Légy mindazokkal, akik szeretnek Téged.

„Reménykedj az Úrban, légy erős és bátor szívű, reménykedj az Úrban!” (Zsolt 27,14).

Szüntelenül reménykedjél! Az Úrban reménykedjél! Érdemes reménykedni benne. Soha nem hagyja cserben azt, aki Őbenne bíz.

Ne csüggedj el a reménykedésben! Számíts nagy szabadságra és légy készen, hogy Istent dicsérd érte.

Az Ige biztat, hogy „légy erős és bátor szívű”, mert erre van leginkább szükséged, amíg várnod kell. Ha a szíved egészséges és erős, minden rendben lesz. A szívnek nyugalomra és derűre van szüksége, és ezt akkor kapja meg, ha erőt nyer. Az erős szív megnyugszik, tud örvendezni és így erőt ad az egész embernek.

Senki sem képes az életnek ezt a titkos mozgatóját, a szívet megerősíteni, egyedül Isten, aki teremtette, Ő erősítheti meg. Isten maga az erő, így adhat erőt mindazoknak, akiknek erre szükségük van. Ezért légy bátor, az Úr kiárasztja rád erejét, nyugodt leszel a viharban és örvendezel a szomorúságban. Én, aki ezeket a sorokat leírtam, Dáviddal együtt bátorítalak, hogy „reménykedj az Úrban!” Hosszú és mély tapasztalat tanított meg arra, hogy az a jó a számomra, ha az Úrban reménykedem.

„...akkor ahelyett, hogy ezt mondanák nekik: Nem vagytok népem! – ezt mondják: Az élő Isten fiai vagytok!” (Hós 2,1).

A szabadon munkálkodó kegyelem fiakká teheti az idegeneket. Az Úr itt kijelenti, hogy ezt szándékozik cselekedni a lázadókkal, és tudtukra is adja majd, hogy mit cselekedett velük. Kedves olvasóm, velem is így cselekedett az Úr; veled is megtette már ezt? Ha igen, fogjunk kezét és egy szívvel dicsérjük Urunk imádásra méltó nevét.

Közülünk egyesek annyira elidegenedtek, hogy joggal szólt az Úr Igéje a lelkiismeretünkhöz és szívünkhöz: „Nem vagytok népem”. Amikor Isten házában, vagy ott-hon a Bibliát olvasva megszólalt Isten szava szellemünkben: „Nem vagytok népem”, bizony rettenetesen szomorú és kárhóztató volt ez a számunkra. De azután minden megváltozott. Most ugyanott ugyanaz az Ige azt mondja nekünk: „Az élő Istennek fiai vagytok”. Tudunk-e elég hálások lenni ezért? Nem tölt-e el reménnyel bennünket, ha mások megmentésére gondolunk? Mert létezhet-e olyan valaki, akit a kegyelem ne érhetne el? Hogyan mondhatnánk le valakiről, amikor az Úr bennünk is ilyen csodálatos változást tudott véghezvinni?

Urunk, aki ezt a nagy ígéletét már teljesítette, teljesíteni fogja minden más ígéletét is. Ezért énekelve folytassuk utunkat, Istent imádva és bizalommal telve.

„A megrepedt nádszál nem töri össze, a füstölő mécses nem oltja el” (Ézs 42,3).

Ha így van, akkor én is számíthatok Uram gyengéd bánásmódjára. Nem vet el engem, pedig még a legjobb állapotomban is gyenge, törekeny és olyan értéktelen vagyok, mint egy nádszál. Valaki azt mondta nekem: „Mit sem érsz a szememben!” Ez nem volt valami gyöngéd kijelentés, de igaz volt. Még annyit sem érek, mint a folyami nád, mert az legalább nem lógatja a fejét. Én viszont megtörtem, nagyon is megtörődtem. Szívem nem muzsikál, valahol elszállt belőlem a zene, a dallam. De Krisztus nem tör össze, és ha Ő ezt nem teszi meg, akkor mit bánom én, ha mások próbálnak összetörni. – *Ó, én kegyelmes és irgalmas Uram, védelmedbe menekülök és elfelejtem minden bánatomat.*

Talán illik rám a „füstölő mécses” hasonlata is, ez csak füstöl, de már nincs fénye. Attól tartok, nem vagyok senkinek hasznára, csak bosszúságára. Félek, hogy az ördög elfújta lángomat, otthagyt a füstölögve, és az Úr csak hamar ránteszi a gyertyaoltó kupakot. De mégsem: hiszen a törvény alatt is csak megtisztogatták, de nem oltották ki a mécses. Akkor hát az Úr sem olt ki engem: ez a remény-ségem.

Uram, légy hozzám kegyelmes, tisztogass meg, gyújtsd meg bennem újra a világosságot, hogy áraszhassam dicsőségéd fényét!

„Boldog ember, aki mindig istenfélő” (Péld 28,14).

Az Úr félelme minden igaz hit kezdete és alapja. Isten komoly félelme és tisztelete nélkül sohasem gyökerezhet meg bennünk a tiszta élet. Aki szellemében nem imádja Istent, az képtelen szentül élni.

Az boldog, aki szent istenfélelemmel mindig ügyel arra, hogy ne cselekedjék rosszat. A szent félelem meggondolja nemcsak a komolyabb döntéseket, hanem szinte minden mozdulatát. Aki így féli Istent, ügyel arra, nehogy tévedés áldozata legyen, nehogy elhanyagolja kötelességét, vagy bűnt kövessen el. Tart a rossz társaságtól, a feslett beszéd-től, a ravasz életmódtól. Az ilyen félelem nem rontja meg az ember életét, sőt boldogságot ad. Boldogabb az éber őrszem, mint az, aki elaludt őrhelyén. Aki a gonoszt észreveszi és kikerüli, az boldogabb, mint aki nemtörődöm módon továbbmegy és tönkretszi saját magát.

Az istenfélelem kegyelmi ajándék, amely olyan úton vezet az embert, amelyen semmiféle ellenség nem árthat neki. Aki fél a gonosznak még a látszatától is, azt szüntelenül megtisztítja Isten, és a Szent Szellem segítségével képessé teszi a kegyelem által nyert „ruháját” tisztán megőrizni ebben a bűnös világban. Salamon megpróbálta a világiasságot is és a szent félelmet is: az egyikben merő hiábavalóságot talált, a másikban a boldogságot. Ne köves-sük őt a próbálkozásban, de hagyatkozzunk ítéletére!

Szeptember 10

Bejöveteled és kimeneteled

„Áldott leszel, amikor házádba bemész, és amikor kijössz!”
(5Móz 28,6 – Angol bibliafordítás).

A törvényben megírt ígéreteket és áldásokat nem törölték el Isten. Amikor Jézus Krisztus elhordozta értünk a bűntetést, az ígéretek érvényessége csak erősödött. Így, ha megtartom az Úr parancsolatait, számíthatok a fenti ígéretek beteljesedésére is.

E mai napon is rossz hírektől való félelem nélkül jöhettek majd be házámba, és jó hírt várva vonulhatok el csendességembe, hogy az Úr szavát hallhassam. Nem félek a szívem legmélyét feltáró önvizsgálattól, de attól sem, hogy a munkahelyemen való viselkedésemet őszintén megvizsgáljam. Sok tennivalóm van hát önmagammal, bárcsak valóban áldás lenne házamon és belső szobámon, az Úr áldása, aki ígérete szerint megadja azt.

Most azonban *ki kell mennem* a világba, bár a szorongás bennem azt kívánja, bárcsak maradhatnék mindig házámban, és ne kellene többé kimennem a bűnös világba. Követnem kell azonban elhivatásomat, és mennem kell, hogy segítségére legyek testvéreimnek és hasznára a hitetleneknek. Ki kell mennem, hogy védjem a hitet és harcoljak a gonosz ellen. Ó, bárcsak áldásos lenne mai kimenetelem!

Uram, engedd, hogy oda menjek, ahová vezetsz, a Te megbízásodban járjak, parancsodat kövessem és Szellemed által cselekedjem!

Uram Jézus, térj be hozzám és légy mindig velem. Légy velem, ha útra kelek, és add, hogy szívem akkor is érted lángoljon, mikor velem akarsz beszélni az úton.

A szenvedés erős hitet nevel

Szeptember 11

„Jó, ha a férfi már ifjúkorában igát hordoz” (JSir 3,27).

Ebben a versben is ígéret van. Jó volt, ma is jó és ezután is jó lesz nekem, ha igát kell viselnem.

Fiatalkoromban sokszor nehéz volt számomra a lelkiismeret terhét viselni, azóta ezt már lelket gazdagító tehernek tekintem. Vajon szeretném-e ennyire az evangéliumot, ha keserű tapasztalataim nem tanítottak volna meg arra, mennyire rá vagyok szorulva a kegyelemből való megigazulásra. „Jabéc tekintélyesebb volt testvéreinél. Anyja nevezte el Jabécnak, mert ezt mondta: Bizony fájdalommal szültem őt!” (1Krón 4,9) – akik sok szenvedés közepette születnek újjá, azokból erős hívőket alakít Isten határtalan kegyelme.

A feddés, a megrovás kellemetlen dolog, de előkészíti az embert a későbbi elismerésekre. Aki nem szenvedte el a megaláztatás vesszejét, abból soha nem lesz jó vezető. Akik küzdelem nélkül emelkednek magasra, rendszerint elbuknak.

Nyilván senki nem áhítja a szomorúság, a kiábrándulás vagy a nehéz munka igáját. Ha azonban az Úr már ifjúságunkban reánk teszi azt, olyan jellemmé fejlődhetünk, amely Istent dicsőíti, és áldás a gyülekezet számára.

Jöjj én lelkem, hajtsd meg kemény nyakadat és vedd fel kereszteted! Jót tett ez neked ifjúságodban, most sem fog ártani. Hordozd vidáman az Úr Jézusért!

Szeptember 12

És a házam népe

„Higgy az Úr Jézusban, és üdvözlés mind te, mind a házad népe!” (Csel 16,31).

Ez az evangélium olyan emberhez szólt először, akinek kardot már a torkára tette, de szól nekem is. Ha haldokolnék, ez volna a legjobb hír a számomra, de benne van mindaz is, amire szükségem van, amíg élek. Nem nézek magamra, se bűneimre, sem pedig érdemeimre, egyedül az Úr Jézusban, mint Megváltóban bízom, akit Isten adta értem. Benne hiszek, rá hagyatkozom, benne találok nyugalmat, Ő az én mindenem. Tudom, hogy meg vagyok váltva és örök életem van, mert hiszek a Krisztus Jézusban. Áldott legyen ezért az Ő neve! Bárcsak mindennapi életem valóban bizonyítaná, hogy meg vagyok váltva az önzéstől, világiasságtól és a gonosz minden formájától.

Itt azonban van még egy ígéret a házam népéről: *Uram, nem akarom ígéretednek csak az egyik felét megragadnom, amikor te egész ígéretet kínálsz nekem. Kérlek, üdvözítsd egész családomat és azokat, akik egészen közel állnak hozzám és nekem annyira kedvesek! Adj új életet gyermekeimnek és unokáimnak! Légy kegyelmes mindazokhoz, akik velem együtt laknak vagy dolgoznak! Te személyesen nekem ígéred, hogy megteszed ezt, ha hiszek az Úr Jézusban; kérlek, cselekedj ígéreted szerint.*

Hadd soroljam fel naponta imádságaimban mindazok nevét, akik közel állnak hozzám, testvéreimét, szüleimé, gyermekeimét, barátaimét, rokonaimét, munkatársaimét és hadd zaklassalak téged, Uram, az értük való könyörgéssel, míg megvalósul az ígéret: „üdvözlés a házad népe”.

Mennyei harmat

Szeptember 13

„... ahol az ég harmatot hint” (5Móz 33,28).

Ami a harmat a növényvilágban, az a Szent Szellem áradása a kegyelem világában. Milyen nagy szükségem van erre a mennyei harmatra! Isten Szelleme nélkül kiszárad, összezsugorodik az életem. Elkieseredtem, elbágyadok, meghalok. De milyen édes ennek a harmatnak az üdítése! Ha Isten megáld velem, vidám leszek, életem megelevenedik, megerősödöm. Ennél többre nincs szükségem. A Szent Szellem életet ad belém, mi többet kívánnék, hiszen minden élettelen számomra a Szent Szellem harmata nélkül: hiába hallgatom az Igét, imádkozom, énekelek és járulok az Úr asztalához, nem találok egyikben sem áldást, míg Isten Szelleme meg nem látogat. De amikor harmata megöntözi, a kegyelem minden eszköze drága és hasznos lesz számomra.

Milyen egyszerű ígéret ez: „Az ég harmatot hint.” A kegyelem meglátogat. Nem hagy meg kiszáradt mivoltomban, nem tesz ki a világ perzselő hőségének, sem a sátáni kísértések forró szelének. Bár megérezném már ebben az órában az Úr szelíd, csendes, életető harmatát. Miért is ne érezném meg? Aki úgy éltet engem, mint a mező fűvét, miért ne adná nekem is meg azt, amit a fűnek megad. Felülről fog felüdíteni. A fű nem kiált harmat után, mégis megkapja. Az Úr pedig, aki így megáldja néma növényét, hogyne áldaná meg hozzá könyörgő gyermekét is.

Szeptember 14

Az Isten jótetszésének jele

„Boldog ember az, aki a kísértés idején kitart, mert miután kiállta a próbát, elnyeri az élet koronáját, amelyet az Úr megígért az őt szeretőknek” (Jak 1,12).

Igen, boldog, még a kísértés ideje alatt is. Ezt azonban csak az veszi észre, akinek mennyei „gyógyító írral” kenték meg a szemét. De el kell tűrnie a kísértést, mégpedig úgy, hogy közben nem lázadozik Isten ellen, sem a jó útról nem tér le. Áldott az az ember, aki már átment a tűzön, de a tűz nem emésztette meg, mint a pelyvát.

Mikor a próbatételnek vége, jön Isten jótetszésének jele: „az élet koszorúja”. Ez annyi, mintha az Úr azt mondaná: Hagyjátok élni, mert megméretett a mérlegen, és nem találatott könnyűnek. A jutalma élet, mégpedig nem csupán létezés, hanem szent, boldog, igazi élet, Isten velünk való szándékának a megvalósulása. Már most egy magasabb rendű szellemi élet és öröm koszorúzza meg azokat, akik győzelmesen mentek át a legnagyobb kísértéseken is.

Az Úr azoknak ígéri az élet koszorúját, akik Őt szeretik. A kísértések tűzében ugyanis csak az Urat szeretők tudnak megállni, a többiek elsüllyednek, elkeserednek vagy visszatérnek a világba. Nos, én szívem, szeretted az Urat? Szereted Őt igazán, mélyen és teljesen? Ha igen, akkor szeretted próbatétel alá fog kerülni, de ne félj, nem sodor el a próbák legmélyebb árja sem.

Uram, táplálja a Te szereteted az enyémet mindvégig!

A legbiztosabb menedék

Szeptember 15

„Mindegyik olyan lesz, mint rejtekhely a szél ellen, és fedett hely zivatar idején...” (Ézs 32,2).

Hogy ki ez, mindnyájan tudjuk. Az utolsó Ádám, a mennyből jött Úr, a fájdalmak férfja, az Emberfia. Milyen biztos rejtekhely Ő népe számára! Saját magát teszi ki a tomboló szél teljes erejének, csakhogy megvédje a benne rejtőzőket. Így menekültünk meg Isten haragjától, és meg kell menekülnünk az emberek dühétől, az élet gondjaitól és a halál rettenésétől is. Miért állunk hát kint a szélben, amikor olyan könnyen biztos menedéket találhatunk az Úrnál? Meneküljünk hát hozzá, és találjuk meg nála a teljes békességet.

A bajok szélfúvása gyakran mindent elsodró viharrá fokozódik. Ami erősnek és állandónak látszott, meginog a szélviharban, és földi reménysegeink egymás után omlanak össze. De a mi Urunk Jézus, a dicsőséges Emberfia olyan biztos menedék a számunkra, hogy semmiféle vihar nem sodorhat el bennünket. Benne elrejtözve biztonságban várhatjuk meg a vihar elvonulását.

Rejtőzzünk el ma nagy Menedékünkben, és szívünkben hálaadással énekeljünk védelme alatt.

Aldott Úr Jézus, Te vagy menedékünk a viharban!

Szeptember 16

A jutalom biztos

„Aki pedig csak egyetlen pohár friss vizet is ad inni egynek e kicsinyek közül, mert az tanítvány: bizony, mondom néktek, semmiképpen sem fogja elveszteni jutalmát” (Mt 10,42).

Ennyit igazán megtehetek. Valami jót az Úr szolgálival. Az Úr tudja, hogy szeretem mindannyiukat, és tisztesség lenne számomra, ha a lábukat megmoshatnám. A Mesterükért szeretem a tanítványokat.

Milyen kegyes az Úr, hogy ilyen jelentéktelen dolgot említ: mindössze egy pohár vizet adni! Ezt megtehetem vidáman, akármilyen szegény, akármilyen alacsonysorsú is vagyok. Az Úr a mégoly semmiségnek látszó dolgot is megjegyzi. Látja, ha tanítványai közül a legkisebbnek a legkisebb szolgálatot tesszük is meg. Nyilvánvalóan nem az árat nézi, nem a végrehajtás ügyességét, sem az adomány mennyiségét, hanem cselekvésünk indítékát, azt, hogy valakinek azért adunk, mert tanítvány, azt jegyzi meg és azt viszonozza az Úr. A jutalmat sem az adomány mértékével méri, hanem kegyelmének gazdagsága szerint.

Én adok egy pohár friss vizet valakinek, az Úr pedig élő vízzel oltja szomjamat. Inni adok tanítványai egyikének, Ő pedig úgy tekint rám, mint aki szintén tanítványaihoz tartozik. Azért ilyen nagylelkű velem, mert az Ő kegyelme indított engem arra, amit megtettem, és ezért ígéri, hogy: „semmiképpen sem fogom elveszteni jutalmamat”.

Mint a pálma és a cédrus

Szeptember 17

„Az igaz virul, mint a pálmafa, magasra nő, mint a libáni cédrus” (Zsolt 92,13).

Ezeket a fákat nem az ember gondozza és metszegeti: a pálmák és cédrusok az „Úr fáí”, az Ő gondozása nyomán virulnak. Az Úr szentjei éppígy az Ő gondoskodó keze alatt növekednek. Ezek a fák örökzöldek, minden évszakban egyformán szépek. A hívőknek sincsenek hol szent, hol pedig istentelen időszakok: minden életkörülmény között az Úrtól nyert szépségükben állnak. Ahol ezek a fák nőnek, szépségükkel azonnal szembetűnnek. A táj szemlélője mindenütt azonnal felfigyel a pálmák és cédrusok királyi szépségére. Jézus Krisztus követői sem rejtőzhetnek el a megfigyelők elől, mert olyanok, mint a hegyen épített város, amelyet nem lehet nem észrevenni.

Isten gyermekének növekedése is hasonló a pálmáéhoz: teljes erővel fölfelé tör, törzséből egyetlen oldalágat sem növeszt. Olyan, mint egy csodálatos oszlop, oszlopfővel a tetején. Nem ágazik sem jobbra, sem balra, minden erejével a menny felé törekszik, és az éghez legközelebb érleli gyümölcsét. – *Uram, kérlek, formálj engem, hogy ilyené legyek én is!*

A cédrus dacol minden viharral. Az örök hó határán nő, de az Úr gondoskodik arról, hogy a törzsében meleget és erőt adó nedvek follyanak. – *Uram, add, hogy én is a Te melegeddel és erőddel tudjak dacolni a hideggel és a viharral szemben! Ámen.*

Szeptember 18

Teljes biztonság

„Benjámira ezt mondta: Az Úr szerelmese ő, biztonságban lakik nála, oltalmazza őt mindenkor; hegyháta között lakik” (5Móz 33,12).

Nincs ahhoz fogható biztonság, mint amikor valaki az Úr közelében élhet. Ennél biztonságosabb helyet legkedvesebb gyermekének sem talál Isten. – *Uram, engedd, hogy mindig árnyékodban lakozhassam, megsebzett oldalad mellett maradhassak. Egyre közelebb kívánkozom hozzád, Uram, és ha egyszer egészen a közeledben érezhetem magam, szeretnék mindörökké ott maradni.*

Csodálatos ez az oltalom, amelyben az Úr választottait részesíti! Ez nem szép háztető, nem bombabiztos fedezék, még csak nem is egy angyal szárnya, hanem maga az Úr. Semmi sem árthat nekünk, ha az Úr a védelmezőnk. Ezt az oltalmat Isten egész napon át biztosítja számunkra, akármilyen hosszú is a napunk. – *Uram, add, hogy a mai napon megérezsem, hogy szereteted oltalma alatt, végtelen hatalmad védelmében élhetek.*

A harmadik mondat azt jelentené, hogy az Úr templomában fog lakozni választottai hegyein? Vagy azt, hogy az Úr az övéivel lesz, ha azok terhei hegyekké tornyosulnak? Vagy talán azt, hogy az Örökkévaló vállal fognak hordozni bennünket? Annyi bizonyos, hogy mindhárom esetben az Úr az Ő szentjeinek támasza és erőssége.

Uram, add, hogy mindvégig örvendzhessek segítségednek, akkor nem fog ellankadni a karom a szolgálatban.

Ok az örvendezésre

Szeptember 19

„Veled van Istened, az ÚR, ő erős, és megsegít. Boldogan örül neked, megújít szeretetével, ujjongva örül neked” (Zof 3,17).

Micsoda nagyszerű Ige ez! Az Uraknak Ura népével van, hatalmának királyi felségében! Jelenléte már önmagában is békességgel és reménységgel tölt el bennünket. Végtelen erő rejlik Istenünkben. A hívők gyülekezetében lakozik, ezért népe ujjongva örvendezhet.

Isten nemcsak köztünk van, hanem kegyelmével állandóan munkálkodik is közöttünk. „Megsegít” mindig. Innen a neve is: Jézus, a Szabadító. Ne féljünk ezért semmi veszedelemtől, hiszen Neki van hatalma arra, hogy megmentsen.

Ez azonban még mindig nem minden. Jézus Krisztus mindvégig ugyanaz marad, mert szeret, és szeretetében találunk nyugalmat.

Sohasem fog megszűnni szeretni. Abban találja örömét, hogy szeret, sőt, ujjongva örül azoknak, akiket szeret. Mindez csodálatos. Mikor Isten befejezte a teremtés munkáját, nem énekelt, egyszerűen csak azt mondta: „Íme igen jó!”. Amikor azonban a megváltás műve fejeződött be, a Szentháromság olyan örömet érzett, amelyet csak az ujjongás szó tud valamelyest kifejezni. Gondold ezt meg és álmétkodjál! Krisztus menyegzői dalt énekel választottai felett. Ők a szerettei, bennük van öröme, nyugalma, éneke.

Úr Jézus, taníts minket mérhetetlen szeretetteddel, hogy mi is tudjunk szeretni Téged, és örvendezve Neked szenteljük életünket.

Szeptember 20

Teljes készség

„Néped önként követ szent öltözetben, ha sereget gyűjtesz...” (Zsolt 110,3).

Áldott legyen a kegyelem Istene, hogy ez így van. Öröktől fogva kiválasztott népe természetből fogva éppen olyan makacs ugyan, mint Ádám többi maradéka, de amikor eljön az Úr seregyűjtésének napja, és a kegyelem kifejti hatalmát, ezek készek megtérni és hinni az Úr Jézusban. Senki sem erőszak hatására tér meg, de Isten Szelleme addig munkálkodik bennünk, míg készek vagyunk meghajolni az Ő akarata előtt.

Milyen csodálatos hatalom az, amely soha nem kényszeríti, de mégis irányítja akaratunkat. Isten nem töri fel a zárat, hanem mesteri módon kinyitja azt. Erre egyedül csak Ő képes.

Ezek után már készek vagyunk úgy élni, cselekedni és szenvedni, ahogy az Úr akarja. Ha olykor lázadásra hajlunk, csak újra meg kell mutatnia hatalmát, máris sietünk szívből engedelmeskedni parancsainak. Szeretnénk ma Isten hatalmának a tudatában élni, és az Ő dicsőségére és embertársaim javára igaz cselekedeteket végrehajtani.

Uram, én kész vagyok erre, és bízom abban, hogy Te ma gyűjtesz seregeket. Teljesen rendelkezésedre állok. Készen vagyok, sőt vágyom arra, hogy használj fel szent céljaidra. Add, hogy ne kelljen így kiáltanom: „arra, hogy akarjam a jót, van lehetőségem, de arra, hogy megtegyem, nincs” (Róm 7,18). Istenem, aki az akaratot kiművelted bennem, Tőled kérek most erőt a teljesítéséhez is.

A próbatétel áldása

Szeptember 21

„... a nyomorúság munkálja ki az állhatatosságot” (Róm 5,3).

Ez is ígéret, ha nem is formájára, de lényegére nézve. Türelemre van szükségünk, és ez az Ige megmutatja, hogyan juthatunk hozzá. Maga a béketűrési tanít meg a türelemre, ahogyan úszás közben tanulunk meg úszni. Szárazföldön nem tanul meg senki úszni, nyomorúság nélkül sem tanul meg senki túrni. Hát nem érdemes elszenvedni a nyomorúságot, ha ezáltal miénk lehet az a nagy belső békesség, amellyel el tudjuk fogadni Isten akaratát?

Igeversünk azonban valami olyasmit állapít meg, ami nem felel meg az emberi természetnek, hanem természetfeletti. A nyomorúság önmagában csak türelmetlenséget, hitetlenséget és lázadást szül, de a kegyelem titkos kohójában béketűrési lesz belőle. Amikor mi csépeljük a gabonát, a por felkavarodik; ha Isten próbatételével csépel minket, a por szépen leülepszik. Mi, ha felrázunk valakit, nem azért tesszük, hogy annak békessége legyen, az Úr azonban ezért teszi ezt gyermekeivel. Ez valóban nem emberi cselekvésmód, hanem a bölcsesség kútfejté, Istenünk dicsőségét szolgálja.

Uram, kérlek, kegyelmed tegye számomra is áldássá a próbatételt! Nem akarom magam kivonni annak kegyelemteljes áldása alól. Kérlek azért, hogy vedd le rólam a nyomorúságokat, de sokkal inkább arra kérlek, hogy szabadíts meg az állhatatlanságtól. Krisztusom, véd szívembe keresztedet, a Te béketűrési képét!

Szeptember 22

Széles folyók hajók nélkül

„Mert dicsőséges lesz ott az Úr, folyók lesznek azon a helyen, messze elágazó folyamok, amelyeken nem járnak gályák, és nem kelnek át büszke hajók” (Ézs 3,21).

„Ott” az Úr lesz legfőbb javunk, és pedig minden olyan hátrány nélkül, amely még a legjobb földi dolgokkal is szükségszerűen velejár. Ha egy város széles folyamoknak örvendhet, az azzal a kockázattal jár, hogy az ellenség hajókkal támadja meg. Mikor azonban az Úr egy messze elágazó folyammal jelképezi szeretetének kiáradó gazdagságát, gondosan elejét veszi a félelemnek, amelyet ez a jelkép ébreszthet bennünk: „nem kelnek át büszke hajók” rajta. Áldott legyen mindenre gondoló szeretete!

Uram, ha gazdagság folyamával ajándékozol meg, kérlek, ne engedd, hogy megtámadjanak a büszkeség, vagy a világias lelkiület „hadihajói”. Ha jó egészséggel és derűs kedéllyel áldasz meg, ne hagyj, hogy a könnyelműség vagy lustaság díszes bárkája bevezessen a szívembe. Ha a Neked való szolgálatban olyan áradó sikereket adsz, mint egy nagy folyó, kérlek, hogy hullámaim sohase találkozzam az önteltség és az elbizakodottság gályáival. Ha végtelenül boldog vagyok, mert évről-évre tapasztalhatom kegyelmed erejét, ne tórd, hogy ezért megvessem a gyengébb hívókat, sem azt, hogy saját tökéletességemben gyönyörködjem! Uram, kérlek, add nekem az áldást, amely gazdaggá tesz, de ne engedj semmi olyat tennem, ami megszorít Téged, vagy bűnbe visz engem!

Szabadulás a portól és polyvától

Szeptember 23

„Mert én parancsolok a népeknek, és megrostálom Izráel házát, mintha rostával ráznák, de egy szem sem esik a földre” (Ám 9,9).

A rostálás ma is tart még. Akárhová megyünk, Isten tisztít és rostál bennünket. Isten napjainkban is megpróbálja népét mindenütt a világban, mint ahogy a gabonát is megrostálják. Olykor az ördög tartja a kezében a rostát, és jól megrázza abban a reményben, hogy így végleg tönkretelhet minket. A hitetlenek sem restek, hogy szívünkbe és elménkbe ültessék a maguk állandó nyugtalanságát és félelmét. A világ pedig készségesen segít nekik ebben, és nagy lendülettel ráz jobbra-balra bennünket. Ami pedig a legrosszabb, maga a hitlenné vált egyház is hozzáadja erejét ehhez a rostáláshoz.

Nos, csak hadd rostáljanak! Így különül el a pelyva a búzától. A tiszta búza így legalább megszabadul a pelyvától és a portól. De milyen nagy kegyelmet hirdet nekünk mai igerésünk, amikor azt ígéri, hogy: „egy szem sem esik a földre”. Ami jó, igaz és kegyes, azt Isten megőrzi. A legkisebb sem vész el gyermekei közül, és egyetlen hívó sem szenved olyan veszteséget, ami igazán kárára lenne. A rostálásban úgy megtartatunk, hogy azt a végén Krisztus Jézus által nyereségnek találjuk majd.

„Élni fog benne mindenféle élőlény, ami csak nyüzsög; és ahová csak eljut a patak, igen sok hal lesz” (Ez 47,9).

A próféta látomásában az élető víz a Holt-tengerbe ömlik, és még ebbe a halott tóba is életet visz. Amerre Isten kegyelme jár, ott azonnal maradandó szellemi élet támad. A kegyelem szabadon áramlik Isten akaratának engedelmeskedve, amiképpen a folyó is jótetszése szerint kanyarog. Amerre csak halad, nem azt várja, hogy az élők menjenek hozzá, hanem Ő teremt életet a maga megelevenítő áradatával. Bár csak végigfolyna utcáinkon és síkórainkon is! Bár beáradna a házamba és addig emelkedne, amíg minden egyes zug megtelne vele.

Uram, áraszd az élő vizet barátaimra, családomra, és add, hogy engem se kerüljön el. Már ittam belőle, de kívánok belemerítkezni, sőt úszni benne. Ó, Megváltóm, szeretném, ha gazdagabb lenne az életem. Kérlek, jöjj hozzám, tölts el, míg teljesen megelevenedem és megerősödöm a szolgálatra. Kérlek, Uram, Istenem, tölts meg a belőled áradó étellel!

Nyomorult, száraz és merev vagyok. Jöjj és eleveníts meg, hogy kirüggyezzem, virágot hozzak és gyümölcsöt teremjek a Te dicsőségedre. Eleveníts meg, Krisztusért kérlek. Ámen.

„Ha az Úrnak úgy tetszett volna, hogy megöljön bennünket, nem fogadott volna el a kezünkből égőáldozatot és ételáldozatot, nem láthattuk volna mindezt, és nem hallhattunk volna most ilyent” (Bír 13,23).

Isten tetteit valóban ennyire jól kell értenünk és értelmeznünk. Itt a látható történésekből egy asszony helyesen következtetett Isten szándékára. Nem valószínű, hogy az Úr azt jelentette volna ki Mánóahnak és feleségének, hogy fiuk fog születni, ha meg akarta volna ölni őket. Az asszony helyesen érvelt, és érveléséből mi is tanulhatunk.

Mennei Atyánk elfogadta a golgotai nagy áldozatot és kijelentette, hogy az kedves a számára. Hogyan akarhatja hát most megölni minket? Mire való lett volna az engesztelő áldozat, ha a bűnösnek mégis meg kell halnia? Nem kell meghalnia! Jézus Krisztus áldozatát elfogadta az Atya, és ezzel minden félelmünknek vége kell legyen.

Az Úr megmutatta nekünk, hogy kiválasztott és elfogadott bennünket, közösségünk lehet Krisztussal, szeretett Fiával, akivel eljegyzett bennünket: hogyan is pusztíthatna el mindezek után? Ígéretei annyira telve vannak áldással, hogy azokból bizton következtethetjük, hogy az örök életre meg fog tartani minket. Ha elvetne bennünket, hogyan teljesíthetné be a velünk kötött örök szövetséget? Mindaz, ami a múltban történt, biztosíték számunkra Isten hűségéről, a jövő pedig igazolni fogja, hogy ez így van. Nem fogunk meghalni, hanem örökké élni, mert megismertük Krisztust, és megláttuk a Szent Szellem világosságánál benne az Atyát. Mivel ebben az életadó felismerésben részünk lehetett, részünk van az örök életben is.

Szeptember 26

Megváltottak idegenben

„E nép egyedül fog lakni, nem számítja magát a nemzetek közé” (4Móz 23,9).

Ugyan ki szeretne pogányok között lakni úgy, hogy közéjük számláltassék? Hiszen még nekünk is, akik magukat keresztyéneknek mondók között élünk, sokszor olyan nehéz közöttük teljes odaadással szolgálni az Urat. Akkora a keveredés, hogy az ember sokszor szeretne valahol magányosan élni.

Az az Úr nyilvánvaló akarata, hogy népe más úton járjon, mint a világ fiai, és az övéi határozottan és félreérthetetlenül különbözzenek a világtól. Isten megváltott és elhívott bennünket, és szellemi életünk alapján lényegesen különbözünk a világ fiaitól. Semmi keresnivalónk tehát a „hiúság vásárában” és a „romlottság városában”. Helyünk a keskeny úton van, amelyen minden igazi zarándoknak az Urat kell követnie.

Ez adjon nekünk békességet, amikor a világ kinevet vagy megvet bennünket, sőt, segítsen abban, hogy egyenesen örömmel tudjuk elfogadni a gúnyt, mint ami Istennel való szövetségünk velejárója. Nevünk egy másik könyvben van felírva, nem ugyanazon magból valók vagyunk, a mi otthonunk máshol van, mint ahol ők laknak, nem ugyanazon úrnak szolgálunk. Ezért érthető, hogy a világ megvet bennünket, és nem számlál saját fiai közé. Ha egyszer már bizonyosak vagyunk afelől, hogy Isten a megváltottak közé sorolt bennünket, akkor nem bánjuk többé, ha a világ különcknek tart és magányosságra kárhoztat bennünket.

Isten fénye a sötétségben

Szeptember 27

„Mert Te gyújtasz nekem méceszt Uram, fénysugarat ad nekem Istenem a sötétségben” (Zsolt 18,29).

Megtörténhet, hogy lelki sötétségben ülök, és ha ez egyben szellemi sötétség is, akkor semmilyen emberi erő nem adhat nekem világosságot. De áldott legyen az Isten, aki képes megvilágítani életemet és meggyújtani „mécsesemet”. Még ha akkora is körülöttem a sötétség, hogy már szinte tapintható, az Ő fénye át tudja törni a feketeséget, és képes azonnal világosságot támasztani körülöttem.

Az a nagy kegyelem ebben, hogy ha Isten gyújtja meg a lámpásomat, azt senki el nem olthatja, nem is fogy ki belőle az olaj, sem nem alszik el magától. A fény, amelyet az Úr a világ hajnalán teremtett, még ma is árad. Isten olykor talán tisztogatja lámpásait, de kialudni sohasem hagyja őket.

Ezért énekelhetek a sötétben is, mint a fülemüle. Vágyakozásom dallamot formál, reménységem adja a hangot. Hamarosan örvendezhetek az Isten által meggyújtott lámpás fényének. Most még komor és elcsüggedt vagyok. Talán az időjárás okozza, talán testi gyöngeség, vagy egy hirtelen támadt baj. Bármi is okozta sötét hangulatomat, tudom, hogy egyedül Isten gyújthat ebben a sötétségben világosságot. Csak Őrá nézek. Nemsokára itt lesz lámpása, és az Ő világosságában ítélnem meg a dolgokat. Egyszer pedig, ha majd eljön az ideje, ott leszek, ahol nem lesz már szükség sem lámpásra, sem napfényre, mert az új Jeruzsálemet Isten dicsősége fogja megvilágítani (Jel 21,23).

„Megvan a nyugodalma (szombatja) az Isten népének”
(Zsid 4,9).

Isten gondoskodott nyugodalomról, és vannak, akik be is fognak menni abba. Akiknek először hirdette Isten, hitelenségük miatt nem kaphatták meg. Ezért ezt a nyugalmat Isten választott földi népe még nem élvezheti. Józsué hiába ajánlotta azt a népnek, és Kánaán földje hiába kínálta azt; csak a hívőknek lehet részük benne.

Jöjj tehát, igyekezzünk bemenni ebbe a nyugalomba! Ne küszködjünk tovább a bűnnel és régi önmagunkkal. Ne bizzunk tovább saját cselekedeteinkben, még ha azokat „nagyon jók”-nak tartjuk is. Mert ugyan vannak-e egyáltalán ilyen „nagyon jó” cselekedeteink? Hagyjuk abba a magunk erőfeszítéseit, ahogyan Isten is „megpihent a hetedik napon”. Legyen az Úr Krisztus elvégzett munkája egyedüli vigasztalásunk. Ő mindent tökéletesen elrendezett; az igazság nem követel többet. Krisztus Jézusban nagy békeesség lett az osztályrészünk.

Ami a gondviselés dolgait illeti, mint a kegyelem munkáját bennünk, vagy az Úr munkáját másokban, vessük ennek terhét az Úrra és találjunk benne nyugalmat. Ha az Úr igát tesz ránk, azt azért teszi, hogy annak hordozásában megtaláljuk a nyugalmat. Hit által munkálkodjunk azon, hogy belépünk Isten nyugodalmába, és mondjunk le az önelégültség és tunyaság hazug nyugalmáról. Jézus Krisztus maga a tökéletes nyugalom, és benne mi is teljes nyugalmat találunk.

„Ő engem fog dicsőíteni, mert az enyémből merít, és azt jelenti ki nektek” (Jn 16,14).

Maga a Szent Szellem sem tudja mással megdicsőíteni az Úr Krisztust, mint azzal, hogy megmutatja nekünk, ki valójában Jézus Krisztus. Krisztus legjobb ajánlólevele Ő saját maga. Nincs rajta semmi más dísz, mint tulajdon lényének dicsősége.

A Vigasztaló azt jelenti ki nekünk, amit az Úrtól kapott. Mi soha semmit nem láthatunk helyesen, csak ha azt Isten Szelleme már kijelentette nekünk. Ő képes szellemünket megnyitni és a Szentírást érthetővé tenni a számunkra. Ez az a két módszer, amellyel bemutatja nekünk Urunkat. Nagy művészet valamely dolgot hűen megmagyarázni, a Szent Szellem azonban a legmagasabb fokon ért ehhez a művészethez. Ő a dolgokat a maguk valóságában mutatja be nekünk. Hogy ez milyen nagy kiváltság, azt tudják mindazok, akiknek a megszentelt látás osztályrészük lehetett.

Törekedjünk azért a Szellemtől nyert megvilágosodásra. Ne kíváncsiságunk kielégítésére, ne is azért, hogy saját magunkat vigasztaljuk meg, hanem azért, hogy ezáltal lássuk a megdicsőült Krisztust. Ő, bárcsak lennének hozzá méltó elképzeléseink róla, és ne gyaláznánk méltatlan gondolatokkal Urunkat! Bárcsak olyan elevenen élne bennünk lénye, munkássága és dicsősége, hogy teljes szívvel és lélekkel tudnánk dicsérni Őt. Akinek a szíve a Szent Szellem vezetése által gazdagodott meg, az Megváltóját mérhetetlenül megdicsőíti. – *Jöjj, Szent Szellem, mennyei fény, mutasd meg nekünk Krisztust, a mi Urunkat!*

Szeptember 30

Nyisd fel a szád!

„Nyisd ki a szádát, és én megtöltöm!” (Zsolt 81,11).

Milyen nagy buzdítás ez imádságra. Mi magunktól csupán kicsiny dolgokat kérnénk, mert nem is érdemlünk nagyokat. Urunk azonban arra biztat, hogy kérjünk nagy áldásokat. Legyen az imádság életünknek olyan természetes cselekedete, mint az, hogy kinyitjuk a szánkat. Ugyanolyan természetes és őszinte megnyilatkozás. Ha valakinek nagyon fontos mondanivalója van, jól kinyitja a száját, igehelyünk is arra biztat, hogy legyünk igazán buzgók a kérésben és könyörgésben.

Ez az Ige azt is jelenti, hogy bátran kérhetünk Istentől nagy áldásokat. Olvasd el az egész verset, és lásd meg, hogyan érvel: „Én, az Úr, vagyok a te Istened, aki kihoztalak Egyiptom földjéről, nyisd ki a szádát, és én megtöltöm”. Mivel az Úr már annyi mindent tett velünk, most arra bátorít minket, hogy kérjünk még többet, sőt számítsunk még többre.

Nézzétek a madárfiókákat a fészekben: hogy kitátják a csőrüket, amikor anyjuk közeledik a táplálékkal. Csináljuk mi is ugyanezt. Fogadjuk be a kegyelmet minden lehetséges alkalommal! Szívjuk be a kegyelmet, mint a szivacs a körülötte levő vizet. Isten kész arra, hogy megtöltsön bennünket Szellemével, csak mi is legyünk készek arra, hogy befogadjuk azt. Szükséget látunk? Indítson ez arra minket, hogy megnyissuk Isten felé a szánkat! Már-már összeroskadunk? Serkentsen ez arra, hogy elpanaszoljuk Istennek erőtlenségünket. Tele vagyunk félelemmel? Legyen belőle segélykiáltás az Úrhoz! Mint egy gyermek, kiáltunk Atyánkhoz! Szánkat megtölti az Úr, higgyed ezt!

Megemlékezik szövetségéről

Október 1

„Eledelt adott az istenfélőknek, örökké emlékezik szövetségére” (Zsolt 111,5).

Az istenfélőknek nem kell tartaniuk az ínségtől. Hosszú éveken át az Úr mindig adott eledelt gyermekeinek, akár a pusztában voltak, vagy a Kerít-patak (1Kir 17,3) mellett, akár fogságban voltak, vagy éhség közepette. Nekünk is megadta az Úr mindezidáig a mindennapi kenyeret, és nincs kétségünk afelől, hogy ezután is meg fogja adni, amíg csak földi eledelre szükségünk lesz.

A kegyelmi szövetség szellemi áldásaival azonban örökön-örökké el fog halmozni bennünket Isten, mindig olyan mértékben, ahogyan arra szükségünk van. Isten nem feledkezik meg szövetségéről, és sohasem cselekszik úgy, mint ha megbánta volna, hogy megkötötte azt. Akkor is emlékezik szövetségére, amikor olyan kihívóan viselkedünk Vele szemben, hogy megérdemelnénk, hogy elpusztítson. Ő nem szűnik meg szeretni, védelmezni és vigasztalni minket, amiképpen azt megígérte nekünk. Szövetségének minden egyes szavára és részletére emlékezik, és soha egyetlen szava sem marad beteljesületlenül.

Mi azonban sajnos keveset gondolunk az Úrra; pedig Ő szüntelenül kegyelmesen törődik velünk. Ő nem felejtkezik el sem egyszülött Fiáról, a szövetség pecsétjéről, sem a Szent Szellemről, akinek a működése révén jött létre a szövetség, sem saját becsületéről, amellyel elkötelezte magát a szövetség mellett. Ezért „az Isten által vetett szilárd alap azonban megáll” (2Tim 2,19), és egyetlen hívó sem veszti el azt az örökséget, amelyet Isten a szövetségben biztosított számára.

„Azután József ezt mondta testvéreinek: Én meghalok, de Isten bizonyosan rátok tekint, és majd elvezet benneteket ebből az országból arra a földre, amelyet esküvel ígért meg Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak” (1Móz 50,24).

József a testet öltött gondviselés volt fivérei számára. De meg kellett halnia, és így meg kell halnia olyan szeretettünknek is, aki életünk útján sokat jelentett számunkra. József halála után Egyiptom soha többé nem lehetett már ugyanaz testvérei számára, mint életében, ahogyan számunkra is megváltozik a világ, és már nem ugyanaz többé, mint szeretett hozzátartozónk életében volt.

De nézzük, hogyan enyhítette Isten fájalmukat a nagy gyászban? Ígéretet kapnak, hogy az élő Isten rájuk fog tekinteni. Mekkora kitüntetés ez! Micsoda vigasztalás! Szinte a földre jött mennyország!

Ó Urunk, kérünk, tekints ránk ma! Térj be hozzánk, bár jól tudjuk, hogy nem vagyunk méltók arra, hogy gondolj ránk!

Az ígéret azonban még többet is mond: az Úr elvezeti őket más földre. József halála után Egyiptomban egyre kevésbé lesznek kedveltek; fokozatosan a szolgaság házává válik számukra az ország. De nem maradnak ott mindvégig. Isten kiszabadítja őket és elvezeti az ígéret földjére. A mi itteni sirásunk sem tart örökké. Egyszer mi is elmegyünk innen a dicsőség honába, ahol együtt leszünk szereteteinkkel. „... és így mindenkor az Úrral leszünk. Vigasztaljátok tehát egymást ezekkel az Igékkel” (1Tesz 4,17-18).

„Én pedig meglátom orcádat, mint igaz ember, öröm tölt el, ha meglátlak, amikor fölélbredek” (Zsolt 17,15).

A világ fiait a földi javak gazdagítják és boldogítják, ezeket hagyják örökölni gyermekeiknek is. A hívőknek azonban másféle kincseik vannak. Mi nem e világ gazdagsága után törekszünk, hanem magasabbra és távolabbra nézünk.

A mi gazdagságunk kettős gazdagság. Itt örvendezhetünk Isten jelenlétének, odaát pedig hasonlóak leszünk majd Őhozzá. Itt mint igazak nézhetünk Istenre, mert Krisztus Jézusban megigazultunk. Milyen nagy öröm a kiengesztelődött Úrra tekinteni! Isten dicsősége, ahogyan az Krisztus arcán tükröződik, valóságos földi mennyországot varázsol körénk, és ebben van eljövendő mennyországunk ígérete is.

De nem elég csupán nézni, át is kell formálódni annak a képére, akire tekintünk. Ha reggel felébredünk, eszméljünk rá, hogy Urunk szépségeit kell visszatükröznünk. Ha hittel tekintünk Istenre, annak átalakító hatása lesz önmagunkra nézve is. Jézus Krisztus ábrázata mélyen belevésődik a szívünkbe, és az Ő lénye átfőrné a szívünket. Ez a legnagyobb öröm: meglátni Istent és Hozzá hasonlóvá válni. Mi többet kívánhatnék még? Dávid vallástétele a Szent Szellem által itt ígértté válik a számunkra. Hiszek benne és várom beteljesülését.

Uram, teljesítsd be azt rajtam is! Ámen.

Október 4

A hatalmas mágnes

„Én pedig, ha felemeltetem a földről, mindenekezt magamhoz vonzok” (Jn 12,32).

Istennek munkásai, gyertek, bátorodjatok fel! Attól féltetek, hogy igehirdetésetek nem vonzza az embereket? Próbáljátok meg a megfeszített, feltámadott és mennybe ment Megváltót hirdetni. Ez a legnagyobb „vonzerő”, amely valaha is nyilvánvaló lett az emberek között. Mert mi egyéb vont téged is oda Krisztushoz, ha nem Krisztus maga? Ha valami más készítetett arra, hogy „hívó” legyél, hamarosan el fogod hagyni „hitedet”. De ha Krisztus lénye ragadott meg, akkor Ő meg is tart az élő hitben mindvégig. Miért kételkedel tehát abban, hogy Krisztus ereje másokat is magához tud vonzani? Indulj Krisztus Jézus nevében azokhoz, akik idáig megmakacsolták magukat, és majd meglátod, hogy az Úr Krisztus őket is magához fogja vonzani.

Az Ő hívásának egyetlen ember sem tud ellenállni. Legyen fiatal vagy öreg, gazdag vagy szegény, tanulatlan vagy tudós, kiállhatatlan vagy szeretetreméltó – egyszer minden ember megérzi vonzóerejét. Krisztus maga a nagy mágnes. Ne keressünk másikat. A zene nem vonz Krisztushoz, sem az ékesszólás, sem a szép szertartás vagy ügyes hírverés. Önmagában mindez nem elég. Krisztus kell, hogy az embereket önmagához vonzza, és Ő ezt meg is tudja tenni. Ne próbálkozz tehát semmiféle modern emberl'ügyeskedéssel, hanem – mint Isten munkásaihoz illik – az Ő módján dolgozzál. Krisztushoz hívd az embereket úgy, hogy magad is Krisztusban vagy, és meglátod: Ő rajtad keresztül hívja majd az embereket önmagához.

Harmattá lenni, záporrá

Október 5

„Olyan lesz Jákób maradéka a többi nép között, mint az Úrtól jövő harmat, mint a fűre hulló zápor, mert nem emberben reménykedik, nem emberekben bízik” (Mik 5,6).

Ha ez az ígélet érvényes Izráelre, mennyivel inkább érvényes (a szellemi népre) Isten hívó népére. A hivatásukat hűséggel betöltő hívók valóban kimondhatatlan áldást jelentenek mindazok számára, akik között élnek.

Olyanok, mint a harmat; csendes, nem tolakodó lényükkel felüdítik a körülöttük élőket. Szinte észrevétlenül, de hasznosan szolgálják azok életét, növekedését és örömét, akikkel együtt élnek. Mint friss, égből jött harmatcseppek ragyognak, mint a gyémánt a napon. Szeretettel telve gondozzák a szegényeket és megvetetteket, míg minden egyes „fűszál” megkapja a maga „harmatcseppjét”. Személy szerint nem is jelentős emberek, de az Úrban egyesülve elég erősek ahhoz, hogy Isten szeretete áradhasson rajtuk keresztül. A legtágasabb mezőt is felfrissítik ezek az apró harmatcseppek. Uram, tégy minket is olyanná, mint a harmat!

Isten népe hasonló tud lenni a záporhoz is, amely Isten parancsára hull, és nem az emberek kénye-kedve szerint. Isten népe Istenért munkálkodik, akár akarják ezt az emberek, akár nem. Munkálkodásukhoz éppúgy nem kérnek engedélyt az emberektől, mint a zápor sem ahhoz, hogy zuhoghasson. Urunk, tégy minket bátrakká és szabadokká a szolgálatban, bárhová is vezérel akaratom.

„De amikor eljön Ő, az igazság Szelleme, elvezet titeket a teljes valóságra ...” (Jn 16,13).

A valóság olyan, mint egy mélységes barlang, amelybe be szeretnénk hatolni, de amelyet egyedül nem tudunk végigjárni. A bejárat rész még teljesen világos, de ha beljebb akarunk hatolni és járatait fürkészni, vezetőre van szükségünk, különben eltévedünk. A Szent Szellem, aki az igazságot tökéletesen ismeri, minden hívőt el akar vezetni a teljes valóságra. Ő aszerint vezet minket, ahogyan meg tudunk birkózni a valósággal, egyik barlangüregből a másikba, hogy egyre jobban megismerjük Isten mélységeit és feltáruljanak előttünk Isten titkai.

Drága ígélet ez az alázatosan tudakozódó léleknek, mert mi nagyon is szeretnénk megismerni a valóságot, és annak a mélyére hatolni, de tisztában vagyunk azzal, hogy milyen könnyen eltévedünk benne, és érezzük a vezető szükségességét. Ezért örvendezünk, hogy a Szent Szellem eljött közénk, és velünk is marad. A vezetőnk akar lenni, és mi hálásan elfogadjuk vezetését. Meg akarjuk ismerni a teljes valóságot, hogy ne legyünk egyoldalúak, és el ne veszítsük egyensúlyunkat. Nem szeretnénk tudatlanok maradni a kijelentés egy részletében sem, hogy el ne mulasszunk áldásokat és ne legyünk valamely bűn áldozatává. Isten Szelleme azért jött, hogy elvezessen minket a teljes valóságra: hallgassunk engedelmesen szavára és kövessük vezetését.

„...elöttetek megy Galileába: ott meglátjátok Őt, amint megmondta nektek” (Mk 16,7).

Jézus Krisztus idejében ott lesz, ahol tanítványaival találkozni szeretne. Ő mindig megtartja szavát és megjelenik a találkozózon. Ha ígerte, hogy találkozni fog velünk a kegyelem trónusánál, a nyilvános istentiszteleten vagy a kenyér megtörésénél, biztosra vehetjük, hogy valóban ott is van. Mi, bűneink miatt, elmulaszthatjuk a Vele való találkozást, Ő azonban soha nem tesz ilyet. Azt ígerte, „ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok köztük” (Mt 18,20). Nem azt mondta, hogy „majd ott leszek”, hanem hogy: „ott vagyok”.

Jézus Krisztus mindig elsőnek van ott a találkozózon. „Elöttetek megy”. Szívből szereti népét, öröme van az övéiben, nem halogatja a velük való találkozást. Minden összejövetelünkre elsőnek megy el.

Krisztus ki is jelenti magát az Őt követőknek. „Meglátjátok Őt.” Milyen örömteli érzés ez! A híres embereket nem nagyon kívánjuk látni, de ha lelki szemeinkkel Krisztust láthatjuk, az örömmel és békességgel tölt el bennünket. Valóban meglátjuk Őt, mert megígerte, hogy eljön a benne hívőkhöz és kijelenti magát nekik. Legyünk biztosak abban, hogy ez így is lesz, mert Ő mindent ígérete szerint cselekszik: „amint megmondta nektek”. Ragadjuk meg ezt az ígéretet, és bizzunk abban, hogy végül velünk megcselekszi azt, amit megmondott nekünk.

„Nem mondanak többé elhagyottnak...” (Ézs 62,4).

„Elhagyott” – milyen vigasztalan szó. Úgy hangzik, mint a lélekharang. Mély fájdalmat és nagy bánatot takar. A nyomorúság feneketlen mélysége tátong az „elhagyott” szóban. Elhagyott valaki, aki becsületszavát adta, hogy kitart mellettünk. Elhagyott egy igaz barát, akiben oly sokáig bízunk. Elhagyott szeretett rokonunk, apánk, anyánk, mindenki!! Ez valóban rettenetes fájdalom, és mégis el tudjuk viselni, ha az Úr vigasztal meg bennünket.

De milyen lehet az, ha valaki Istentől elhagyottnak érzi magát? Gondoljunk csak a világ legfájdalmasabb kiáltására: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?” (Mt 27,46). Megérettünk-e már valaha valamit ennek az elhagyatottságnak a keserűségéből? Ha igen, kérjük az Urat, mentsen meg bennünket ennek a kimondhatatlan fájdalomnak a megisméltlődésétől, hogy soha ne térjen vissza az a sötétség. Rosszakaratú emberek mondhatják a hívőről, hogy „elhagyta az Isten, intézzük el mi is”. Ez azonban soha nem igaz így. Az Úr szerető kegyelme csakhamar rákényszeríti ellenségeinket, hogy visszavonják azt, amit mondtak, vagy legalábbis elhallgassanak.

Mindennek ellenkezőjéről szól Isten ígérete a vers végén: „Gyönyörködik majd benned az Úr”. Ez a vigasztalás örömmé változtatja a sírást. Ti, akik úgy érzitek, hogy elhagyottak vagytok, halljátok meg az Úr szavát: „Nem maradok el tőled, sem el nem hagylak téged” (Zsid 13,5).

„Azután kenje meg a pap vérrel az Úr színe előtt az illatszerfüstölő oltár szarvait...” (3Móz 4,7).

Füstölő oltár minden hely, ahol a szentek könnyörgéseiket és hálaáldozatukat mutatják be. Jó dolog arra gondolni, hogy ez az oltár a Nagy Áldozat vérével van meghintve. Ez teszi istentiszteletünket elfogadhatóvá Isten előtt. Egyszülött Fiának vére tekint, és ezért fogadja el hódolatunkat.

Fontos számunkra, hogy megértsük a bűnért való egyedüli áldozat vérenek jelentőségét, hiszen bűnnel szennyezettek még legszentebb cselekedeteink is, és Isten legbuzgóbb megtérésünket, hitünket, imádságunkat sem fogadhatná el, ha nem volna bűneinkért való engesztelő áldozat. Sokan kigúnyolják a „vért”, számunkra azonban ez a vigasztalás és a reménység egyetlen alapja. Az oltár szarvaira hintett vér legyen világosan a szemünk előtt, mikor Istenhez közeledünk. A vér ad erőt az imádságnak, ezért van az oltár „szarvain”. „Az Úr színe előtt” van, ezért előttünk is ott kell, hogy legyen. Krisztus vére már az oltáron van, mielőtt mi tömjénnel oda járulnánk. Ott van, hogy hálaáldozatunkat és könnyörgéseinket megszentelje.

Gyertek, könyörögjünk bizodalommal, hiszen Jézus Krisztus, a nagy áldozat, megáldoztatott, érdeme a miénk. A vér a kárpiton belül van, és a hívők imádságai ezért lehetnek kedvesek Isten előtt.

Október 10

Nyitott ajtó előtt állunk

„Íme, nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki sem zárhat be...” (Jel 3,8).

Az Isten igazságához hűséges szentek előtt nyitva van az ajtó. Én lelkem, mivel te már eldöntötted, hogy az Úr kijelentett Igéjét követed életedben és halálodban, nyitott ajtó előtt állsz.

Be akarok lépni ezen a nyitott ajtón az Istennel való közösségbe. Ki tilthatná meg ezt? Krisztus Jézus eltörölte bűneimet, megajándékozott igazságával, ezért bátran beléphetek. Meg is teszem, Uram, a Te kegyelmed által.

Ezen a nyitott ajtón át beléphetek az Ige titkaiba, Isten mélységes titkaiba: a kegyelemből való kiválasztás, a Krisztussal való közösség, az Ő második eljövételének megértésébe. Mindez előttem van, és örvendezhetek benne. Minden ígéret, minden tanítás feltárulhat előttem, egy se marad többé rejtve a számomra.

Belső szobámban is nyitott az ajtó: szabadon Isten elé járulhatok. Az emberek között a szolgálat nyitott ajtaja áll előttem. Isten meg akar hallgatni és fel kíván használni. Nyitott ajtón át haladhatok előre a szentek mennyei gyülekezete felé, és nyitott ajtó vár a földi gyülekezet közösségében élő szentekre. Lehet, hogy egyesek megpróbálják bezárni ezt az ajtót előttem, vagy kizárni engem mindebből, de ez sohasem fog sikerülni nekik.

Nemsokára megnyílik előttem a menny kapuja. Átmegek majd gyöngykapuján az én Uram, az Úr elé, és mindörökké Istennél lehetek.

Az Úr ereje szabaddá tesz

Október 11

„Hatalmassá lesznek az Úr által, és az Ő nevében bízva élnek – így szól az Úr” (Zak 10,12).

Vigasztalás ez a hitükben megbetegedetteknek, akik el-fásultak és attól félnek, hogy soha nem kelnek már fel a szorongások és kétségek betegágyából. Az áldott Orvos azonban ki tud gyógyítani ebből a betegségből, és el tudja venni a nyomában keletkezett gyengeséget is. Megerősíti a gyöngéket, méghozzá a lehető legjobb módszerrel, az Úrban erősíti meg őket. Az Úrban erősebbek vagyunk, mint önmagunkban. Az Úrban való erő megerősíti az Úrral való közösségünket, az önmagunkban bízó erő csak büszkeséget szül. Ez utóbbi tragikusan korlátoltá tesz, míg az előbbi határtalan távlatokat nyit meg előttünk.

A hívő használja is az Úrtól kapott erejét: felszerken és jár az Ő nevében. Micsoda öröm, ha egy beteg végre felkel és jár. Milyen gyönyörűség a lelki gyengeség korszaka után újra erősnek lenni az Úrban. Az Úr felszabadítja népét arra, hogy belátása szerint éljen, és belső készséget is ajándékoz az övéinek, hogy éljenek szabadságukkal. Szabad emberekké tesz bennünket; nem vagyunk rabszolgák, akik sohasem pihenhetnek meg, hanem szabadon jöhetnek-mehetünk Immánuel földjén.

Én lelkem, kelj fel szomorúságodból és betegségedből, Krisztus szólít most fel, hogy légy erős, és járj Istennel szent szabadságban. Engedelmeskedj szeretete szavának!

„Szívedet és utódaid szívét körülmetéli Istened, az Úr, szeretni fogod Istenedet, az Urat teljes szívedből és teljes lelkedből, és élni fogsz” (5Móz 30,6).

Íme, ez az igazi körülmetélkedés. Szerzője „Istened, az Úr”. Csak Ő tud hatni a szívekre. Ő tudja elvenni belőle a testiséget és a szennyet. Csak Ő tudja véghezvinni bennünk, hogy szeretni tudjuk Istent teljes szívünkkel és lelkünkkel. Kegyelmeinek csodája ez, amelyet a Szent Szellem visz véghez bennünk. Ezt csak az Úrtól kérhetjük el, és kevesebbel sose érjük be. Figyeljük meg, hol történik ez a körülmetélkedés: nem a testünkön, hanem a szellemünkben. A kegyelmi szövetség alapvető ismeretetőjele ez. A kiválasztottakra kitörölhetetlenül jellemző, hogy szeretik Istent. Titkos pecsét ez, biztosítja a hívőt kiválasztása megmásíthatatlan voltáról. Arra igyekezzünk hát mi is, hogy ne külsőleges szertartásokban bízunk, hanem a Szent Szellem munkájában.

Ha erre ügyelsz, meglesz az eredménye: „élni fogsz”. A testünk halálra van ítéelve, de ha a szívedet adod át Istennek, és a Szent Szellem dolgaira törekszel, akkor élni fogsz. Bárcsak véghez vinné az Úr, a mi Istenünk kegyelme munkáját belső emberünkön, hogy teljes szívünkkel és teljes lelkünkkel neki élhessünk.

„De megalázza magát népem, amelyet az én nevemről neveznek, ha imádkoznak, keresik az én orcámat, és megtérnek gonosz utaikról, én is meghallgatom a mennyből, megbocsátom vétküket, és meggyógyítom országukat” (2Krón 7,14).

Tévelygő emberek vagyunk, még ha az Úr nevét viseljük is. Milyen nagy kegyelem, hogy az Úr mégis kész megbocsátani nekünk. Ezért valahányszor vétkezünk, siessünk Isten kegyelmének trónusához és kérjük bocsánatát.

Meg kell aláznunk magunkat. Hát nem szégyen ránk nézve már az is, hogy újra és újra vétkezünk, pedig Isten annyi szeretetet árasztott már ránk? – *Ó Uram, porig hajolunk meg előtted, és megvalljuk, nagyon hálátlanok voltunk. A bűn gyalázatos dolog, de hétszeresen gyalázatos, ha olyanok követik el, akik kegyelmedet már annyiszor megtapasztalhatták, mint mi.*

Azután könyörögnünk kell irgalomért, megtisztulásért, a bűn hatalmából való megszabadulásért. Ez a kívánság kell, hogy vezessen, amikor keressük az Úr orcáját. Isten vétkeink miatt hagyott magunkra minket, kérnünk kell, hogy térjen vissza hozzánk. – *Ó Uram, tekints reánk Fiadban, Krisztus Jézusban, és fogadd el kegyelmesen szolgálodat!*

Ugyanakkor el kell fordulnunk a bűntől, mert Isten nem fordulhat újra felénk, ha mi nem szakítunk a bűnnel.

Mindezek után beteljesedhet a háromszoros ígélet: Isten meghallgat, megbocsát, meggyógyít.

Atyánk, kérünk, add, hogy megértsük ezt most, hogy beteljesülhessen rajtunk ígéreted.

Október 14

Soha ne szégyelljük Őt!

„Aki tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról én is vallást teszek mennyei Atyám előtt” (Mt 10,32).

Milyen kegyelmes ígéret ez! Nagy örömmel teszek vallást az én Uramról. Akármennyi hibám legyen is, Krisztust soha nem szégyellem, és a keresztről szóló tanítást bátran hirdetem. Uram, nem rejtem magamba a Te igazságodat.

Nagyszerű dolgot helyez itt számomra kilátásba az Ige. Barátaim elhagyhatnak, ellenségeim ujjonghatnak, az Úr azonban nem tagadja meg szolgáját. Nincs kétségem afelől, hogy az Úr a magáénak tart, hiszen új meg új zálogát adja szeretetének. De eljön a nap, amikor meg kell majd állnom az Atya előtt. Milyen öröm tudnom, hogy Krisztus akkor majd vallást fog tenni rólam. Azt mondja majd: ez az ember bízott bennem és kész volt bántalmazást is szenvedni nevemért, ezért én is a magaménak vallom őt. Régen, ha valakit lovaggá ütöttek, a királynő gyémántos térdszalagot adott át neki. Nagy megtiszteltetés volt az összegyűlt sokaság előtt átvenni ezt a kítüntetést. Mi ez azonban ahhoz a tisztességhez képest, amikor majd Krisztus vall bennünket a magáénak a magasságos Isten trónusa előtt, a mennyben. Ezért soha ne szégyelljem, hogy az Úr vagyok. Soha ne hallgassak gyáván, se ne alkudjak meg félszíven. Pirulnom kellene, mert azé vagyok, aki megígérte, hogy kezeskedik az életemért Isten előtt?

Megtart azzal, hogy táplál

Október 15

„Ahogyan engem az élő Atya küldött el, és én az Atya által élek, úgy az is, aki engem eszik, élni fog énáltalam” (Jn 6,57).

Az Isten Fiával való közösség által élünk. Jézus Krisztus, mint Istentől küldött közbenjáró, az Őt elküldő, örökkön-örökké élő Atya által él. Mi pedig a Megváltó által élünk, aki megelevenített bennünket. Ő az életünk forrása és megtartója. Az életnek táplálékra van szüksége. Szellemi életünket szellemi táplálékkal kell fenntartanunk, és ez a táplálék Krisztus Jézus. Nem csupán élete és halála, nemcsak tisztége és tettei, vagy csupán tanítása, hanem Ő maga, akiben mindez bennfoglaltatik, Ő a mi táplálékunk.

Ezt a táplálékot ábrázolja ki a kenyér megtörése, az úrvacsora, de vele táplálkozunk akkor is, amikor elmélkedünk Isten dolgairól, amikor teljes szívvel hiszünk benne, amikor szeretettel befogadjuk Őt, és belső életünk megerősödik általa. Megtapasztaltuk, mit jelent, ha Krisztus táplál minket, de sem elmondani, sem leírni nem tudjuk azt. A legbölcsebb, ha az ember egyszerűen él vele, mégpedig mindig újra és újra. Jézus Krisztus arra szólít fel minket, hogy mind bőségesebben táplálkozunk vele. Mérhetetlen hasznunkra fog válni, ha Krisztus lesz az ételünk és italunk.

Uram, köszönöm neked, hogy a hívő élet nélkülözhetetlen tápláléka olyan nagy örömmel fogyasztható eledel. Ezért belőled akarok táplálkozni ma újra.

„... mert én élek, és ti is élni fogtok” (Jn 14,19).

Jézus Krisztus annyira bizonyossá tette azt, hogy akik benne hisznek, azok élnek, mint amilyen biztos az, hogy Ő él. Amilyen biztos, hogy él a fő, olyan biztosan élnek a tagok is. Ha Jézus Krisztus nem támadott fel halottaiból, akkor mindnyájan meghalunk bűneinkben. Mivel azonban feltámadt, valamennyi hívő feltámadt benne. Halálával eltörölte bűneinket és megnyitotta előttünk, halálraítéltek előtt, a síralomház ajtaját. Feltámadása megigazulásunk bizonyítéka: Isten feloldozott minket, és hozzánk szól az irgalom szava: „Ő megbocsátja minden bűnödöt... megváltja életedet a sírtól” (Zsolt 103,3-4).

Krisztus népe ugyanúgy örökké élni fog, mint ahogyan Ő is örökké él. Mivel Ő él, hogyan halhatnának meg azok, akiket Önmagával egyé tett! Mivel pedig Ő soha többé meg nem hal, mert legyőzte a halált, a halál nem uralkodik többé felette, ezért az övéi sem térnek vissza többé régi énjük sírjába, hanem az Úrral együtt élnek az új életben. Hívó testvérem, ha az kísért, hogy félj, mert egy napon mégis újra az ellenség kezébe esel, vigasztaljon meg ez az Ige. Soha el nem veszítheted szellemi életedet, mert az el van rejtve Krisztussal együtt Istenben. Ugye nem kételkedsz az Úr halhatatlanságában? Ne gondold azt sem, hogy enged téged meghalni, hiszen egy vagy vele. Életed biztosítéka az Ő élete, tehát ne félj, hanem nyugodjál meg az élő Úrban!

„Aki tiszteli a parancsot, elnyeri jutalmát” (Péld 13,13).

Szomorú, hogy olyan kevesen érznek tiszteletet Isten Igéje iránt. Az emberek bölcsebbnek tartják magukat, mint Isten Igéje, és bírálgatják azt. „Én azonban nem, mert félem az Urat!” Az Isten Szelleme által ihletett könyvet életünk forrásának és mércéjének tekintjük, és iránta érzett tiszteletünket engedelmességünkkel bizonyítjuk. Isten Igéje nem rémületet, hanem gyermeki alázatot ébreszt bennünk. Nem a büntetéstől tartunk, hanem félve tiszteljük a parancsolatokat.

A parancsolatok szent félelme az alázat nyugalomához vezet, amely sokkal többet ér számunkra, mint a vakmerő büszkeség. Vezérli életutunkat, visszatart, amikor lejtőre kerülünk, ösztönöz, amikor fölfelé tart utunk. A parancsolatok féltő tisztelete megőrzi a gonosztól és igazságra vezérel minket, és nyugodt lelkiismeretet biztosít. Szabaddá tesz a félelem nyomasztó érzésétől, szinte életre kelt a halálból. Bizalmat ébreszt bennünk Isten szeretete iránt, és ez olyan, mint a földi mennyország. A hitetlenek kinevetethetik az Ige iránti mélységes tiszteletünket, mit sem törődünk vele. Mennyei elhívásunk olyan kincs számunkra, amely bőségesen kárpótol minket, engedelmisségünk jutalma tudatában könnyen túltesszük magunkat a gúnyolódók csúfolódásán.

Október 18 Könnyes magvetés, örvendező aratás

„Akik könnyezve vetnek, ujjongva aratnak majd!”
(Zsolt 126,5).

A sírás a magvetés idejéhez tartozik: könnyel öntözzük szántóföldünket. Az aggodalom könnyeitől felázott talajból így annál korábban kel ki a mag. Az imádságos könnyek sója olyan ízt ad az elvetett magnak, amely megvédi a férgectől. A komoly meggyőződésből hirdetett igazság kétszeresen élő igazság az emberek számára, ezért ne szakítsuk félbe magvetésünket, amikor sírunk, inkább kettőzzük meg erőfeszítésünket, hiszen éppen ilyenkor van itt az alkalmas idő.

Nem a nevetés jellemzi a mennyei magvetést, sokkal inkább a lelkek iránt érzett őszinte aggodalom. Így kell hirdetnünk az evangéliumot, nem felületes könnyedséggel. Ismeretes, hogy sokan, akik könnyű szívvel mentek a háborúba, odavesztek. Sokszor ugyanez érvényes a könnyűszerrel végzett szellemi magvetésre is.

Jöjj hát, én lelkem, vesd csak tovább a magot sírással, mert lásd, Isten örvendező aratást ígér számodra. Te magad fogod learatni munkád gyümölcsét. Olyan bőséges lesz aratásod, hogy ujjongani fogsz örömdobban, ha meglátod. Mikor szemedet elhomályosítják az ezüst könnyek, gondolj az arany gabonára. Tudj hát örvendezni a jelen bajlódásai és csalódásai közepette, hiszen az aratás bőségesen kárpótol majd mindezért!

Szeretettel fenyít

Október 19

„Megfenyítelek igazságosan, mert nem hagyhatlak büntetés nélkül” (Jer 30,11).

Végzetes jel lenne, ha az Úr nem fenyítene minket. Azt jelentené, hogy lemondott rólunk, mert bálványimádók lettünk. Isten óvjon minket ettől. Ha állandóan csak jól menne a sorsunk, az félelemmel és rettegéssel kellene, hogy eltöltsön bennünket, hiszen akiket az Úr szeret, azokat megfeddi és megfenyíti. Akiket viszont semmire sem becsül, azoknak engedi, hogy gondtalanul hizlalják magukat, mint a barmot hizlalják a vágóhídra. Mennyei Atyánk szeretetből használja a vesszőt, amikor gyermekeit neveli.

Isten fenyítése azonban mértékkel történik. Szeretetét határtalanul árasztja ránk, de fenyítése bizonyos határok között marad. A régi törvény szerint az izráelita ember csak negyven botütést kaphatott egy híjával. Ehhez az ütések gondosan számlálni kellett, nehogy túlságosan meggyötörjék az elítéltet. Így számlálja Isten a hívó gyermekeire mért csapásokat. A büntetés mértékét Isten bölcsessége, együttérzése és szeretete szabja meg. Ne jusson eszünkbe, hogy fellázadjunk az ellen, amit az isteni bölcsesség a mi javunkra rendel el.

Uram, ha Te állsz mellettem és Te számlálod poharamba a keserű cseppeket, akkor örömmel kell elfogadnom ezt a keserű poharat, hiszen az a kívánságod, hogy kiűritsem. Szeretném tudni azt mondani rá: „Legyen meg a Te akaratod”. Ámen.

„Ő szabadítja meg népét bűneiből” (Mt 1,21).

Uram, szabadíts meg bűneimből! Az Úr Jézus neve bátorít fel arra, hogy így merészeljek imádkozni. Ments meg korábbi bűneimtől, hogy ne legyek egyiknek se a rabja. Szabadíts meg kedélyhullámzásaim bűnétől, hogy ne legyek gyengeségeim rabszolgája. Szabadíts meg az állandóan szemem előtt folyó bűnöktől, hogy ne szűnjek meg utálni azokat. Szabadíts meg rejtett bűneimtől, amelyeket még nem is ismerek fel, mivel nincs bennem elég világosság. Szabadíts meg a hirtelenül és váratlanul rám törő bűnöktől, ne engedd, hogy a nagy heveséggel feltámadt kísértések magukkal ragadjanak. Óvj meg Uram minden bűntől. Ne engedd, hogy bármiféle véték eluralkodhassék rajtam.

Egyedül Te teheted ezt meg. Én képtelen vagyok lerázni első láncaimat, legyőzni természeti emberemet. Te ismered a kísértést, hiszen Te magad is megkísértettél. Te ismered a bűnt, hiszen elhordoztad annak terhét. Te tudsz egyedül nekem segíteni a kísértés órájában. Te meg tudsz óvni, hogy ne vétkezzem, és Te vagy egyedül segítségem, ha már megtörtént a baj. Már a neved is prófécia volt arról, hogy Te leszel a Szabadító. Kérlek, add, hogy megtapasztalhassam a mai napon is, hogy ez így igaz. Add, hogy ne engedjek az indulatnak, a büszkeségnek, a csüggedésnek vagy bármilyen más gonoszságnak. Szabadíts meg engem, hogy szentül élhessek, és neved megdicsőíttessék bennem! Amen.

„A kevés is ezerre nő, a kicsiny is hatalmas néppé. Én, az Úr, rövid idő múlva megvalósítom ezt” (Ézs 60,22).

Az Úrért való szolgálat olykor egészen kicsiben kezdődik, de azért az nem kevés értékű. A gyöngesség növeli hitünket, Isten közelébe kényszerít minket, és megtanít dicsőíteni az Ő nevét. Vegyétek nagyon komolyan a növekedésről szóló ígéretet. A mustármag a legkisebb a magvak között, mégis nagy fává nő, amelyen menedéket találnak az égi madarak. Lehet, hogy egy valamivel kezdjük a szolgálatot, és az is csak egészen kicsiny dolog, de mégis ezerszeresére fog nőni. Nagy az Úr szorzótáblája. Milyen gyakran mondta már magányosan küzdő szolgálóink: „Megsokasítalak”. Bízatok az Úrban, ti, akik egyedül vagytok, vagy csak ketten alkotjátok a hívők közösségét, mert ha az Ő nevében gyűltök egybe, ott van köztetek.

„A kevés”. Aki csak a létszámot és az erőt nézi, megveti a keveset. Mégis, ez a kevés képezi egy hatalmas népmagvát. Este is csak egy csillag gyullad ki először, de hamarosan számtalan csillagtól tündöklök a mennybolt.

Ne gondoljuk, hogy valami nagyon távoli időre esik ennek az ígéretnek a beteljesedése, hiszen így szól: „Én, az Úr, rövid idő múlva megvalósítom azt”. Ne sürgessük elhamarkodottan a beteljesülést, ahogyan némely gyülekezet izgatott tagjai teszik. Meglesz az a maga idejében, de akkor aztán késelelem nélkül.

Október 22 *Bízz az ígéretekben és hivatkozz rájuk!*

„Mert Te ígérted ezt, Uram, Uram! Mert a Te áldással szolgáló háza örökké áldott lesz!” (2Sám 7,29).

Dávid itt egy ígéretre hivatkozva lép Isten elé, és kéri annak beteljesítését. Ez az igevers így kétszeresen is tanulságos a számunkra. Először, hogy komolyan bízunk kell abban, amit az Úr megmondott, annak beteljesülését biztosra kell vennünk, azután már hivatkozhatunk Isten trónusa előtt ígéreteire.

Milyen jó dolog arra hivatkozni, amit az Úr maga ígért meg! Milyen jó elmondani Dáviddal: „Mert Te ígérted, Uram”, hiszen ilyenkor Isten ígérete támasztja alá könyörgezésünket.

Nem azért imádkozunk, mert kételkedünk, hanem mert hiszünk. Hitetlenül imádkozni nem illő dolog Isten gyermekei számára.

Nem, Uram, mi nem kételkedhetünk Benned, hiszen meg vagyunk győződve arról, hogy minden szavad nagy reménységek várására biztat minket. Egyszerűen csak mehetünk Hozzád, hogy kérjük, cselekedjél, amint megmondottad. Így kérlek, áldd meg szolgáló házákat, gyógyítsd meg betegeinket, mentsd meg a csüggedőket, vezesd vissza az eltévelyedetteket, erősítsd az istenfélőket. Urunk, add meg ruhánkat és eledelünket ígéreted szerint. Segíts meg minden munkánkban, kiváltképpen amikor az evangéliumot visszük szomszédainkhoz. Tedd munkatársainkat a saját munkatársaiddá, gyermekeinket saját gyermekeiddé. Áraszd ki áldásodat a jövőre nemzedékre, és add, hogy amíg utódaink a földön élnek, hűek maradjanak Hozzád. Ó Uram, a Te áldással áldassék meg szolgáló háza!

Fény és öröm

Október 23

„Fényözön árad az igazakra, és öröm a tiszta szívűekre” (Zsolt 97,11).

Sokszor drága árat fizet az igazságért, aki mindent kockára tesz érte, de a végén gazdag jutalmat nyer kárpótlásul. A szent élet olyan, mint a vetés. Látszólag elvesz a mag a földben, nem lehet újra összeszedni. Naiv dolog volna azonnali aratást várnunk. Ez a naivitás azonban érthető, hiszen itt a fényről van szó, és lehetetlennek látszik, hogy a fényt a földbe temesse valaki. Igehelyünk mégis arra utal, mintha a fény el lenne rejtve. Valahol megvan, de senki nem látja, mintha el lenne takarva. Mi azonban egészen biztosak vagyunk abban, hogy egy napon ez a fényözön egyszer csak áradni fog.

Tökéletesen meg vagyunk győződve arról, hogy az Úr elkészítette az aratás idejét a világosság magvetői számára, és aratni fogunk, ki-ki magának. Akkor jön el boldogságunk korszaka. Örömkévéket arathatunk az áradó fényben. Szívünk tiszta volt az Úr előtt, még ha az emberek ezt nem is akarták elhinni, sőt, szidalmaztak bennünket. Igazak voltunk az Úr előtt, bár sokan vaskalaposaknak csúfoltak. Még várnunk kell, ahogyan a gazda várja a föld termését, de egyszer majd fényözön fog áradni ránk, és az Úr által elkészített örömet élvezhetjük.

Bátorság, testvéreim! Ne kapkodjunk és ne türelmetlenkedjünk. Hamarosan a megígért fény és öröm lesz lelkünk osztályrésze.

„Bevehetetlen ércfallá teszlek ezzel a néppel szemben. Harcolni fognak ellened, de nem bírnak veled, mert én veled leszek: megsegítlek és megmentelek – így szól az Úr” (Jer 15,20).

Az istenfélelemben és a hitben való állhatatosság olyaná teszi az embert, mint az erős ércfal, amelyet senki sem tud lerontani vagy áttörni. Az Úr ajándékai az ilyen emberek, akikre rendkívül nagy szükségünk van a gyülekezetben és a világban, de különösen a szószéken.

Ez a mai, hamis világ foggal és körömmel harcol az igazság meg nem alkuvó bajnokai ellen. Úgy látszik, semmi nem bántja úgy a Sátánt és seregét, mint a határozottság. Olyan dühösen támadja a szent elszántságot, mint ahogy az asszírok ostromolták a fallal körülvett városokat. Mekkora öröm számunkra, hogy nem tudja legyőzni azokat, akiket Isten a maga erejével erősített meg. Akiket a különféle tanítások szele hajt ide-oda, egy fuvallatra megdőlnék és elvesznek, de akik szeretik a kegyelemről szóló tanítást, mert már övék a kegyelem ajándéka, úgy állnak, mint a sziklák a háborgó tengerben.

Honnan ered ez a megingathatatlanság? „Én veled leszek” – mondja az Úr, és ez a helyes válasz. Az Úr megsegíti és megmenti hűséges szolgáit az ellenség támadásaitól. Seregek lehetnek ellenünk, de a Seregek Ura velünk van. Ne próbáljunk meghátrálni egy kicsit se, hiszen maga az Úr tart minket helyünkön. Maradjunk ott az Ő erejével.

„Keressétek először az Ő országát és igazságát, és ezek is mind megadatnak nektek” (Mt 6,33).

A Biblia ezekkel a szavakkal kezdődik: „Kezdetben... Isten.” Legyen ez a te életed nyitánya is. Törekedjétek teljes szívetekből, minden más előtt arra, hogy Isten országának polgárai legyetek, és hogy az Ő igazsága jellemezze egész életeteket. Amire ezenfelül szükségetek van, azt megadja az Úr nektek, nem kell különösebben aggódnok érte. Minden, amire az istenfélő élethez szükségünk van, „megadatik nekünk”.

Milyen drága ígéret ez! Az Istent kereső embernek megadatik az eledel, ruházat, otthon és a többi mind. Te csak törődj az Ő dolgaival, Ő majd törődik a tiédde. Ahogyan az értékesebb dolgok bevásárlásánál ráadásul kapjuk a csomagolópapírt és a zsineget, ugyanúgy nyerjük el a földi dolgokat ráadásul a mennyek országának kincseihez. Az üdvösség örökösének nem kell félnie a szükségtől. Aki Isten igazságába öltözteti a lelkét, ne aggódjon, hogy a testét Isten mezítelenül fogja hagyni. Tedd félre a mardosó gondokat! Keresd minden igyekezetteddel az Urat! A kapzsiság – szegénység, az aggodalmaskodás – nyomorúság; az Istenbe vetett bizalom viszont – kincs, az Istenhez való hasonlatosság pedig – mennyei örökség.

Uram, én kereslek Téged, add, hogy megtaláljalak.

„... de a választottakért megrövidülnek azok a napok” (Mt 24,22).

Választottaiért megrövidíti az Úr az egyes ítéleteket, másokat visszatart. A nagy nyomorúságok idején mindenkit megemésztene azok súlya, ha az Úr nem mérsékelné a nyomor terhét a választottak kedvéért. Miközben pedig Isten, Krisztus érdeméért megszabadítja választottait, megszabadítja az egész emberiséget a választottakért.

Milyen tisztesség ez a szenteknek! Milyen szorgalmasan fel kellene használniuk befolyásukat az Úrnál! Hiszen Ő meg akarja hallgatni a bűnösökért való imádságainkat és meg akarja áldani a mások üdvösségéért való könyörgésünket. Ő megáldja a hívőket, hogy azok áldássá legyenek a hitetlenek számára. Sok bűnös ember annak köszönheti, hogy él, hogy hívő anyjának, feleségének vagy leányának közbenjáró imádságát kegyelmesen meghallgatta az Úr.

Élünk ezzel az Úrtól kapott különleges erővel? Könyörgünk hazánkért, más országokért, korunkért? Háborúk, éhség, járvány idején az Úr elé állunk-e mint közbenjárók, és könyörgünk-e, hogy rövidüljön meg a szenvedés ideje? Panaszkodunk-e Istennek a hitetlenség, a tévelygés és az eluralkodott szabadosság miatt? Könyörgünk-e, hogy rövidítse meg a bűn uralmát és siettesse az Úr dicsőséges visszajövetelének napját? Boruljunk térdre, és ne nyugodjunk, míg újra el nem jön Krisztus!

„... szolgálói imádják Őt, látni fogják az Ő arcát, és az Ő neve lesz a homlokukon” (Jel 22,3.4).

A dicsőség hónapban három áldásban lesz részünk:

„Szolgálói imádják Őt.” Odaát nem nyomorít már bennünket másféle szolgálat, nem parancsol nekünk már más úr. Csak az Úr Krisztusnak szolgálunk, Őt imádjuk szüntelenül, tökéletesen, fáradság és tévedések nélkül. A menny annyit jelent a hívők számára: az Úr Krisztust imádni, maradéktalanul az Ővé lenni. A hívő léleknek ez lesz az egyetlen vágya az örökkévalóságban.

„Látni fogják az Ő arcát.” Ez teszi gyönyörűségessé a szüntelen imádatot, ez lesz szolgálatunk kézzelfogható jutalma. Megismerjük az Urat, mert teljes valóságában látjuk majd Őt. Krisztus Jézus arcának látása a leghűségesebb szolgálóknak járó legnagyobb jutalom, amit csak kérhetünk és kaphatunk Istentől. Mózes is mi nagyobbat kérhetett volna, mint azt: „Mutasd meg nekem dicsőségedet!” (2Móz 33,18).

„Az Ő neve lesz a homlokukon.” Amíg az Urat nézik, neve felíródik homlokukra. Ez azt jelenti, hogy Krisztus elfogadja őket, ők pedig elfogadják Krisztust. A kegyelem belső, elrejtett jele Krisztussal való kölcsönös kapcsolatunk nyilvánvaló jelévé válik.

Add Uram, hogy ez a három dolog már itt elkezdődjék az életemben, hogy aztán egyszer majd kiteljesedhessék dicsőséged hónapban! Ámen.

Október 28

Tudatlanságból elkövetett bűnök

„... és bocsánatot nyerne, hiszen nem volt szándékos a véték” (4Móz 15,25).

Sokszor egyáltalán nem látjuk bűneinket, mert tudatlanok vagyunk. Biztosak lehetünk abban, hogy sok ilyen tudatlanságból elkövetett bűnünk van, cselekedeti és mulasztási bűnök egyaránt. Teljes jóhiszeműséggel azt gondoljuk, hogy Isten szolgálatára cselekszünk bizonyos dolgokat, pedig azokat Ő nem parancsolta és nem is fogadhatja el.

Az Úr ismeri mindannyiunk tudatlanságból elkövetett vétkeit. Ez félelemmel tölthet el bennünket, hiszen igazsága egyszer majd számon kéri tőlünk ezeket a bűnöket. Hitünk azonban vigasztalást merít az ígéretből, hogy az Úr az általunk nem észlelt bűnöket is eltörli. Látja bűneinket, de a háta mögé veti azokat, hogy ne lássa többé.

Az a vigasztalásunk, hogy Jézus Krisztus, a mi Főpapunk, engesztelést végzett a hívők egész Gyülekezetéért. Ezzel bűnbocsánatot szerzett az általunk nem ismert bűneinkért is. Drága vére megtisztít minket minden bűntől. Akár észrevettük és elsirattuk azokat, akár nem, Isten látta ezeket a bűnöket, Krisztus engesztelést végzett értünk, a Szent Szellem pedig tanúságot tesz arról, hogy megbocsátottak. Így tehát háromszoros okunk van rá, hogy békességünk legyen.

Atyám, dicsőítelek isteni bölcsességéért, amellyel nemcsak meglátod vétkeimet, hanem Krisztusban engesztelést szerezteél minden bűnömre, hogy megszabadíts mardosásuktól, és ezt már akkor megtetted értem, mielőtt én egyáltalában bűneim tudatára ébredtem volna.

Megőrizni a különbséget

Október 29

„Így teszek különbséget az én népem és a te néped között. Holnap történik meg ez a jel” (2Móz 8,19).

Megvan a népe a fáraónak, és megvan a népe az Úrnak. Lehet, hogy együtt élnek és sorsuk látszólag hasonlít egymáshoz, mégis van különbség köztük, és ezt a különbséget az Úr nyilvánvalóvá teszi. Nem mindig lesz ugyanaz a sors az osztályrészük. Ezen a téren nagy különbséget tesz az Úr a világ fiai és választott népe között.

Kiváltképpen érvényes ez a nagy megpróbáltatások idején, amikor az Úr a hívők egyedüli szentélye. Szembetűnő ez a megtérésnél, amikor a megtérő hívő bűnei eltöröltetnek, míg a hitetlenek ítélet alatt maradnak. Ettől kezdve a hívők különleges néppé lesznek. Isten fegyelmező iskolájába kerülnek, és újfajta áldásokat élveznek. Otthonaik mentesek lesznek mindattól a nyomorúságtól, amely fertőzi és kínozza a hitetleneket. Megkíméli őket Isten az élvezetek hajszolásától, a gondok miatti aggodástól, a romlottság, a családság és a kegyetlen gyűlölség posványától, amely annyi családot felbomlaszt.

Nyugodj meg, kísértések között élő hívő testvérem; lehet, hogy sok nyomorúságod van, de az Úr megkímél azoktól a gonosz dolgoktól, amelyek e világ fejedelme szolgáinak otthonát és szívét fertőzik meg. Az Úr megkülönböztette az övéit. Vigyázz, hogy megőrizd ezt a különbséget, legyen ennek megfelelő a szellemed, céljaid, jellemed és társaságod.

„Tiszta vizet hintek rátok, hogy megtisztuljatok. Minden tisztátalanságotoktól és minden bálványotoktól megtisztítalak benneteket” (Ez 36,25).

Micsoda nagy öröm ez! Isten, aki megváltott minket Jézus Krisztus vérével, meg akar szentelni Szent Szellemének vizével. Isten megígérte ezt, és így is lesz, „hogyan megtisztuljatok”. – *Urunk, érezzük és bánjuk tisztátalanságunkat, ezért most örvendezünk ígéretednek, amelyben kijelentetted, hogy megtisztítasz minket. Bárcsak hamarosan beteljesítenéd ígéretedet!*

Meg akarsz szabadítani bennünket még leggonoszabb bűneinktől is. Hitetlenségünk lázadásától, a szellem ellen harcoló testi vágyainktól, büszkeségünk utálatos gondolatától és a Sátán ösztönzésére elkövetett istenkáromlásunktól. – Mindezekről megtisztíthatasz, hogy soha többé vissza ne térjenek.

Isten meg akar tisztítani minden bálványunktól is, akár aranyból, akár agyagból készültek azok, tisztátalan szeretetűnkől vagy túlzott szeretetűnkől valami iránt, ami önmagában véve tiszta. Mindentől meg akar szabadítani, amit istenfűnk, és így bálvány lett a számunkra. Nemcsak el akarja venni bálványainkat, hanem teljesen szabaddá akar tenni tőlük.

Isten maga mondja itt, hogy ezt meg fogja cselekedni. Ezért ez az ígélet megalapozott és biztos. Bátran elkerülhetjük Istentől azt, amit így megígért nekünk. A megtisztítás a szövetségi áldások közé tartozik, és amit Isten a szövetségben megígért, az mind tökéletes és biztos.

„Nem halok meg, hanem élek, és hirdetem az Úr tetteit!” (Zsolt 118,17).

Milyen erőt adó bizonyosság ez! Bizonyára egy ígélet az alapja, amelyet a zsoltáros személy szerint kapott, és amelyet örömmel a magáévá tett. Szabad nekem is így szólnom? Vagy elcsüggedek, mert az ellenség megtámadott? Mert sokan vannak ellenem és kevesen mellettem? Hitetlenségem a harc feladására indít, arra, hogy kétségbeesetten haljak meg, mert megvert, megbecstelenített ember vagyok? Ássák már ellenségeim a síromat?

Mit tegyek ilyenkor? Hallgassak tulajdon gyávaságomra, adjam fel a harcot és vele együtt minden reményemet? Távol legyen! Még van bennem élet.

„Nem halok meg”. Visszatér belém az életerő, és elűzi gyengeségemet: „Élek”. Az Úr él, és én is élni fogok. Újra felnyitom számat és „hirdetem az Úr tetteit”. Elbeszélem majd jelen nyomorúságomat, amely csak arra volt alkalom az én Uramnak, hogy irántam való végtelen szeretetét és hűségét újra megmutassa. Akik már szívesen méretet vennének rólam, hogy koporsómat elkészítsék, várjanak még egy kicsit! Mert keményen megfeddett ugyan engem az Úr, de nem engedte, hogy meghaljak (18. vers). Dicsőség legyen nevének mindörökké! Nem halok meg, míg munkám el nem végeztem, és addig fogok e földön élni, amíg az Úr akarja.

November 1

Megőriz és tökéletessé tesz

„Hű az, aki elhív erre titeket; és Ő meg is cselekszi azt”
(1Tesz 5,24).

Mit cselekszik meg? Mindenestől megszentel minket. Olvasd el az előző verset! Addig folytatja a megtisztítás művét rajtunk, míg teljes egészében tökéletesek nem leszünk. Feddhetetlenül megőrzi szellemünket, lelkünket és testünket a mi Urunk, a Krisztus eljövételére. Nem hagyja, hogy kiessünk a kegyelemből, s nem engedi, hogy a bűn uralma alá kerüljünk. Milyen nagy kegyelem ez! Minden okunk megvan arra, hogy áldjuk a nagy Adakozót kimondhatatlan ajándékáért.

Ki fogja ezt megcselekedni? Az Úr, aki elhívott minket a sötétségből az Ő csodálatos világosságára, a bűn halálából a Krisztus Jézusban való örök életre. Csak Ő tudja ezt megtenni, egyedül csak a minden kegyelem Istene képes minket ilyen tökéletesen megtartani.

Miért cselekszi ezt meg? Mert *hűséges* – hű ígéretéhez, amelyben a hívők megszabadításáért kezekedett. Hűséges Fiához, akinek jutalma az, hogy népét szeplőtelenül állítja majd Atyja elé. Hűséges az elhivatásunkkor bennünk elkezdett munkához. A szentek nem a maguk hűségére építenek, hanem Isten hűségében bíznak.

Jöjj, én lelkem, lásd, a kedős november nagyszerű ígérettel kezdődik. Legyen bár kint borús az idő, bennünk ragyogjon a napfény.

Mennyei gazdagság

November 2

„Nem vonja meg javait az Úr azoktól, akik feddhetetlenül élnek” (Zsolt 84,12).

A „kellemes” dolgokat sokszor megtagadja tőlünk az Úr, de a jót soha. S hogy nekünk mi jó, annak Ő a legbölcsebb elbírálója. Bizonyos dolgok kétségtől jók, és ezeket elkérhetjük Urunktól, a Jézus Krisztus által.

A szentség jó dolog, és ezt Ő bőségesen munkálja is bennünk. Kész győzelmet adni gonosz hajlamaink, indulatos természetünk és rossz szokásaink felett, ezért bátran kérjük csak Tőle mindezt.

Üdvösségünk felől teljes bizonyosságot, és Vele való szoros közösséget akar adni nekünk az Úr, az igazságban vezetni minket és bátorságot adni, hogy bizalommal járjunk a kegyelem trónusa elé. Ha mindezeknek híjával vagyunk, annak az az oka, hogy nincs hitünk az elfogadásukra, nem pedig az, hogy Isten nem akarja mindezt megadni nekünk. Ő mennyei lelkületet, béketúrést és buzgó szeretetet akar mindazoknak adni, akik komolyan kérik ezt Tőle.

De vigyázz: feddhetetlenül kell élned! Ne legyenek hátsó gondolataid, se görbe utaid; ne legyen benned képmutatás vagy csalárdság. Ha hamisan élünk, Isten nem halmozhat el ajándékaival, mert akkor a bűnt jutalmazná. Csak az őszinte becsületesség útja vezet mennyei gazdagsághoz, amely minden jó dolog összessége.

Hatalmas ígéret ez, amelyre szabad imádságban hivatkozunk. Térdeljünk hát le, és tegyük ezt!

November 3

Istentől rendelt időben

„Mert ez a kijelentés meghatározott időre vonatkozik, hamarosan célhoz ér, és nem csal meg; ha késik is, várd türelemmel, mert biztosan bekövetkezik, nem marad el”
(Hab 2,3).

Lehet, hogy az irgalom várat magára, de bizonyosan eljön. Az Úr tévedhetetlen bölcsességgel pontosan tudja, mikor kell kegyelme erejét megmutatnia. Az Óáltala kijelölt idő pedig mindig a legalkalmasabb idő. Nekünk minden sürgős. Isten ránk vonatkozó ígérete nagyon foglalkoztat bennünket, vágyunk mielőbbi beteljesedésére, és ez csak növeli türelmetlenségünket. Az Úr azonban ismeri az alkalmas időt: Ő soha nem késik, de nem is siet.

Isten Igéjéről mint élő valóságról szól ez az ígérés. Az Ige itt beszél és cselekszik. Sohasem halott betű, még ha túlságosan sokáig is kell várnunk beteljesülésére. Az élő Ige az élő Istentől jön ki, és beteljesedése csak látszólag késlekedik. Isten vonata soha nem késik. Csak még egy kis türelem, és nemsokára tulajdon szemünkkel győződhetünk meg az Úr hűségéről. Egyetlen ígérete sem marad beteljesületlenül: „Meg nem csal”. Egyetlen ígérete sem vész el a semmiben: „Célhoz ér”. Micsoda nagy vigasztalás ez a hívőknek! Egyetlen ígését sem kell megújítani, mint valami váltót, amelyet nem tudnak kiegyenlíteni a lejárat napján, Isten ígérete „bekövetkezik, nem marad el”.

Én lelkem, hát nem tudsz várni Istenedre? Nyugodj meg benne, légy csendben, és kimondhatatlan békességet találsz, meglátod.

Csinálj gödröket

November 4

„Ezt mondja az Úr: Csináljatok sok gödröt ebben a patakmederben. Mert ezt mondja az ÚR: Nem láttok szelet, nem láttok esőt, mégis megtelik ez a patakmeder vízzel, és ihattok ti is, meg a jószágaitok, az állataitok is” (2Kir 3,16-17).

Három hadsereget fenyegetett a szomjanhalás réme, de az Úr közbelépett, és megmentette őket. Noha nem felhőt küldött, sem esőt, mégis bőségesen ellátta őket vízzel. Istent nem kötik a természeti törvények. Ő bölcsességének és hatalmának új meg új bizonyítékával tudja meglepni népét. Ily módon többet megismerünk Istentől, mintha a dolgok a maguk természetük szerint folynának. Ha az Úr nem is úgy lép közbe, ahogy mi azt várjuk, kívánjuk vagy feltételezzük, így vagy úgy mégis gondoskodik rólunk. Nagy áldás, hogy felülemelkedhetünk az ok-okozati törvényeken, és figyelmünk a nagy Végső Okra terelődik.

Van-e elég hitünk ahhoz, hogy ma „gödröt” ássunk, amely megtelhet Isten áldásával? Igen gyakran hiányzik belőlünk a valódi hit az ilyen gyakorlati lépések megtételére. Legyen a mai nap az imádságok beteljesülésére való várakozás napja. Mesélte valaki, hogy egy gyermek esernyőt vitt magával arra az összejövetelre, amelyen esőért akart a gyülekezetet könyörögni. Ilyen őszinte bizalommal várjuk mi is biztosra, hogy az Úr kiárasztja ránk áldását. Csináljunk hát sok „gödröt”, és számítsunk azok megtelésére.

November 5

Haragjának vége lesz

„Mert nem örökké perlek, és nem vég nélkül haragszom, hiszen elalélta előttem a szellem és a lélek – az emberek –, akiket én alkottam” (Ézs 57,16).

Mennyei Atyánk tanítani akar minket, nem elveszíteni. Velünk való perlekedése mögött szerető szándéka rejlik. Nem akar mindvégig haragos lenni irántunk. Mi csak azért gondoljuk, hogy hosszasan fenyít minket, mert rövid a türelmünk. Atyánk irgalma örökké tart, de perlekedése nem. Olykor igen hosszúnak és kimerítőnek tűnik az éjszaka, de végül felvirrad a hajnal. Mivel Atyánk perlekedése csak egy bizonyos ideig tart, haragja is, amely a perlekedésre indította, csak rövid ideig marad meg. Az Úr túlságosan szereti választottait ahhoz, hogy vég nélkül tudna haragudni rájuk.

Ha Urunk mindig olyan keményen bánna velünk, ahogyan azt olykor teszi, reményt vesztetten, kábultan és nyomorultul elpusztulnánk. Ne veszítsd hát el reménységedet, én lelkem! Az Úr hamarosan véget vet a fenyítésnek. Tarts ki benne, hiszen az Úr tart téged és átsegít rajta. Atyád, aki ilyennek teremtett, tisztában van azzal, hogy milyen gyenge vagy és milyen keveset tudsz elviselni. Hogyne bánna gyengéden azokkal, akiket olyan törékenynek teremtett. Ezért ne rémítsen meg a keserves jelen, mert boldog jövő virrad még rá. Az gyógyít meg, aki megfenyített, és jelenlegi haragját, meglátod, az irgalom bősége követi majd.

Gyönyörűség és kívánságok

November 6

„Gyönyörködj az Úrban, és megadja szíved kéréseit!” (Zsolt 37,4).

Az Úrban való gyönyörködésnek átalakító ereje van, mert felülemeli az embert romlott természetének kívánságain. Az Úrban való gyönyörködés nemcsak önmagában jó dolog, hanem a szívünkben is olyan kívánságokat ébreszt, amelyek teljesítésében az Úr kedvét leli. Avagy nem magasztos dolog-e az, hogy kívánságaink annyira átalakulnak, hogy végül azonosak lesznek Isten akaratával?

Az ember azonban, nagy ostobán, először kíván valamit, azután nekilát, hogy megszerezze magának, amit megkívánt. Nem Isten rendelése szerint cselekszünk, mert Ő azt tanácsolja, hogy először Őt kell keresnünk, azután várhatjuk, hogy minden egyéb ráadásul megadatik nekünk. Ha engednénk, hogy Isten betöltse a szívünket, mígnem az túlrad a Benne való gyönyörűségtől, akkor Isten maga gondoskodna arról, hogy semmi jóban ne lássunk hiányt. Ezért ahelyett, hogy a világban rohangálnánk múlt örömeiket keresve, maradjunk csak „otthon” Istennél, és igyunk az Ő forrásából. Ő többet tud tenni értünk, mint valamenyny barátunk együttvéve. Jobb megelégedni Istennel, mint az érzékek ideig-óráig tartó gyönyörűségei után futkosni. Kezdetben talán csalódást érzünk majd, de ha ezáltal még közelebb kerülünk az Úrhoz, végtelenül hálásak lehetünk érte, mert végül minden helyénvaló kívánságunk teljesülni fog.

November 7

A valódi alázat elnyeri jutalmát

„Aki... megalázza magát, felmagasztaltatik” (Lk 18,14).

Nem lenne szabad, hogy nehezünkre essen magunkat megalázni, mert ugyan, mire is lehetnénk büszkék? Szépen a leghátsó helyre kellene leülnünk, külön felszólítás nélkül. Ha józanul és becsületesen ítéljük meg magunkat, akkor nem lehetünk valami nagyra önmagunkkal. Kiváltképpen az Úrhoz való imádságunkban nem tudunk semmit felmutatni. Nem beszélhetünk érdemeinkről, mert nincsenek. Egyedül csak az irgalomra hivatkozhatunk: „Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek!” (13. vers).

Íme, a vigasztaló szó Isten királyi székéből: ha megalázzuk magunkat, az Úr felmagasztal minket. A fölfelé vezető út számunkra lefelé vezet. Ha már levetkőztük saját énünket, alázatba öltözhetünk, és ez a legjobb viselet. Az Úr eláraszt minket a lélek békességével és boldogságával. Megajándékoz Igéjének ismeretével és az Önmagával való közösséggel. Megáld a bűnbocsánat és a megigazulás bizonyosságának örömeivel. Isten annak ad tisztességet és megbecsülést, aki az Ő dicsőségére használja fel azt. Azoknak ad elismerést és befolyást, akik attól nem fuvalkodnak fel, hanem még nagyobb alázattal szolgálnak neki. Aki erőszakosan törtet fölfelé, azt sem Isten, sem az emberek nem szívesen támogatják, de a szerénységet Isten és ember egyaránt megbecsüli.

Uram, kérlek, alázd meg az éneimet, hogy Benned nagygyá lehessenek!

A kegyelem ereje

November 8

„Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz” (2Kor 12,9).

Gyengeségünk azért olyan értékes, mert helyet készít az isteni erőnek. Soha nem ismertük volna fel a kegyelem erejét, ha nem éreznénk természetből való gyöngeségünket. Áldott legyen az Úr a testünkbe szúrt tövisért, és a Sátán kísértéseiért, mert mindezek Isten kegyelméhez hajtának bennünket.

Ez a drága ige hely az Úr Krisztus ajkáról származik. Amikor e könyv szerzője először olvasta ezt az Igét, végtelen öröm töltötte el a szívét: Elég nekem Isten kegyelme! Tudom, hogy elég. Avagy nem elég az ég a madárnak, az óceán a halaknak? A Mindenható kielégíti legnagyobb szükségemet is. Ő, aki fenntartja az eget és a földet, csak meg tud elégíteni egy olyan szerencsétlen férget, mint én?

Hagyatkozzunk hát Istenre és az Ő kegyelmére. Ha nem veszi le rólunk a bajokat, erőt ad az elhordozásra. Erejével addig táplál, míg a féreg elhordja a hegyeket, és a senkik győzedelmesen kerülnek ki a kísértésekből és minden nyomorúságból. Jobb nekünk, ha Isten erejével küzdünk mintha a magunkéval, mert ha ezerszer annyi erőnk lenne is, mint amennyi van, mit sem érnénk vele az ellenséggel szemben. Ha viszont még gyengébbek lennénk, mint amilyenek vagyunk – ami aligha lehetséges –, mégis diadalmaskodnánk Krisztus által, aki megerősít minket.

November 9

Szükséges ismeret

„Akkor megtudják, hogy én, az ÚR, az ő Istenük, velük vagyok, és hogy ők, Izráel háza, az én népem – így szól az én Uram, az Úr” (Ez 34,30).

Felséges dolog, hogy az Úrnak van választott népe; de hogy mi ehhez a néphez tartozunk, az végtelenül vigasztaló tudat. Más dolog remélni, hogy az Úr velünk van, és megint más tudni, hogy ez valóban így is van. A hit üdvözít, de az üdvösségünk felől való bizonyosság boldoggá tesz minket. Amikor hitre jutunk, elfogadjuk, hogy Isten az életünk Ura. A Benne való örömet viszont csak akkor tapasztaljuk meg, amikor már tudjuk, hogy Ő a miénk és mi az Ővéi vagyunk. A hívő ember nem érheti be csak reménykedéssel és bizakodással. Kérnie kell az Urat teljes bizonyossággal, hogy üdvössége felől teljesen meg lehessen győződve.

Mikor elnyerjük a szövetség áldását, és megértjük, hogy Krisztus a mi Megváltónk, akkor értjük meg igazán Isten irántunk való irgalmát. Nem a törvény, hanem a kegyelem által értjük meg, hogy az Úr népe vagyunk. Ezért tekintünk mindig az ingyenvaló kegyelemre. A hit bizonyossága soha nem származhat a törvény cselekedeteiből. Ereje az evangéliumból fakad, és csak az evangélium által lehet a miénk. Ezért ne önmagunkra nézzünk, hanem egyedül csak az Úrra. Minél többet megértünk Krisztus Jézusból, annál többet jelent majd az üdvösség a számunkra.

Urunk, kérünk, áraszd ránk olyan gazdagon szeretetedet, hogy messze el tudjuk hagyni a kétségek és félelmek mocsarát!

Botladozás nélkül járni

November 10

„Nem engedi, hogy lábad megtántorodjék...” (Zsolt 121,3).

Ha az Úr nem engedi meg, hogy megtántorodjunk, akkor sem ember, sem az ördög nem buktathat el bennünket. Hogy örvendeznének pedig, ha szégyenletes bukásba vihetnének minket, kimozdíthatnának a kegyelemből és eltemetnének, hogy még az emlékünknél se maradjon meg! Szívbeli gyönyörűséggel tennék mindezt, ha nem volna akadálya, de az Úr nem engedi. Ha pedig Ő mindezt nem engedi, akkor nekünk sem lesz részünk benne.

Az élet olyan, mint egy alpesi túra. A hegyi ösvényeken kapaszkodva szüntelen ki van téve az ember annak, hogy megbotlik. Ha igen magasba visz az út, a fej könnyen megszedül, és hamar megcsúszik a láb: egyes helyek csúszósak, mint a jég, máshol viszont a kőgörgöttek olyan lazán fekszenek az úton, hogy az esést bizony nehéz elkerülni. Aki egész életében meg tud maradni a helyes úton, és botlás nélkül tud járni, annak minden oka megvan a hálaadásra. Amikor rejtett hasadékok és csapdák vesznek körül, a lábunk gyöngé, térdünk remeg és az ellenség igen ravasz, egyikünk sem tudna elesés nélkül megmaradni még egy óra hosszat sem, ha az Úr hűségese szeretete, amely „nem engedi, hogy a lábunk megtántorodjék”, nem venné szüntelenül körül.

*Hogyha lábam megbotolna, Isten van velem,
és erős kezében fogja reszkető kezem.*

Támogat e kéz, támogat e kéz:

hogya lábam megbotolna, támogat e kéz.

November 11 Szabadok vagyunk, nem a bűn szolgái

„Hiszen a bűn nem fog uralkodni rajtatok, mert nem a törvény, hanem a kegyelem uralma alatt élték” (Róm 6,14).

A bűn uralomra tör: nem elégszik meg szerényebb helylyel, mint a szívünk trónjával. Olykor félünk, hogy legyőz minket, és ilyenkor az Úrhoz kiáltunk: „Ne engedd, hogy valami hamisság uralkodjék rajtam!” (Zsolt 119,133, Károli ford.) Erre kapjuk Isten vigasztaló válaszát: „A bűn nem fog uralkodni rajtatok”. Megtámadhat minket, meg is sebezhet, de soha nem fog uralomra jutni bennünk.

Ha a törvény alatt lennénk, bűneink ereje fokozódnék, és a bűn végül eluralkodna rajtunk, mert a bűn büntetése éppen az, hogy az ember teljesen a bűn hatalmába kerül. Mivel azonban a kegyelem szövetségében élünk, ez önmagában elegendő biztosíték arra, hogy ne szakadhassunk el az élő Istentől. Isten nekünk kegyelmet ígért, amely által visszafordulunk tévelygéseinkből, megtisztulunk tisztátalanságainkból és megszabadulunk utálatos szokásaink láncaitól.

Ha rabszolgaként, keservesen kellene megdolgoznunk az örök életért, kétségbeesett kimerültséggel kidőlnénk és feladnánk a harcot, mint a pusztában vándorló nép, amikor visszavágyott az egyiptomi fogságba (2Móz 16,3). Mivel azonban az Úr szabad gyermekei vagyunk, merítsünk bátorságot és vegyük fel a harcot minden romlottságunkkal és kísértésünkkel, abban a biztos tudatban, hogy a bűn soha többé nem hajthat uralma alá bennünket. Isten maga adja nekünk a győzelmet Krisztus Jézus által, akié a dicsőség örökkön örökké. Ámen.

A megszentelt lelkek megelégnének November 12

„...népem pedig jóllakik javaimmal – így szól az ÚR” (Jer 31,14).

Figyeljünk a két birtokra: Az én népem az én javaimmal. Tehát azok laknak jól Isten javaival, akik az Ő népéhez tartoznak. Isten szereti őket, mert ők is szeretik Istent. Istenüknek nevezik Őt, Ő pedig népének hívja őket. Isten örömmel a magáénak vallja népét, népe pedig örömmel vallja, hogy Istenhez tartozik. Kölcsönös boldogító kapcsolatot áll fenn Isten és népe között.

Ezek az emberek „jóllaknak”. Ez igen nagy dolog. Az emberek között nagyon kevés a megelégedett, bármilyen is a sorsuk. Mohók, sóváragók, és szüntelenül azt kiáltják: még többet! Csak a megszentelődött lélek megelégtelt lélek. Akik megtérnek, megelégnének.

Nem csoda, ha Isten népe „jóllakik” az Úr „javaival”. Az Ő ajándéka jósága, amelybe nem keveredik semmiféle önzés. Ő korlátlanul ajándékozik, kárhooztatás nélkül irgalmaz, változatlanul szeret, fenntartás nélkül szívén hordoz. Ha Isten jósága nem elégít meg minket, akkor ugyan mi más lenne erre képes? Ha pedig még mindig zúgolódunk, bizonyára olyan kívánság van bennünk, amelyről Isten bölcsessége és szeretete tudja, hogy azt nem szabad teljesítenie.

Uram, én meg vagyok elégedve. Legyen áldott érte a Te neved!

November 13

A mindig éber őrszem

„Bizony, nem szunnyad, nem alszik Izráel őrizője!” (Zsolt 121,4).

Az Úr „Izráel őrizője”. Mindig ébren van, nem közelíthet hozzá sem a könnyű, sem a mély álmom. Szüntelenül vigyáz népének házára és szívére. Ez önmagában elég ok arra, hogy teljes békeességben pihenjünk. Nagy Sándor mondta egyszer, hogy azért tud nyugodtan aludni, mert barátja, Parmenió őrködik mellette. Mennyivel nyugodtabban aludhatunk mi, akikre Isten vigyáz.

A „bizony” szó megerősíti ezt az örvendetes igazságot. Figyeljünk hát fel rá, és tudjunk gond nélkül megpihenni. Jákób el tudott aludni, noha csupán egy kő volt a párnája. Isten azonban őrködött felette, sőt, áldást kapott álmában Jákób, és másnap hittel mondhatta: „az Úr van ezen a helyen” (1Móz 28,16). Mikor teljesen védtelenek vagyunk, az Úr maga tartja fölénk megóvó kezét.

Az Úr úgy őriz minket, ahogyan a gazdag a kincsét, a tábornok a határőrvárost, a testőr az uralkodóját. Semmi nem árthat azoknak, akik ilyen védelem alatt állnak. Hadd tegyem én is testemet, lelkemet, szellememet az Ő drága kezébe. Ő soha nem feledkezik meg rólunk, és nem szűnik meg gondoskodni rólunk. Hát nem érzed szüntelenül áldását?

Ó Uram, tarts meg engem, nehogy eltévelyedjem, elessem vagy elveszek. Tarts meg engem, hogy megtarthassam parancsolataidat. Szüntelen vigyázásod óvjon meg attól, hogy pihenésem restség legyen, alvásom pedig halálos álmom. Amen.

Az Ő nevében

November 14

„Amit csak kértek majd az én nevemben, azt megteszem...” (Jn 14,13).

Mi minden benne van ebben az ígéletben! Összes szükségletem, a kicsiny és nagy dolgok mind benne vannak ebben az „amit csak”-ban. Jöjj, én lelkem a kegyelem királyi széke elé, és halld meg az Úr szavát: „Nyisd ki a szádat, és én megtöltöm” (Zsolt 81,11).

Milyen bölcs ez az ígélet! Mindig Jézus Krisztus nevében kell kérnünk. Ez bátorít minket, de egyben dicsőíti is Krisztus nevét. Mindig jogunk van arra, hogy Krisztus nevében kérjünk. Néha rejtve vannak számunkra jogaink, különösen azok, amelyek Istennel való kapcsolatunkat vagy kegyelmének megtapasztalását érintik. Ilyenkor azonban Jézus Krisztus neve éppen olyan hatalmas Isten trónja előtt, mint bármikor máskor, és nevére ekkor is teljes bizalommal hivatkozhatunk.

Milyen tanulságos ez az ígélet! Nem kérhetek mást, csak azt, amire Krisztus is ráütheti a pecsétjét. Ne merjem önző és akaratos kéréseim alá odatenni az Úr Jézus nevét. Csak azt kérhetem Jézus Krisztus nevében, amit Ő is kérne, ha az én helyemben volna. Nagy kiváltság, hogy úgy kérhetünk Jézus Krisztus nevében, mintha Ő maga tenné ezt. Iránta való szeretetünk soha nem engedheti meg, hogy olyan kérés alá tegyük az Ő nevét, amellyel Ő nem érthet egyet.

Valóban csak olyan dolgokat kérek, amit az Úr Jézus jóváhagyhat? Kéréseim alá tehetem nyugodtan az Ő pecsétjét? Ha igen, akkor megkapom mindazt, amit az Atyától kérek.

November 15

Határtalanul gazdag

„Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségéteket az Ő gazdagsága szerint dicsőséggel a Krisztus Jézusban” (Fil 4,19).

Pál Istene a mi Istenünk is, aki megelégti minden szükségünket. Pál ezt biztosra vette a filippiekkel kapcsolatban, és mi is biztosra vehetjük magunkra nézve. Isten megteszi ezt, mert Ő ilyen Isten: szeret és örömmel áld meg minket, és végül Ő dicsőül meg azáltal, hogy így cselekszik. Könyörülete, hatalma, szeretete és hűsége mind összefog, csak-hogy mi ne lássunk szükségét.

Milyen mértékkel mér Urunk? „Az Ő gazdagsága szerint dicsőséggel a Krisztus Jézusban.” Az Ő kegyelmének gazdagsága nagyon nagy, de vajon milyen nagy dicsőségének gazdagsága? Ki tudná ezt felmérni! Ilyen megmérhetetlen mértékkel tölti be Isten a mi szükségünk feneketlen mélységét. Krisztust teljességének befogadójává és közvetítőjévé teszi, hogy általa áraszsa reánk szeretetének minden gazdagságát.

E könyv szerzője jól ismeri az Úr szolgálatával járó megpróbáltatásokat. Hűségére sokszor válaszoltak haraggal, nagylelkű adakozók megfélemedtek róla, de mindettől nem lett egy fillérrel sem szegényebb. Sőt, szüntelenül gazdagabb, mert bebizonyosodott az ígélet: „Isten be fogja tölteni minden szükségéteket.” Az Úr gondoskodása biztosabb, mint bármely földi pénzforrás.

Hatástalan fegyverek

November 16

„Célt téveszt minden fegyver, amit ellened kovácsoltak, meghazudtolsz minden nyelvet, amely törvénykezni mer veled...” (Ézs 54,17).

Az ellenség táborában nagy a csengés-bongás: fegyvereket kovácsolnak a hívők legyőzésére. Nem tehetnék azonban ezt sem meg, ha a hívők Ura nem engedné meg nekik, hiszen Ő teremtette a kovácsot is, aki az izzó paraszat éleszti. Lám, milyen szorgalmasan dolgoznak! Mennyi kardot és dárdát készítenek! Hadd csinálják csak, úgysem mennek velük semmire, mert minden fegyveren ott a felirat: „Célt téveszt”.

Most pedig figyeljünk egy másik lármára: a szidalmazó beszédre. A nyelv félelmetesebb fegyver, mint amit üllőn kikalapálnak, és mélyebb sebet vág a kardnál és a dárdánál. Mi lesz velünk most? Rágalmazás, hamisság, gyanúsítgatás, gúny – a nyelv megannyi mérgezett nyílveszője; ki állhat meg velük szemben? Az Úr, a mi Istenünk megígéri, hogyha nem is tudjuk elhallgattatni ezeket, Ő megszabadít, hogy a csúf nyelvek tönkre ne tegyenek minket. Most ugyan kárhoztatnak minket, de végül ők fognak kárhoztatni, és pedig mindörökre. A hazugságokat szóló szájak elnémulnak, és valótlanágaik csak dicsőségére válnak majd azoknak, akik annyit szenvedtek miattuk.

November 17

Fenyít, de nem hagy el soha

„Nem taszítja el népét az Úr, nem hagyja el örökségét”
(Zsolt 94,14).

Bizony, egyet sem vet el közülünk. Az emberek között mindig vannak kivetettek, Istennél soha. Az Ő kiválasztása megmásíthatatlan és szeretete örök. Senki sem talál olyan embert, akit Isten elhagyott volna, miután kijelentette magát neki, és az Krisztust Megváltójaként elfogadta.

A zsoltáros meg akarja vidámítani a megszorodottak szívét ezzel a nagy igazsággal. Isten megfenyíti ugyan az övéit, de soha nem hagyja el őket. A törvény és a vessző által Isten nevel bennünket. Nevelése gyümölcse az, ha szellemünk megnyugszik, elménk kijózanodik és nagy békeesség tölt el minket. Az istentelenekeket magukra hagyja, hadd ássák a vermet, hogy végül a saját vesztükre beleessenek. Az istenfélőket viszont iskolába küldi az Úr, hogy előkészítse őket az odaát váró dicsőséges rendeltetésükre. Eljön az ítélet, hogy végezzen a lázadókkal, és elégtételt szerezzen az istenfélőknek. Ezért viseljük nyugodt alázattal a fegyelmezés vesszejének csapásait; nem a haragvó, hanem a nagyon szerető Isten csapásai azok.

*Tisztogass bár bajjal olykor engemet,
kegyelmeddel szenteld szenvedésemet;
bár e test erőtlén, te oltárodon
keserű pohárral, hittel áldozom.*

Természetfeletti erőt ad

November 18

„Azon a napon az Úr oltalmazza Jeruzsálem lakóit, és olyan lesz közöttük még a botladozó is azon a napon, mint Dávid. Dávid háza pedig előttük jár, mint Isten, mint az Úr anyala” (Zak 12,8).

Az Úr egyik legjobb módszere az övéi megvédésére az, hogy belsőleg erőssé teszi őket. Az ember így erősebb lesz, mint a kőfal, hite szilárdabb, mint az erődítmények.

Az Úr közülünk még a leggyengébbet is Dávidhoz hasonlóan hőssé tudja tenni. Uram, cselekedd ezt meg velem! Add erődöt és tölts meg szent bátorsággal, hogy egyszerű parittyámmal, de benned bízva, szembeszállhassak még az óriással is.

Az Úr még a legerősebb bajnokot is még erősebbé tudja tenni; mert isteni erővel ruházza fel, természetfeletti erővel.

Uram, cselekedd meg ezt legjobb vezetőinkkel! Mutasd meg, mire vagy képes: emeld hűséges munkásaidat a kegyelem és a szentség természetfeletti magaslatára.

Uram, kérlek, végy szállást gyermekeidben, hogy egyre hasonlóbba legyenek hozzád. Erősítsd őket szent erőddel, hogy hasonlókká váljanak azokhoz a bölcssekhez, akik Isten trónját körülveszik. Teljesítsd be ezt az ígéretedet egész mai Gyülekezeteden ezen a mai napon az Úr Jézusért kérlek! Ámen.

„Ettől a naptól fogva áldást adok” (Hagg 2,19).

Az eljövendő dolgok rejtve vannak előttünk, ez az Ige mégis egy tükör, amelyben láthatjuk a következő éveket. Az Úr így szól: „Ettől a naptól fogva áldást adok.”

Érdemes megjegyeznünk, mikor hangzott el először ez az ígélet. Aszály, gabonarozsda, jégeső pusztított mindenfelé, és ennek oka a nép bűne volt. De meglátta Isten, hogy megfenyített népe elkezd engedelmeskedni Igéjének, építi a templomot, ezért mondja ezt: „Attól a naptól kezdve, hogy lerakták az Úr templomának alapját; gondoljátok csak meg! Ettől a naptól fogva áldást adok!” Ha bűnben éltünk, de a Szent Szellem világosságában erre rádöbbenünk és megtagadtuk a bűnt, akkor számíthatunk Isten áldására. Sőt, jótetszését, Szellemét, kegyelmét és a valóság mélyebb kinyilatkoztatását – mind gazdagabban fogjuk megtapasztalni. Hűségünk miatt az emberek részéről talán nagyobb ellenállásba ütközünk majd, de az Úrhoz való kapcsolatunk egyre bensőségesebb lesz, és világosabban fogjuk látni, hogy Isten elfogadott minket.

Uram, elhatároztam, hogy hűségesebb leszek Hozzád, nagyobb igyekezettel követem tanításodat és parancsaidat; kérlek ezért a Krisztusért, tedd áldottá az életemet mostantól fogva mindennap. Ámen.

„Mert megitatta a szomjazókat, és jól tartotta az éhezőket” (Zsolt 107,9).

Jó, ha az ember vágyakozik, és annál jobb, minél mélyebbről jön ez a vágyakozás. Az Úr megelégti lelkünk vágyakozását, akármilyen nagy és mindent átható legyen is az. Legyenek bátran vágyaink, mert az Úr nagylelkűen teljesíteni akarja azokat. Nem jó az olyan lelkiállapot, amelyben elégedettek vagyunk önmagunkkal, és nincsenek kívánságaink. A több kegyelem utáni sóvárgás, és a szavakban ki nem fejezhető gyötrellem nem más, mint a növekedéssel együttjáró szenvedés, ezért csak javunkra szolgál, ha egyre többször érezzük azt.

Áldott Urunk, add, hogy szüntelenül vágyakozzunk a nemes dolgok után, de leginkább a legmagasztosabb dolgok iránt.

Az éhség egyáltalán nem kellemes érzés, de boldogok, akik éheznek és szomjaznak Isten igazságára. Ő az ilyenek éhségét nemcsak némi eledellel csillapítja, hanem teljesen megelégti az igazán éhezőket. Nem valami hitvány étellel táplálja őket, hanem Urunkhoz méltó nagyszerű eledellel, kegyelmének javaival tölti be őket.

Ezért ne panaszkodj, ha lelked éhezik és sóvárog bened, lásd, a zsoltáros szintén éhezett és vágyakozott Isten dicsőségének meglátására, és az Úr megelégtette. Örömteli hálaadása erről tanúskodik: „Adjanak most hálát az Úrnak szeretetéért, az emberekkel tett csodáiért, mert megitatta a szomjazókat, és jól tartotta az éhezőket.”

November 21 *Az Úrra figyelj és megszabadulsz!*

„Rám figyeljete a föld legvégéről is, és megszabadultok, mert én vagyok az Isten, nincs más!” (Ézs 45,22).

Ez az ígéretek ígérete, szellemi életünk alapja. Az üdvösség akkor kezdődik el számunkra, amikor először felnézünk az igaz és szabadító Istenre. Milyen egyszerűen jelöli meg Igénk a tennivalónkat: „Rám figyeljete!” Mennyire józan ez a követelmény. A teremtménynek teremtőjére kell figyelnie. Elég sokáig figyelgettünk már másfelé, itt az ideje, hogy most már csak az Úrra figyeljünk, aki magához hív és üdvösséget kínál nekünk.

Csak figyelmet kér. Miért ne tennénk ezt meg azonnal? Nem kell semmit magunkkal vinnünk, csak nézzünk Krisztusra, aki kereszthalála után a mennyei trónra ült. Nem kell ehhez sem előkészület, sem kínos erőfeszítés; nem szükséges hozzá gazdagság, bölcsesség vagy erő. Mindent megtalálunk az Úrban, a mi Istenünkben, amire szükségünk van, és ha mindent Tőle várunk, akkor minden a miénk is lesz és üdvözülünk.

Jöjjetek, távollévők, figyeljete Óréá! A föld legvégéről is irányítsátok Krisztusra tekinteteket. Ahogy a legelhangyottabb vidéken élők is látják a napot és élvezhetik fényét, úgy ti is, akik talán a halál kapujában vagy a pokol küszöbén éltek, egy pillantás által befogadhatjátok Isten világosságát, a mennyei életet és az Úr Krisztus szabadítását. Ó Isten, és ezért tud megmenteni minket.

Nem kárhoztat

November 22

„Azokban a napokban, abban az időben – így szól az Úr – keresni fogják Izráel bűnét, de nem lesz, és Júda vétkeit, de nem fogják találni, mert megbocsátok azoknak, akiket meghagyok” (Jer 50,20).

Valóban dicsőséges szózat ez! Tökéletes bűnbocsánatot ígér a bűnös Izráelnek és Júdának. Úgy eltörli bűnüket, „mint a felleget” (Ézs 44,22), nem találják, nem lesz többé. Dicsőség legyen a kegyelem Istenének!

A Sátán keresi vétkeinket, hogy vádolhasson, ellenségeink is ezt teszik, hogy megterhelhessenek, sőt még saját lelkiismeretünk is beteges igyekezettel keresi, hol marasztalhatja el magát. De amikor az Úr minden bűnünket elfedezi Jézus Krisztus vérével, nem kell tartanunk többé semmiféle vádaskodástól, „nem lesz”, „nem fogják találni”. Isten gondoskodott arról, hogy elvegye népe vétkeit, megváltotta népét bűneiből. Jézus Krisztus áldozata „a tenger mélyére dobja minden vétkünket” (Mik 7,19). Micsoda ujjongással tölti ez el a szívünket!

Bűneink eltörlése azért lehetséges, mert Isten megbocsát választottainak. Kegyelmeének szava nemcsak királyi, hanem isteni szó. Kegyelmet hirdet, és mi szabadok vagyunk. Elvégezte értünk az engesztelést, és ettől kezdve népének nem kell félnie a kárhoztatástól.

Áldott legyen szent neved, bűnöket eltörlő Isten!

November 23

Állhatatosságra nevel

„De csak apránként űzi el előled ezeket a népeket Istened, az Úr” (5Móz 7,22).

Az Úrért való küzdelmünkben ne várjunk egy csapásra győzelmet. A gonosz gondolatok és cselekedetek szívósak. Vannak vidékek, ahol évek szívós munkája kell ahhoz, hogy csak egy is eltűnjön az ott élő embereket beszennyező számos bűn közül. Ezért teljes erőnkkel tovább kell küzdenünk, még akkor is, ha egyelőre kevés a látható eredmény.

A feladatunk ebben a világban az, hogy Krisztus számára nyerjük meg az embereket. Ne megalkuvásokba menjünk bele, hanem a gonosz ellen küzdjünk. Ne népszerűsége törekedjünk, hanem harcoljunk komolyan minden bűn ellen. Hitetlenség, iszákosság, tisztátalanság, elnyomás, világiasság, tévelygés: mindezek „kiűzendők”.

De ezt csak az Úr tudja véghezvinni, és pedig hűséges szolgáin keresztül. Legyen áldott a neve, hogy megígérte, hogy meg is fogja tenni: „előzi előled ezeket a népeket”. De apránként cselekszi ezt meg, hogy állhatatosságra neveljen bennünket, növelje hitünket, éberségre tanítson és arra, hogy ne legyünk testünk kívánságának a rabjai. Ezért adjunk hálát Istennek minden kis sikerért, és könyörögjünk nagyobbakért. Ne dugjuk vissza „hüvelyébe a kardot”, míg teljesen be nem fejeztük, amit az Úr rajtunk keresztül akar elvégezni.

Végy bátorságot, én lelkem! Haladj csak apránként mindig előbbre, és meglátod, a sok kis lépésből milyen nagy egész lesz a végén!

Kegyelem és bűnbocsánat

November 24

„Nem perel mindvégig, nem tart haragja örökké” (Zsolt 103,9).

Isten olykor megfedd bennünket. Ha ezt nem tenné, nem lenne az a bölcs Atya, aki figyelemmel van oktalan, tévelygő gyermekeire. Feddése fájdalmasan érinti azokat, akik hűségesek akarnak lenni, mert érzik, mennyire megérdemlik a szidást, és milyen hálátlan dolog volt tőlük, hogy megszorították Atyjukat. Mi már tudjuk, mit jelent ez a feddés, és meghajolunk az Úr előtt, őszintén megbánva, hogy megharagítottuk.

Milyen vigasztaló is ez az ígélet: „Nem perel mindvégig” az Úr. Ha bűntől megtört szívvel megtérünk Hozzá és a bűnt megtagadjuk, Atyánk tüstént kegyelmébe fogad. Mert nem szívesen fordít haragos arcot azok felé, akiket szeret. Abban van öröme, ha mi is teljes örömmel örvendezni tudunk.

Gyertek azért, keressük arcát! Nincs okunk sem kétségbeesésre, sem csüggedésre. Szeressük a minket fenyegető Istent, és akkor nemsokára így énekelhetünk: „... bár haragudtál rám, elmúlt haragod, és megvigasztaltál” (Ézs 12,1). Félre minden sötét gondolattal, amely csak rágja a lelkünket. Jöjjenek az alázatos reménységek és hálára fakasztó emlékek, szívünk szelíd vigasztalói. Aki mint bíró régen megkegyelmezett nekünk, mint Atyánk, újra meg fog bocsátani. Örvendezzünk hát végtelen, változhatatlan szeretetének!

November 25

A hegyek síksággá lesznek

„Ki vagy te nagy hegy? Síksággá válsz Zerubbábel előtt! Ő teszi föl a zárókövet, miközben ezt kiáltják: Áldás, áldás szálljon rá!” (Zak 4,7).

Lehet, hogy éppen a nehézségek, bajok és szükségek mint egy nagy hegy tornyosulnak előttünk, és a természetes ész nem talál utat felettük vagy rajtuk keresztül, sem megkerülni nem tudja őket. Engedjünk ilyenkor a hit szavának, és egyszerre el fog tűnni a hegy, és síksággá válik. Hitünknek azonban először meg kell hallania az Úr szavát az előző versből: „Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én Szellememmel – mondja a Seregek Ura!” Ennek a nagy igazságnak kell a középpontban állnia, ha le akarjuk győzni az élet legyőzhetetlennek látszó nehézségeit. Be kell látnom, hogy magam nem tehetek semmit, és hiábavaló az emberekbe vetett bizodalom is. Erőszakkal és hatalommal semmire sem megyek. Be kell látnom, hogy semmiféle látható eszközben nem bízhatok, csak Isten láthatatlan Szellemének erejében. Hagynom kell, hogy Isten egyedül cselekedhessen, emberekre és dolgokra nem szabad számítanom. Ha azonban a mindenható Isten veszi kézbe népe ügyét, akkor még a legnagyobb „hegy” sem lehet akadály. Isten képes világokat megmozgatni, és ezt olyan könnyedén teszi, ahogyan a gyermekek labdázhatnak. Ezzel az erővel engem is felruházhathat. Ha az Úr rajtam keresztül egy hegyet akar elmozdítani, akkor az Ő neve által meg is tudom ezt tenni. Akármilyen nagy az a hegy, még az én erőtlenségem előtt is síksággá válik – ha ez az Úr akarata. Miért félnék hát a tornyosuló nehézségektől, ha az Úr mellettem van?

Érdeemes szomorzkodni?

November 26

„...szomorúságotok örömmé változik” (Jn 16,20).

A tanítványok rendkívüli szomorúságának az oka az Úr halála volt. Ez a szomorúság örömmé fordult, amikor Jézus Krisztus halottaiból feltámadt és megjelent közöttük. Ugyanígy kell, hogy örömmé változzék ma is a hívők minden szomorúsága, még a legkeservesebbek is, amelyek pedig úgy látszanak, mintha mindörökké a keserűség forrásává kellene lenniük az életünkben.

Minél nagyobb valahol a szomorúság, annál több lehet ott az öröm. Ha egy halom fájdalom van, az Úr hatalma egy nagy hegyi örömmé fordítja azt. Minél keservesebb a baj, annál édesebb az Úr vigasztalása: ha az inga magasra lendül jobbra, ugyanolyan magasra fog kilendülni balra is. A fájdalmakat a velük kapcsolatban megtapasztalt örömök teszik emlékezetessé, és ha szembeállítjuk egyiket a másikkal, az öröm gyémántjai kiragyognak a fekete háttérből.

Jöjj, én lelkem, örvendezzél. Még egy kis idő, és olyan boldog leszek, amilyen komor most vagyok. Az Úr Jézus azt ígéri, hogy a mennyei „gyógyszer” örömmé fogja változtatni szomorúságomat. Nem tudom, hogyan lesz ez lehetséges, de hiszek benne, és már előre énekelek boldog reménységben. A szellem szomorúsága nem tart sokáig. Nemsokára ott leszek az örvendezők között, velük együtt dicsérem az Urat szüntelen, és irgalmáról énekelek, mert megszabadított a nagy megpróbáltatásokból.

November 27

Minden utadban nyugalmat ad

„Megnyugtat téged, ha az orcám megy veletek?” (2Móz 33,14).

Drága ígéret ez! – *Uram, add, hogy a magamévá tudjam tenni!*

Időnként el kell hagynunk lakóhelyünket, mert nincs itt maradandó városunk. Gyakran akkor kell elköltöznünk, amikor a leginkább otthon érezzük magunkat valahol. De van erre a bajra orvosság: maga az Úr jön velünk. Ő velünk van, bárhová visz utunk, velünk marad jótetszése, kegyelme, közössége, gondviselése és hatalma. Ez sokkal többet jelent, mint amit szavakkal ki lehetne fejezni: azt jelenti, hogy megvan mindenünk. Ha Isten jelen van életünkben, miénk a föld és a menny. Jöjj velem Uram, és parancsoljál velem, hogy arra menjek, amerre Te akarod.

Igehelyünk azt is ígéri, hogy így megtaláljuk a nyugalmat. Ez a nyugalomunk a teremtő, cselekvő és megőrző Istenben van. Jelenléte nyugalmat ad, még ha menetelünk, vagy éppen csatában vagyunk is. Nyugalom! Milyen áldott ez a szó! Élvezheti-e valaha ezt a halandó ember? Igen, mert ígéretünk van rá, tehát hittel elkérhetjük Istentől. A nyugalom a Vigasztalótól, a Békesség Fejedelmétől és mennybeli Atyánktól jön, aki maga is megnyugodott a teremtés hetedik napján minden munkájától. Istennel lenni nyugalmat jelent, a szó legigazibb értelmében.

Csak azt tegyük, amit Isten megáldhat November 28

„Áldást bocsát az Úr csüreidre és minden vállalkozásodra...” (5Móz 28,8).

Ha engedelmeskedünk az Úrnak, a mi Istenünknek, Ő megáldja mindazt, amit nekünk ad. A vagyon nem átok, ha megáldja az Úr. Ha az embernek több java lesz, mint amennyire szüksége van és elkezd azokat raktározni, akkor a kapzsiság és a keményszívűség bűne könnyen eluralkodik rajta. Isten áldásával gazdagnak lenni egészen más. Ilyenkor a bölcsesség irányítja a takarékossgot, a nagylelkűség az adakozást, a hála Isten ügyének támogatására készíttet, és Isten dicsérete édesíti meg az örömet. Nagy kincs, ha Isten áldása van a pénztárcánkon és minden anyagi javunkon.

Milyen nagy kiváltságot ígérnek Igénk utolsó szavai: „minden vállalkozásodra” áldást bocsát. Nem akarjuk a kezünket rátenni olyan vállalkozásra, amire nem kérhetjük Isten áldását, és még kevésbé akarunk imádság és hit nélkül nekikezdeni dolgainknak. Mekkora előjoga a hívőnek, hogy minden dolgában az Úr segítségére számíthat. Egyesek szerint jó szerencsésnek lenni. Nos, az Úr áldása jóval többet ér, mint a szerencse. A nagy emberekhez való összeköttetés semmi ahhoz képest, mint amikor Isten támogat minket. Az Úr áldása végtelenül többet jelent, mint az emberi tudás, képesség és vagyon valamennyi gyümölcse.

November 29

Várni tudni kell

„... aki benne hisz, az nem fut” (Ézs 28,16 – Károli ford.).

A hívő siet megtartani az Úr parancsolatait, de nem jellemzi a türelmetlen futás, a kapkodás és a beteges versengés.

Nem fut el semmi előtt, mert nem lesz úrrá rajta a pánikkeltő félelem. Amikor mások ide-oda menekülnek, mintha megzavarodtak volna, a hívő tud csendes, nyugodt és határozott maradni, mert csak így tud majd bölcsen cselekedni a próbatétel órájában.

Nem sietteti az ígéretek beteljesedését, nem kívánja, hogy minden kérése most azonnal teljesüljön; kívárja az Istentől rendelt időt. Vannak, akik elkeseredetten igyekeznek „ma” megszerezni a „verebet”, mert Isten ígését holnapi „tűzoknak” tartják, ami valószínűleg nem is lesz az övék. A hívők azonban tudnak várni.

A hívő nem megy bele elsietve semmiféle jogtalan vagy kétes értékű vállalkozásba. A hitetlen emberben benne van a cselekvési láz, de ezzel gyakran saját romlását segíti elő. A hit nem hamarkodik el semmit, soha nem kényszerül bánatosan visszafordulni a helytelen útról, amelyen meggondolatlanul túl sokáig ment el.

Hát én hogy vagyok ezzel? Ha hívő vagyok, megtartom-e a hívőhöz illő magatartást, és Istennel járom-e utamat? Csendesedj el, felzaklatott lelkem! Nyugodj meg az Úrban, várj rá türelmesen, és kezdj el most mindjárt engedelmeskedni neki!

Isten velünk harcol

November 30

„Maga az Úr megy előtted, Ő lesz veled. Nem hagy el téged, és nem marad el tőled. Ne félj hát, és ne rettegj!” (5Móz 31,8).

Ha egy nehéz munka vagy nagy küzdelem előtt állunk, ez az igehely segít, hogy megerősödjünk. Ha maga az Úr megy előttünk, akkor nem lesz nehéz Őt követni! Ki gátolhatná meg előrehaladásunkat, ha az Úr vezet minket? A hit harcában álló testvéreim gyertek, induljunk sietve tovább! Miért haboznánk, amikor a győzelemhez visz az út?

Az Úr azonban nemcsak előttünk megy, hanem velünk is lesz. Felettünk, alattunk, körülöttünk és bennünk van a Mindenható és mindenütt jelenlévő Isten. Mindenkor, még az örökkévalóságban is velünk akar lenni, ahogy eddig is mindig velünk volt. Mennyire megerősítene minket ez az ígélet, ha igazán tudnánk hinni Benne! Higgyünk hát, és törjünk előre bátran, kereszt katonái, mert a Seregek Ura velünk lesz!

Mivel velünk és előttünk megy az Úr, soha nem tagadja meg segítségét tőlünk. Az Ő karja nem lankad el soha, akkor sem, ha minket kell vezetnie. Mindig tovább segít minket, amint éppen szükségünk van rá, még utolsó órákban is. Nem hagy el soha, sem el nem marad tőlünk. Ő mindig tud és akar segíteni, erőt adni nekünk; mellettünk áll, amíg csak véget nem ér földi harcunk.

Ne féljünk és ne rettenjünk meg hát, mert a Seregek Ura jön velünk a harcba, Ő viseli a küzdelem nehezét, és Ő adja a győzelmet is.

December 1

A helyes magatartás

„Aki feddhetetlenül él, biztonságban él” (Péld 10,9).

A feddhetetlen talán lassan halad előre, de biztosan jár. Aki siet meggazdagodni, nem bizonyos a dolgában. Az állhatatosan becsületes ember esetleg nem gazdagszik ugyan meg, de békessége lesz, az biztos. Ha mindig azt tesszük, ami igaz és helyes, akkor szilárd talajon járunk és tudhatjuk, hogy minden lépésünknek biztos alapja van. Viszont a kétes ügyletek által elért legnagyobb siker is csalóka marad mindig, és aki a sikert elérte, annak állandóan félnie kell, hogy egyszer csak számadást kell adni a dolgairól, és akkor nyeresége kárhozható fogja őt.

Ragaszkodjunk ezért inkább az igazsághoz és a becsületességhez. Isten kegyelme által kövessük Urunkat és Mesterünket, akinek szájában nem találtatott csalárdság. Ne féljünk a szegénységtől, sem attól, hogy megvetnek bennünket. Soha, semmilyen körülmények között ne tegyünk olyasmit, amit lelkiismeretünk helytelenít. Ha elveszítjük lelkünk békességét, többet veszítünk, mint amit pénzen meg lehet vásárolni. Ha viszont megmaradunk az Úr útján, és soha nem vétkezünk lelkiismeretünk ellen, biztos úton járunk, bármi jöjjön is. Mert ugyan ki árthat nekünk, ha a jót követjük? A bolondok tartsanak bár bolondnak következőes becsületességünk miatt, de a tévedhetetlen Bíró ítélete egykor nekünk fog igazat adni.

Szüntelenül az Úrra nézni

December 2

„Szüntelenül az Úrra tekintek, nem tántorodom meg, mert a jobbomon van” (Zsolt 16,8).

Így kell élnünk. Ha szüntelenül az Úrra tekintünk, akkor a miénk a legnemesebb társ, a legszentebb példakép, a legkedvesebb vigasztalás és a legnagyobb segítség. Tudatos határozottsággal nézzünk mindig az Úrra, és váljon ez állandó életformánkká. Mindig az Úr szemét keresse szemünk, hangjára figyeljen fülünk – ez az istenfélő ember helyes magatartása. Isten közel van a hívóhoz, bárhová néz, meglátja Istent. Ő irányítja a hívó életét, Ő tölti meg tartalommal a gondolatait.

Mennyi hiábavalóságot kerülhetnénk el, mennyi bűnt győzhetnénk le, mennyi erényről tehetnénk bizonyosságot, mennyi örömet tapasztalhatnánk meg, ha valóban szüntelenül az Úrra néznénk. Miért nem tesszük hát ezt?

Csak így lehetünk biztonságban. Ha sohasem feledkezünk meg az Úrról, egyre nagyobb biztonságot és bizonyosságot érzünk, mert valósággá válik, hogy Ő közel van hozzánk. Jobbunkon van, hogy vezessen és segítsen minket. Nem tántoríthat meg sem a félelem, sem az erőszak, sem a csalárdság, sem a ravaszság. Akinek Isten van a jobbján, az biztosan áll. Nem fél az igazság ellenségeitől. Hiába támadnak rá, Isten erősen tartja őket. Isten velünk marad. Kitől kellene hát félnünk?

December 3 Minden körülmények között békesség

„Szövetséget kötök velük, hogy békében legyenek: kipusztítom az országból a vadállatokat, biztonságban lakhatnak majd a pusztában, és az erdőkben is alhatnak” (Ez 34,25).

A legnagyobb kegyelem az, hogy Isten szövetségben áll az emberrel, ezzel a gyöngge, halandó teremtménnyel. Isten ünnepélyes keretek között megfogadta, hogy Ő soha nem hűtlen a velünk kötött szövetséghez, így ez a szövetség kezeskedik biztonságunkról. Ahogyan a pásztor elúzi az oroszlánt és a farkast, úgy őriz minket Isten minden káros hatástól. Az Úr békességet ígér nekünk, bár vannak, akik háborgatnak, és meg akarnak rontani. Elúzi a „vadállatokat az országból”.

Ó Uram, váltsd be ma ezt az ígéretedet!

Az Úr népe biztonságban élhet a legveszedelmesebb vidékeken is: a pusztaságok és sötét erdők békés lakhellyé válnak Krisztus népe számára. Ha az Úr nem tesz át bennünket egy jobb környezetbe, akkor mostani helyünkön erősít meg minket annyira, hogy a megpróbáltatásokat el fogjuk tudni viselni. A pusztaság nem kellemes lakóhely, az Úr azonban azzá teheti. Az erdőben inkább szorongva figyel az ember, mint alszik, de az Úr az övéinek még ott is édes álmot tud adni. Semmiféle külső vagy belső veszély nem félemlítheti meg Isten gyermekeit. Hit által a pusztaság a menny előcsarnokává válhat számunkra, az erdő pedig a dicsőség honának előszobájává.

Betakar és megvéd

December 4

„Tollaival betakar téged, szárnyai alatt oltalmat találsz, pajzs és páncél a hűsége” (Zsolt 91,4).

Megragadó ez a kép! Ahogyan a tyúkanyó szárnyai alá veszi kicsinyeit, úgy védelmezi az Úr az Ő népét, és nyújt rejtekhelyet neki. Láttál-e már anyjuk szárnya alól kicsipogó csibéket? Hallottad-e már örvendező csipogásukat? Ugyanígy találhatunk mi is oltalmat Istennél, és nyerhetünk igazi békességet, mert tudhatjuk, hogy Ő vigyáz ránk!

Amíg az Úr szárnyai alatt vagyunk, megvédve érezzük magunkat. Különös volna, ha ez nem így lenne. Hogyne éreznénk magunkat biztonságban, amikor az Úr jelenti számunkra az életet, az otthont, a menedéket és a nyugodalmat.

Így az Ő nevében indulhatunk a harcba és tarthatunk ki benne, mert Urunk megvéd ott is. Pajzsra és páncélra van szükségünk, és ha őszintén bízunk Istenben, ahogy a csibe bízik a tyúkanyóban, megtapasztaljuk, hogy hűsége tetőtől talpig megvéd bennünket. Az Úr nem hazudik, Ő hűséges népéhez, ígérete biztosan megáll! Hűsége többet ér minden földi páncélnál, védelmében ellenállhatunk az ellenség valamennyi tüzes nyilának.

Jöjj én lelkem, rejtőzz az Úr kiterjesztett szárnyai alá, rejtsetd el magad meleg tollai közé! Ott igazán boldog lehetsz!

December 5

A védelem bástyái

„Az ilyen ember magas helyen lakik, sziklaerőd a fellegvára. Kenyerét megkapja, vize állandóan van” (Ézs 33,16).

Akinek Isten megadta a tiszta élet ajándékát, az tökéletes biztonságban élhet.

A magasban lakozhat, felülemelkedve a világon, túl az ellenség lőtávolságán, az éghez közel. Magasztos céljai és indítékai vannak, igazi vigasztalásra és társakra talál. Örvendezik az örök szeretet hegyei között, ott talált lakóhelyet is.

Óriási sziklák védelmezik. A világmindenség legerősebb sziklái ezek, a változhatatlan Isten ígéretei, ezek őrzik az engedelmes hívőt.

Ővé a nagy ígéret: „kenyerét megkapja”. Ahogy az ellenség nem tudja megmászni ezt az erődítményt, sem lerombolni a falait, nem tudja azt kiéheztetéssel vagy ostrommal sem bevenni. Az Úr, aki mannat hullaott a pusztában, mindig ellátja népét élelemmel, még akkor is, ha a körülvevő ellenség ki akarja éheztetni.

De mi lesz, ha a víz fogy el? Ez sem történhet meg, hiszen „vize állandóan van”. Soha ki nem apadó kút van a bevehetetlen erődítményben. Az Úr gondoskodik arról, hogy az övéi semmiben se lássanak hiányt. Sion polgárának senki nem árthat. Akármilyen ádáz legyen is az ellenség, az Úr meg tudja őrizni választottait.

Átmegy rajta, de nem nyel el

December 6

„Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg” (Ézs 43,2).

Nincs híd, mégis át kell mennünk a vízen, és éreznünk kell a folyó sodrását. De Isten jelenléte a sodrásban többet ér számunkra, mintha egy komphajó vinne át bennünket a másik partra. Meg kell próbáltatnunk, de diadalmaskodhatunk, mert maga az Úr lesz velünk, és Ő hatalmasabb, mint a vízáradat. Még ha máskor távol is lenne tőlünk, a nehézségek és veszedelmek között bizonyosan velünk van. Bár csapjanak magasra az élet bajainak hullámai körülöttünk, az Úr minden alkalommal átsegít rajtuk.

Isten ellenségei kiagyalhatnak sok mindent a vesztünkre, és kegyetlen csúfolódásaik hasonlóak lehetnek a tüzes kemencéhez, de mit árt ez nekünk? Átmegyünk a tűzön. Ha Isten velünk van, nem perzselődünk meg; még a tűz szaga sem érződik meg rajtunk.

Milyen csodálatos biztonságban van a felülről született és a menny felé tartó zárandok! Az áradatba nem fullad bele, a tűz nem égeti meg.

Ó Uram, a Te jelenléted a legjobb védelem utunk szám-talan veszedelme között. Íme, hittel rád bízom magam, és szellemem nyugalomra talál benned.

December 7

Ereje és békessége a miénk lehet

„Az Úr erőt ad népének, az Úr megáldja népét békességgel” (Zsolt 29,11).

Dávid megénekli, mint hallotta az Úr hangját a mennydörgésben és látta erejét a szélviharban. A vihar utáni csendben, miután megtapasztalta Isten eget-földet megrázó erejét, boldogan hirdeti, hogy az Úr erőt fog adni népének. Ő, aki biztosan röpti a villámcsapásokat, sasszárnyon hordozza megváltottait. Ő, aki hangja erejével megrázza a földet, megrettenti hívó gyermekei minden ellenségét, és békességet ad az övének. Miért vagyunk gyöngék, amikor Isten erejéhez menekülhetünk? Miért vagyunk nyugtalanok, amikor az Úr békessége a miénk? Jézus Krisztus, a hatalmas Isten a mi erőnk; öltözzük fel Őt, és így induljunk a szolgálatba. Az Úr Krisztus a mi békességünk; csendesedjünk el és találjuk meg benne nyugalomunkat, és legyen vége félelmünknek. Milyen nagy áldás, hogy Ő lehet a mi erőnk és békességünk most és mindörökké!

Az az Isten, aki szelek szárnyán repül a viharban, uralkodik nyomorúságaink viharai felett is, és hamarosan békés napokat küld. Megerősít életünk viharaiiban, és örömteli dalt ad a szép időkben. Kezdjük máris énekkel magasztalni Istenünket, aki erőnk és békességünk. Félre a sötét gondolatokkal! Higgyünk és reménykedjünk!

Krisztus követése a dicsőségbe vezet

December 8

„Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is; és ha valaki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya” (Jn 12,26).

A legmagasabb rendű szolgálat az Ő követése. Ha Krisztus szolgálja akarok lenni, követőjévé kellennem. Ha Jézus Krisztus nevének dicsőséget akarunk szerezni, akkor a legjobb, ha mindenben úgy igyekszünk cselekedni, ahogyan Ő cselekedett. Ez legyen a szemem előtt mindennap.

Ha követem az Úr Jézust, Ő társam lesz; ha olyanná leszek, mint Ő, akkor vele lehetek. Ha itt a földön igyekeztem a követője lenni, akkor, ha majd eljön az ideje, felvisz engem, hogy odafönt vele lakozzam mindörökké. Urunk a szenvedés után királyi trónusra ült; mi is, miután itt a földön egy ideig szenvedtünk vele együtt, megérkezünk majd a dicsőségbe. Ahogy az Úr Jézus élete a feltámadásban dicsőült meg, a mi életünknek is ez a reménysége. Ha követjük a megaláztatásban, vele leszünk a dicsőségben is. Jöjj én szívem, bátorodjál fel, és járj az Úr vérrel jelzett lábnyomában!

Ne feledjük azt sem, hogy az Atya megbecsüli azokat, akik követik Krisztust. Ha látja az Úr Jézushoz való hűségemet, megbecsülésének és szeretetének számtalan jelével halmoz el Fia érdeméért. Semmilyen más kitüntetés nem közelítheti ezt meg. Fejedelmek és királyok a megbecsülésnek csak az árnyékát adhatják, az igazi dicsőség csak az Atyától jöhet. Ezért én lelkem, ragaszkodjál az Úr Jézushoz még jobban, mint valaha!

December 9

Hitüinktől függ

„Jézus ezt mondta neki: »Minden lehetséges annak, aki hisz«” (Mk 9,23).

Zarándokutunkon a legfőbb akadály mindig a hitetlenség. Tulajdonképpen nincs is más komoly gátja szellemi fejlődésünknek és meggazdagodásunknak. Mert az Úr mindent meg tud tenni, de Ő azt mondja, hogy hitünk szerint akar cselekedni velünk, így tehát a hitetlenségünk az, ami megkötözi mindenható karjait.

Pusztá hitünkkel szétverhetnénk a gonosz seregét. A megvetett igazság is felemelné fejét, ha hinnénk az igazság Istenében. El tudnánk hordozni megpróbáltatásunk terheit, ellenkezés nélkül el tudnánk fogadni a bánat mélységeit, ha bizalommal teli kézzel békességet öveznénk a derekunkra.

Miért nem hiszünk hát? Minden más inkább lehetséges, mint az, hogy Istenben higgyünk? Ő mindenben hűséges és igaz; miért nem bízunk benne? Ha a szívünk őszinte és egyenes, a hit nem jelent erőfeszítést, mert olyan természetes, hogy Istenben bízunk, mint ahogyan a gyermek magától értetődően bízik az édesapjában.

Az a rossz, hogy minden más dologban tudunk Istenben bízni, csupán az éppen aktuális problémáinkban nem. Milyen ostobaság ez! Jöjj, én lelkem, rázd le bűnös hitetlenségedet és bízd Istenre mostani terheidet, munkádat és vágyaidat! Ha ezt megtetted, mindent megtettél.

Isten a szövetségésünk

December 10

„De ha engedelmesen hallgatsz a szavára, és teljesíted mindazt, amit parancsolok, akkor ellensége leszek ellenségeidnek és szorongatója szorongatóidnak” (2Móz 23,22).

Az Úr Krisztust tisztelnünk kell és engedelmeskednünk kell neki, ha az Ő népe vagyunk. Ő Istennel együtt uralkodik, az Atya nevében szól, tehát a parancsainak való engedelmesség feltétlen köteleességünk. Ha nem teljesítjük parancsolatait, elvesztjük az ígéretet.

Micsoda nagy áldást ígér ez a vers annak, aki teljes engedelmességben jár! Az Úr véd- és dacsövetséget köt az övéivel. Megáldja azokat, akik népét áldják, és megátkozza az őket átkozókat. Szívvel-lélekkel együttérez népével, és mindig teljesen átlátja helyzetüket. Milyen óriási védelmet jelent ez számunkra! Nem kell bajlódniunk ellenségeinkkel, ha biztosak vagyunk abban, hogy azok Isten ellenségei is. Ha az Úr, a mi Istenünk, veszi kezébe ügyünket, nyugodtan rábízhatjuk ellenségeinket.

Ami személyes dolgainkat illeti, ne legyenek ellenségeink. Az igazság és a becsületesség védelmében viszont harcba kell szállniunk. Ebben a szent háborúban az örökkévaló Isten a szövetségésünk, és ha lelkiismeretesen engedelmeskedünk törvényének, azt ígéri, hogy teljes erejével mellettünk fog harcolni. Ezért senki emberfiától nem kell félnünk.

December 11

Bízzál és tégy jót, és ha a jót teszed, bízzál!

„Bízzál az Úrban, és tégy jót, akkor az országban lakhatsz, és biztonságban élhetsz” (Zsolt 37,3).

Jól összeillik ez a két Ige: bízzál és cselekedjél, méghozzá ebben a Szent Szellem által megadott sorrendben. Először hitünk kell legyen, hogy azután a hitünk munkálkodhassék. Az Istenben való bizalom szent, munkára indít: bízunk abban, hogy Isten jót fog adni, és mi is a jót tesszük. Ez a bizalom nem tétlenné tesz, hanem felserkent és biztat, hogy számítsunk arra, hogy az Úr munkálkodik általunk. Nem szabad aggodalmaskodnunk és a rosszat cselekednünk, hanem bízunk kell és a jót tennünk. Nem bízhatunk tettek nélkül, és nem cselekedhetünk bizalom nélkül.

Ellenségeink szívesen kiirtanának bennünket, ha ez sikerülne nekik. De mert bízunk és a jót tesszük, nyugodtan élhetünk ott, ahova Isten állított bennünket. Nem akarunk visszamenni Egyiptomba, hanem Immánuel földjén maradunk – Isten gondviselésének, a szövetségi szeretet Kánaánjának földjén. Nem olyan könnyű megszabadulni tőlünk, mint azt az Úr ellenségei gondolják. Nem tudnak bennünket kiszorítani vagy kiutálni: ahol Isten a helyünket megjelölte, ott maradunk.

De biztonságban élhetünk és meglesz mindenünk? Az Úr megnyugtat: amilyen biztos, hogy Isten él, olyan biztos, hogy táplálni fogja népét. Csak az a dolgunk, hogy bízunk Benne és a jót cselekedjük, az Úr gondja, hogy hitünk szerint tegyen velünk. Ha nem a hollók, Abdiás vagy egy özvegyasszony által gondoskodik rólunk, akkor majd más-képpen, de biztonságban élhetünk. Félre hát a félelmekkel!

Békére találni az Úrban

December 12

„...a béke és a bizalom erőt adna nektek!” (Ézs 30,15).

Az aggályoskodás és gyötrődés, a kételkedés és bizalmatlanság mindig gyöngeségre vall. Mire megyünk azzal, ha csontig soványodunk a tépelődésben? Visz valamire a sok töprengés? Mindezzel csak alkalmatlanná tesszük magunkat a cselekvésre, és annyira elcsigázzuk lelkünket, hogy végül képtelenek leszünk bölcsen és higgadtan dönteni. Így csak küszködünk és elmerülünk, míg ha hinnénk, a víz színén maradhatnánk.

Ó, bárcsak megnyugodnánk végre! Miért futkosunk házról házra, unalomig ismételve szomorú esetünket, és minden elmondásnál egyre jobban gyötrődve? Vagy ha otthon maradunk, miért vagyunk halálos rettegésben olyan balsejtelmek miatt amelyek talán soha nem válnak valóra? Jobb lenne, ha békességet találna a szívünk. Ó, bárcsak csendben tudnánk maradni és elismernék, hogy az Úr az Isten!

Ó, bárcsak bíznanék Istenben! Az Úr, a mi Istenünk, megvédi és megszabadítja az övőit. Nem vonja vissza szent elhatározásait. Biztosak lehetünk abban, hogy minden szava megáll, még ha a hegyek elmúlnak is. Megérdemli, hogy bízunk Benne, és ha bízunk és békességre találunk Benne, olyan boldogok lehetünk, mint az angyalok Isten trónusa előtt.

Jöjj én lelkem, az Úr van itt, találj újra békességre Benne!

December 13

Fény lesz még a sötétségből is

„... világos lesz még este is” (Zak 14,7).

Ez meglepetés lenne, hiszen minden jel arra mutat, hogy este besötétedik. Isten cselekedete olykor azonban annyira meghaladja minden reménységünket és úgy megszegyeníti félelmeinket, hogy ámulva kell dicsérnünk mérhetetlen kegyelmét. Nem, nem úgy lesznek a dolgok, ahogyan szívünk jövendöli: az est homályából nem éjféle sötétség lesz, hanem hirtelen előtörő napvilág. Ezért soha ne essünk kétségbe. A legnehezebb időkben is bízzunk az Úrban, a ki a halál árnyékának sötétségét is napvilággá változtathatja. Mikor egyre elviselhetetlenebbé vált a téglavetés munkája, akkor jelent meg Mózes; amikor a legnagyobb a nyomorúságunk, akkor vagyunk a legközelebb a szabaduláshoz.

Erősítse hát ez az ígélet türelmünket, mert csak akkor törhet elő a teljes fény, amikor saját vágyaink és elvárásaink már teljesen szertefoszlottak. A hitetlenek napja lemegy világosban is, az igazak számára azonban felkél a nap, mégha éjszaka is van már. Ezért várjuk türelemmel a mennyei fényt, amely talán késlekedik, de amikor felragyog, megérezzük, hogy érdemes volt rá várunk.

Jöjj én lelkem, fogadd el ezt az ígéletet, és énekeljed annak dicséretét, aki életedben és halálodban megáld téged, sokkal gazdagabban, mint ahogyan azt mi, emberek valaha is elképzelhetjük.

Semmi régi nem marad

December 14

„**A királyi széken ülő ezt mondta: »Íme, újjáteremtek mindent«**” (Jel 21,5).

Dicsőség legyen nevének! Valóban mindennek meg kell újulnia, mert a bűn miatt minden siralmasan megromlott, megkopott és elcsépett lett. Itt az ideje, hogy a teremtett világ levesse régi ruháját, és vasárnapi ünneplőjét öltse fel. De senki más nem teheti újjá a dolgokat, csak az Úr, aki teremtette azokat, mert megromlottból újat teremteni éppúgy isteni hatalmat igényel, mint a semmiből való teremtés. Jézus Krisztus vállalta ezt a feladatot, és egyedül Ő méltó arra, hogy ezt el is végezze. Már régen elkezdte ezt a munkát, évszázadok óta teremti újjá az embereket és az emberi közösségeket. Lassan újjáteremt mindent, amit az emberek – ostobaságukban – olyan kitűnőnek ítélték. Az emberi természet is megújul az Ő kegyelméből. Aztán egyszer eljön a nap, amikor földi testünk is megújul, és dicsőséges testéhez hasonlónak lesz.

Milyen nagy öröm olyan országban állampolgárnak lenni, amelyben mindent megújít a Király hatalma. A halállal nincs vége életünknek, hanem egy dicsőségesebb élet felé mehetünk. Hiábavaló a gonosz hatalmak ellenállása, győzedelmes Krisztusunk eléri célját, megújít minket és körülöttünk is mindent. Így minden olyan tökéletesen szép lesz, ahogy azt Isten megteremtette.

December 15

Világbéke

„Kardjaikból kapákat kovácsolnak, lándzsáikból metszőkéseket. Nép a népre kardot nem emel, hadakozást többé nem tanul” (Ézs 2,4).

Bárcsak már itt lenne ez a boldog idő! Most fegyverkeznek a népek, egyre borzalmasabb fegyvereket találnak fel, mintha az ember fő célja az lenne, hogy embertársai millióit elpusztítsa. Egyszer azonban béke lesz, olyan mindent átható és igazi béke, hogy a harci szerszámokból jobb célokra alkalmas eszközöket formálnak.

De hogyan lesz ez lehetséges? A gazdaság fejlesztésével? A kultúra emelésével? Tárgyalások és szerződések útján? Bizonytalán nem! A múlt tapasztalatai alapján nem bízhatunk ilyen gyenge eszközökben. A béke csak a Békesség Fejedelmének uralkodása alatt valósulhat meg. Amikor Ő tanítja az embereket Szent Szellem által, Ő újítja meg szívüket kegyelméből, és egyedül Ő uralkodik fölöttük hatalmasan. Akkor felhagynak majd az emberek azzal, hogy egymást megrontsák, tönkretesznek és megölik. A felhevült indulatú ember szörnyeteggé tud lenni, de Krisztus ezt a vadállatot báránnyá tudja változtatni. Átformálja az ember szívét és eltűnik belőle a vérszomj. Kedves olvasóm, könyörögj ma a békesség Urához és adományozójához, hogy sietve vessen véget minden háborúskodásnak, és hozza el a békességet az egész világ számára.

Ha Isten kiűzi, te ne törd meg!

December 16

„Ki fogjátok űzni a kánaániakat, még ha vas harci kocsijaik vannak is, és ha erősek is” (Józs 17,18).

Ha biztosak vagyunk a győzelemben, vitéz tettekre bátorodunk. Ilyenkor hittel vonul az ember a harcba és bátran tör előre ott is, ahol különben félne. Mi a bennünk és körülöttünk lévő gonosszal háborúskodunk, és biztosaknak kellene lennünk abban, hogy győzni fogunk, és hogy ez a győzelem Krisztus érdeméért lehet a miénk. Nem a vereség tudatában indulunk a küzdelembe, hanem hogy győzünk, és így győzni is fogunk. Isten kegyelmének végtelen hatalma támogatja a gonosz minden formája elleni harcot, ezért lehetünk biztosak a győzelemben.

Némelyik bűnünk már „vas harci kocsivá” keményedett vérmérsékletünkben, korábbi szokásainkban, kapcsolatainkban és elfoglaltságunkban. Ennek ellenére le kell győznünk azokat. Akkor is, ha igen erősek, mi pedig hozzájuk képest nagyon gyengék vagyunk. Isten nevében nekünk kell felülkerekednünk, és ez sikerülni is fog. Ha csak egy bűn is uralkodik rajtunk, már nem vagyunk az Úr szabad gyermekei. Aki rab, az rab, legyen bár csak egy láncsal megkötve. Nem mehetünk a mennybe, ha az az egy bűn uralkodik rajtunk, hiszen a szentekről meg van írva: „A bűnnek nem lesz többé uralma rajtatok”. Fel hát, pusztítsunk ki minden „kánaánitát”, törjük darabokra a vas harci kocsikat! A Seregek Ura velünk van, ki állhatna ellen a bűnt összezúzó hatalmának.

December 17

A legmeghittebb és legáldottabb közösség

„...mindenkor az Úrral leszünk” (1Tesz 4,17).

Míg e földön élünk, az Úr van velünk, amikor hazahív, mi leszünk vele. A hívő nem szakad el Megváltójától. Egyek ők, és mindvégig egyek is maradnak: Krisztus nem lehet meg az övéi nélkül, mert akkor csak fő lenne, test nélkül. Akár elragadtatunk az égbe, akár a paradicsomban nyugszunk, akár itt e földön élünk, Krisztusban vagyunk: ki választhat el tőle?

Milyen nagy öröm ez! Legfőbb tisztességünk, nyugalomunk, vigasztalásunk, gyönyörűségünk, hogy az Úrral lehetünk. Nincs, ami ezt felülmúlná, vagy akárcsak megközelítené. Együtt élünk vele itt a földön, érezzük, amikor megalázzák, elutasítják, érezzük, amikor szenved. De egykor vele leszünk a mennyi dicsőségben is, élvezni fogjuk az örök nyugalmat, Isten királyi uralmát, annak minden megnyilatkozásában. Úgy élünk majd, ahogyan Krisztus, és vele együtt örvendezünk örökkön-örökké.

Ó Uram, ha mindörökre veled lehetek majd, valóban egyedülállóan dicsőséges sorsot szántál nekem. Nem irigylem még az arkangyalokat sem. Mindörökké az Úrral lenni: ez a legcsodálatosabb dolog, amit a mennyről el tudok képzelni. Nem az aranyhárfák, nem a tündöklő koronák, nem is a tiszta fény jelenti számomra a legnagyobb dicsőséget, hanem Krisztus maga és a vele való közösség. Ebben a legdrágább közösségben élhetek mindörökké.

Megvéd és befedez

December 18

„Istenem, szárnyaid árnyékában keresek oltalmat, míg elvonul a veszedelem.” (Zsolt 57,2/b).

Gyors szárnycsapásokkal siet az anyamadár kicsinyei védelmére. Nem vesztegeti idejét, amikor élelemszerző úton van, vagy amikor oltalmaznia kell őket a veszélytől. A mi Urunk is sasszárnyakon siet választottai megmentésére.

Az anyamadár kiterjeszti szárnyait a fészekben ülő kicsinyek felett. Tulajdon testével rejti el őket. A tyúk teste melegével melengeti csibéit, és szárnyaiból hajlékot képez, amelyben otthon érezhetik magukat kicsinyei. A mindenható Isten, a mi Urunk, ilyen oltalom választottai számára. Ő a mi menedékünk, otthonunk, mindenünk.

Amit a vigyázó és szárnyaival befedező madár a kicsinyei számára jelent, azt jelenti az Úr a mi számunkra. Ezt újra meg újra hálaadással megtapasztalhatjuk. Megvéd minden gonosztól. Az Úr ugyan a madár szárnyához hasonlítja oltalmát, de mennyivel nagyobb oltalom az, mint a madarak tollazata. A Seregek Urának ereje rejlik benne. Legyen ez vigasztalás a számunkra, hiszen a mindenható szeretet siet, hogy megszabadítson és elrejtse bennünket. Isten szárnyai gyorsabbak és gyengédebbek, mint a madáré, rejtőzzünk el bizalommal szárnyai árnyékában, és találjunk ott nyugalomra!

December 19

A próbatételek nem roppantják össze életünket

„Megőrzi minden csontját, egy sem törik el közülük”
(Zsolt 34,21).

Ez az ígélet az előző versből következően (a szövegösszefüggés alapján) a sok bántást elszenvedni kénytelen igaz emberhez szól: „Sok baj éri az igazat, de valamennyiből kiment az Úr!” Megsebesíthetik a bőrén, vagy még mélyebben is, de nagyobb baja nem eshet, a csontja nem törik el.

Nagy vigasztalás ez Isten szenvedő gyermekeinek. Olyan vigasztalás, amelyet én is bátran elfogadok, hiszen mind ez ideig nem tett bennem semmi nagy kárt a sokféle próbatétel. Nem vesztettem el sem hitemet, sem reménységemet, sem szeretetemet. Sőt, egyre több erőt és képességet nyertem. Gazdagabb lettem ismeretben, tapasztalatokban, türelemben, állhatatosságban, mint amilyen a próbatételek előtt voltam. Még az örömet sem veszítettem el. Számos ütés nyomát viselem, betegség, gyász, levertség, rágalmazás és ellenállás sebesített meg, de a sebek begyógyultak, és csontom egy sem tört el. Ennek az okát nem is nagyon kell keresnem. Ha bízunk az Úrban, Ő megőrzi minden csontunkat, és ha csontjaink az Ő védelme alatt állnak, biztosak lehetünk, hogy nem is fog eltörni egy sem.

Jöjj, én lelkem, ne szomorkodjál! Tudom, fáj, hogy megsebesültél, de lásd, a csontod nem tört össze. Törd a nehézségeket és engedd át a félelmet azoknak, akik nem bíznak Istenben.

December 20

Az ember csak ember; de Isten valóban Isten!

„Én, én vagyok vigasztalótok! Miért félsz halandó embertől, olyan embertől, aki a fű sorsára jut? Elfelejtetted alkotódat, az URat, aki az eget kifeszítette, és alapot vetett a földnek? Miért rettegsz szüntelen, mindennap az elnyomó izzó haragjától, mellyel el akar pusztítani? De hová lesz az elnyomó izzó haragja?!” (Ézs 51,12-13).

Legyen ez az ígérész maga a mai napi üzenet. Szükségtelen különösképpen kibővíteni. Félős szívű ember, olvasd, higgy benne, táplálkozz belőle és könyörögj ezzel a reménységgel az Úrhoz. Hiszen akitől félsz, az ember csupán, aki viszont megígéri, hogy vigasztalód lesz, az Isten, a te Teremtőd, a menny és a föld alkotója. Végtelen vigasztalás ez, amelyhez képest a veszély bizony eltölpül.

„De hová lesz az elnyomó izzó haragja?” Az Úr kezébe kerül. Csupán egy halandó ember az, aki dühösködik ellened. Haragja elmúlik, amint megszűnik lélegzeni. Miért rettennénk meg egy hozzánk hasonló halandótól? Ne gyalázzuk meg Istenünket azzal, hogy egy jelentéktelen emberből istent csinálunk. Hiszen akár túlzottan félünk valakitől, akár túlságosan szeretünk valakit, mindenképpen bálványt csinálunk belőle. Tekintsük az embereket embereknek, Istent pedig Istennek. Így nyugodtan végezhetjük tovább dolgunkat, mert csak az Urat féljük, senki és semmi mást.

December 21

Bűneink a tenger fenekén

„Újra irgalmas lesz hozzánk, eltapossa bűneinket, a tenger mélyére dobja minden vétünköt!” (Mik 7,19).

Isten soha nem szűnik meg szeretni, de hamarosan megszűnik haragudni. Választottai iránti szeretete természetéből fakad, haragja viszont csupán feladata elvégzéséből. Szeret, mert Ő maga a szeretet, és haragszik, mert erre a mi javunkra van szükség. De nem tud sokáig haragudni. Szívének szeretete újra felülkerekedik, könnyörül népe nyomorúságán és véget vet szenvedéseiknek.

Milyen nagy ígéret, hogy „eltapossa bűneinket”! Legyőzi azokat. Bűneink rabszolgává akarnak tenni minket, de az Úr győzelmet ad felettük. Hamarosan megtörik erejük, mint a kánaánitáknak, de igába hajtjuk őket, hogy végül teljesen elpusztuljanak.

Milyen dicsőséges bűneink megsemmisítésének módja is. „Minden vétünköt”, tehát az egész bűnsereget „a tenger mélyére dobja” – csak a Mindenható karja tud ilyen csodát művelni. „A tenger mélyére”, oda, ahol a fáraó is odavesztett seregestül. Nem valami sekély vízbe veti, ahonnan a víz hullámozásától újra életre kelhetnek, hanem a tenger fenekére. Ott megsemmisülnek, a mélyre zuhannak, mint egy kő. Dicséret és hála legyen érte Istenünknek!

Biztosan számíthatsz rá

December 22

„Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban” (Zsolt 46,2).

Nem sokat ér az olyan segítség, amelyik éppen akkor hiányzik, amikor szükség volna rá. Az otthon felejtett horgony nem segít a tengerészen a vihar órájában. Hiába volt valamikor pénze az adósnak, ha most követelnek rajta egy összeget. Nagyon kevés a „biztos segítség”-nek nevezhető földi támogatónk. Az ilyenek rendszerint messze vannak, amikor szükségünk van rájuk, és még messzebb, ha már egyszer igénybe vettük segítségüket. De az Úr, a mi Istenünk mindig jelen van, amikor keressük, jelen van, amikor szükségünk van rá és akkor is, ha már többször is igénybe vettük segítségét.

Sőt, Ő több, mint segítség! *Biztos* segítség! Biztosabb, mint a legjobb barátunk, mert Ő velünk van minden szükségünkben, biztosabb, mint mi magunk, mert mi néha elveszítjük a fejünket, Ő azonban mindig tudja a megoldást. Rá mindig számíthatunk, érezzük támogatását, együttérzését minden bajunkban. Rá most, ebben a sok bajjal küszködő korban is biztosan számíthatunk. Bízunk hát Benne! Oltalmunk Ő, rejtőzzünk el Benne; erősségünk Ő, erősödjünk meg Benne. Segítségünk Ő, támaszkodjunk rá, biztos segítségünk Ő, próbáljuk ki ezt most mindjárt! Egy pillanatig sem kell aggodalmaskodnunk vagy félnünk. „A Seregeknek URa velünk van, Jákób Istene a mi várunk” (46,12).

December 23

Fentről való kincsek

„Józsefre ezt mondta: Megáldotta földjét az Úr az ég fentről jövő ajándékával és a lent elterülő vizekkel” (5Móz 33,13).

Mi is lehetünk gazdagok olyan dolgokban, amikben József, de magasabbrendű értelemben: a menny drága kincseiben lehetünk gazdagok. Közbenjáró imádságaink meghallgatása, Isten erejének megtapasztalása drága kincs a számunkra. Megtapasztalhatjuk Isten békességét, az Úrtól való örömet, Istenünk dicsőségét. Élvezhetjük a Szentháromság áldásait, a szeretetet, a kegyelmet és a testvéri közösséget, amelyeket többre becsülünk a színaranynál. A földi dolgok értéke elhalványul a mennyei kincsek mellett.

Milyen drága kincs „az ég fentről jövő ajándéka”, a harmat. Mennyire hálásak vagyunk és dicsérjük az Urat érte. Hogy illatozik a harmat, felüdít, növekedést ad és életet támaszt! Mint az Úr által ültetett palántáknak, minden másnál fontosabb a számunkra a mi felülről jövő ajándékunk, a Szent Szellem vezetése.

„A lent elterülő vizek” áldása nyilván arra a föld mélyében elterülő láthatatlan vízforrásra utal, amely minden frissen felbuzgó forrást táplál. Milyen csodálatos, ha egyszer az örökkévalóság forrása tárul fel a számunkra. Ez kimondhatatlan gazdagságot jelent. Egy hívó se nyugodjék, míg nem ivott belőle. A mindenható Úr gazdagsága a miénk mindörökre. Élünk kincseivel már most!

Ne higgy hazug hízelgéseinek!

December 24

„Hízelegnek majd ellenségeid...” (5Móz 33,29).

Ősellenségünk, az ördög hazug volt kezdettől fogva, és hazugságai olyan meggyőzően hízelgőek, hogy mi hajlamosak vagyunk arra, hogy higgyünk neki, mint annak idején Éva.

Az ördög azt mondja, hogy elveszítjük a kegyelmet, gyalázatot hozunk elhivatásunkra és el fogunk veszni, mint hitehagyottak. Mi azonban bízunk Jézus Krisztusban, megmaradunk az Ő útján és tanúsítjuk, hogy Ő senkit el nem veszít azok közül, akiket az Atya neki adott. Az ördög olyanokat is mond, hogy el fog fogyni a kenyerünk, éhenhalunk gyermekeinkkel együtt, de mi tudjuk, hogy aki a hollókat táplálja, rólunk sem fog megfélemedezni, sőt, asztalt terít nekünk ellenségeink szeme láttára (Zsolt 23,5).

Az ördög azt susogja a fülünkbe, hogy az elkövetkezendő veszedelmekből nem fog megszabadítani minket az Úr, és azzal fenyeget, hogy a sok próba alatt egyszer még összeroskadunk. Micsoda hazugság! Az Úr soha nem fog elhagyni bennünket, sem el nem távozik tőlünk. „Szabadítson meg most, ha akar!” – kiáltja gonosz ellenségünk, amikor bajba kerülünk, de az Úr elhallgattatja azzal, hogy segítségünkre siet.

Az ördög különösen nagy gyönyörűségét leli abban, hogy a halállal rémítgessen minket. „Hogyan kelsz majd át a halál tornyosuló hullámain?” – kérdi. De ebben is hazugnak fog bizonyulni, mert a halál nem fog ártani nekünk, zsoltárokat énekelve fogunk átkelni hullámain.

December 25

Eljött – és újra el fog jönni

„Ez a Jézus, aki felvitetett töledek a mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok őt felmenni a mennybe” (Csel 1,11).

Sokan ünneplik ma az Úr első eljövételének feltételezett napját: fordítsuk most figyelmünket második eljövételére. Ez éppen olyan biztos, mint amilyen az első eljövetele volt, és hogy először eljött, az nagyban alátámasztja második eljövele bizonyosságát. Jézus Krisztus, aki eljött szolgálni mint egyszerű ember, egészen biztosan eljön újra, hogy elvegye szolgálatának jutalmát. Ő, aki eljött, hogy szenvedjen, minden bizonnal eljön újra, hogy uralkodjék.

Ez a mi boldog reménységünk, mert egykor majd osztolni fogunk Urunk örömeiben. Most megaláztatás és irigylésre nem méltó élet az osztályrészünk, mint az Övé is az volt itt a földön, de ha majd visszajön, nyilvánvaló lesz dicsősége, és megdicsőít minket is. A meghalt szentek is feltámadnak megjelenésekor. A megrágalmazottak és megvetettek tündökölnék majd Atyjuk királyi uralmában. Királyok és papok lesznek, és a gyász napjai véget érnek számukra. Az örökkévalóság mérhetetlen békéje és ragyogása bőséges jutalom lesz a bizonyágtétel és küzdelem éveikért.

Ó, bárcsak hamarosan jönné az Úr! Mert eljön! Már úton van és gyorsan közeledik. Közeledtének jelei töltsek el örömmel a szívünket. Zúgatók hát, reménységünk karcsonyi harangjai!

Csak Isten ígéreteiben bízzál!

December 26

„Ekkor Péter így szólt hozzá: »Ha mindenki megbotránkozik benned, én soha meg nem botránkozom«” (Mt 26,33).

Hiszen ez nem isteni ígéret – mondhatja valaki, és igaza is van. Nem Isten, hanem egy ember ígérete, és ezért nem is vált valóra. Péter komolyan hitte, hogy meg tudja tenni, amit mondott. De az olyan ígéret, amelynek nincs jobb alapja, mint egy ember elhatározása, az eleve kudarcra van ítélve. Alighogy jött a kísértés, Péter megtagadta mesterét, sőt tagadását esküvel is megerősítette.

Ennyit ér az ember szava. Az első ütésre eltörik, mint a cserépedény. Mit érnek a nagy elhatározások? Annyit, mint a gyümölcsfa virága, amely Isten gondozásával gyümölcsé érhet, de magára hagyatva lesodorja az ágról az első szél.

Valakinek a becsületszavára csak annyit adjál, amennyit az ér. Saját elhatározásaidban azonban egyáltalán ne bízzál. Isten ígéreteiben bízzál egyedül. Azokra építsd a jeledet és jövődet, itteni életedet és az eljövendőt és mindent, ami csak rád és szeretteidre vonatkozik.

Ezen kis könyv minden lapja egy beváltandó ígéretet, „csekket” tartalmaz a hívők számára. A mai lap figyelmeztetni akar arra, hogy nem mindegy, hogy hol váltjuk be a csekket és kinek az aláírása van azon. Csak Isten „csekkjeiben” bízzál, de azokban határtalan bizalommal. Ne bizz magadban vagy bárki másban a kelletténél jobban, hanem teljesen és kizárólag az Úrra építs!

December 27

Szeretete és szövetsége

„Mert a hegyek megszűnhetnek, és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békéd adó szövetségem nem inog meg – mondja könyörülő Urad” (Ézs 54,10).

Isten szeretetének legtündöklőbb vonása az állandóság. A föld tartóoszlopai is kimozdulhatnak helyükből, de irgalmas Urunk szeretete és szövetsége soha nem hagyja cserben népét. Erős hittel megkapaszkodom ebben az ihletett kijelentésben, és ez örvendezővé teszi a lelkemet. Az évnek szinte vége van már, életem esztendei is fogyatkoznak, de az idő múlása nem változtatja meg az én Uramat. A világban újabb és újabb dolgok foglalják el a régiek helyét, szüntelenül változik minden, a mi Urunk azonban mindig ugyanaz marad. Hatalmas természeti erők hegyeket mozgatnak meg, de olyan erő nincsen, amely megváltoztathatná az örökkévaló Istent. Semmilyen múltbeli, jelen vagy eljövendő esemény nem fordíthatja el tőlem az Úr hozzám való hűségét.

Én lelkem, nyugodj az Úr örök szeretetében, hiszen Ő úgy bánik veled, mint kedves, közeli hozzátartozójával. Emlékezz örök szövetségére is. Isten soha nem feledkezik meg szövetségéről – gondolj arra te is szüntelenül! Krisztus Jézusban Isten elkötelezte magát melletted, Isteneddé lett és megtart téged, mint népéhez tartozó gyermekét. Szeretetére és szövetségére – erre a kettőre úgy gondolj, mint biztos és maradandó dolgokra, amelyekben még az örökkévalóságban is részed lesz.

Teljes bizonyosság hűségéről

December 28

„Nem maradok el tőled, sem el nem hagylak téged!” (Zsid 13,5).

Ezt az ígéretet jó néhányszor elmondja az Úr az Írásban. Azért ismétli olyan gyakran, hogy hűségéről kétség nélküli bizonyosságot adjon nekünk. Ne kételkedjünk ebben az ígéretben egy pillanatig sem! Annál kevésbé, mert különösen erős ígéret ez. A görög szöveg ugyanis ötszörös tagadásban fejezi ki ezt a gondolatot, mintegy teljesen kizárva még a lehetőségét is annak, hogy Isten valaha is elhagyja népe egyetlen tagját, és így az joggal érezhetné Istentől elhagyottnak magát. Ez a drága igevers nem ígér mentességet a bajoktól, de biztosít bennünket az elhagyatottság ellen. Lehet, hogy rögös és nehéz utakon kell járnunk, de az Úr segítségére és gondviselésére mindig számíthatunk. Nem kell a pénz után futnunk, mert Isten mindig lesz, és Ő többet ér, mint az arany. Az Ő pártfogása, szeretete nagyobb kincs, mint a gazdagság vagy a szerencse.

Elégedjünk meg azzal, amink van, mert aki az élő Istenben hisz, az gazdagabb, mint a világ. Mi egyebet kívánhatnánk még, mint az örökkévaló Isten szeretetét.

Jöjj, én lelkem! Ha Isten azt mondja, hogy soha nem hagy el téged, sem tőled el nem távozik, akkor ne tegyél mást, csak azért a kegyelemért könyörögj, hogy te se maradj el Uradtól, és egy pillanatra se hagyd el útjait.

December 29 *Tudjunk békességben megöregedni!*

„Vénségetekig ugyanaz maradok, ősz korotokig én hordozlak! Én alkottalak, én viszlek, én hordozlak, én mentelek meg” (Ézs 46,4).

Végéhez közeledik az év, és íme itt egy ígélet időszódó barátainknak, de egyben mindannyiunknak is, hiszen mindenki felett szaladnak az évek. Még néhány esztendő vagy évtized, és mindannyiunk haja megfehéredik. Ezért örvendezünk előretékintő hittel ennek az ígéletnek.

Ha megöregszünk is, Isten ugyanaz marad, mindig a nagy „Én vagyok”. Az őszülő haj elmúlásunkról beszél, testünk halandóságáról, Isten ereje azonban nem múlik el. Ha már nem tudunk többé terhet viselni, sőt magunkat is alig tudjuk hordozni, az Úr hordoz bennünket. Ahogyan ifjúságunkban karjaiban hordozott minket, ugyanúgy hordoz majd az elerőtlenedés éveiben is.

Ő teremtett bennünket, Ő gondot is visel ránk. Mikor már terhére leszünk barátainknak és sokszor önmagunknak is, az Úr nem fog cserbenhagyni bennünket, sőt még jobban felemel és gondosabban hordoz, mint valaha. Gyakran hosszú és csendes alkonyattal ajándékozza meg az Úr szolgálát. Míg nappal volt, keményen dolgoztak, de megöregedtek és elfáradtak Mesterük szolgálatában. Ezért így szól hozzájuk az Úr: „Most már nyugodjatok, és érezzetek meg valamit az örök nyugalomból, amelyet elkészítettem a számotokra”. Ne féljünk az öregségtől. Merjünk nyugodtan és békés szívvel megöregedni, hiszen maga az Úr van velünk kegyelmének gazdagságával.

Tökéletes szeretet

December 30

„... szerette övét e világban, szerette őket mindvégig” (Jn 13,1).

Ez a tény alapján véve ígélet, hiszen az Úr ma is az, aki egykor volt, és Ő ma is úgy szereti az övét, mint egykor tanítványait – és ez mindig is így lesz.

Szerette őket – és ez volt a csoda! Hogy Ő szerette az embert valaha is, az a legnagyobb csoda. Ugyan, mi szeretnivaló volt azokban a szegény tanítványokban, és mi szeretnivaló van bennem?

De ha egyszer megszeretett, akkor lényéből kifolyólag állhatatos marad a szeretetben. Szeretetből nevezi a hívókat „az övéi”-nek – és milyen kitüntető cím ez! Véréen vásárolta meg és drága kincsének vallja őket. Mivel az övéi lettek, soha nem hagyja el őket. Mivel szeretett gyermekeivé lettek, soha nem szűnik meg szeretni őket. Téged sem szűnik meg szeretni soha.

„Mindvégig” szerette őket – tehát egészen haláláig a szeretet uralkodott szívében. De ez a szó azt is jelenti, hogy mindhaláláig, azaz a lehető legnagyobb szeretettel. Ennél jobban nem szerethette volna őket, hiszen Önmagát adta értünk. Más fordításban így olvassuk: tökéletesen a végcélig. Bizony, tökéletes szeretettel árasztotta el őket, amelyben nem volt semmi fogyatkozás, semmi ellenkezés, semmi meggondolatlanság, semmi hűtlenség, semmi fenntartás.

Ilyen szeretet Jézus Krisztus szeretete népe minden egyes gyermeke iránt. Magasztaljuk hát szeretetét zengedező énekekkel!

December 31 *Nem leszünk idegenek a mennyben*

„Tanácsoddal vezetsz engem, és végül dicsőségbe fogadsz” (Zsolt 73,24).

Napról napra, évről évre hittel megbíztam Isten bölcsességében és szeretetében, és tudom, hogy nem hiába. Soha nem tagadott meg tőlem semmi jó dolgot, amit megígért, és biztos vagyok benne, hogy egyetlen szava sem volt hiába elhangzott szó.

Vezetésére hagyatkozom a jövőben is, mert magamtól nem tudom, melyik úton járjak; válassza az Úr ki számomra a nekem rendelt utat. Tanácsra és segítségre van szükségem, mivel kötelességeim sokszor túl nehezek, vagy ütköznek egymással, és gyakran igen bonyolult helyzetekbe is kerülök. Ezért az Urat keresem mint Főpapomat, és az Ő világosságára és igazságára (úrimjára és tummimjára) nézek. A csalhatatlan és tévedhetetlen Isten akaratát a magam elgondolása és barátaim tanácsa fölé helyezem.

Dicső Uram, kérlek, Te vezess továbbra is!

Nemsokára jön a vég: még néhány esztendő, és el kell mennem ebből a világból, de az Atyához megyek. Az én Uram ott lesz halálos ágyamnál. Ő fog várni a menny kapujánál: Ő vezet be a dicsőség honába. Nem leszek idegen a mennyben: Istenem és Atyám befogad engem a végtelen mennyei boldogságba.

**Dicsőség legyen neked, Uram,
aki vezérelsz engem,
odaát pedig dicsőségbe fogadsz. Ámen!**

Alkalmi áhítatok

Házasságkötés napján

„Eljegyezlek magamnak a hit ajándékával, és megismered az Urat. Azon a napon meghallgatom – így szól az Úr –, meghallgatom az eget, az meghallgatja a földet” (Hós 2,22-23).

Eljegyzés az Úrral! Milyen tisztesség és öröm! Lelkem valóban tiéd Jézus, kegyelmes eljegyzése által? Akkor jegyezd meg magadnak, ez örökkétartó! Soha nem fogja kötelességét megtörni, annál kevésbé fog elválást kívánni attól a lélektől, akivel házasságot kötött.

Háromszor mondja az Úr: „Eljegyezlek magamnak!” Milyen szavakat használ itt az eljegyzés leírására? Előlép az igazság, hogy a kötést jogilag érvényesítse, és ezt a törvényes ajánlatot senki nem tilthatja meg. A törvény illetve annak képviselője megerősíti ezt a szövetséget jogi nyilatkozatával ebben az összeköttetésben, ezután nem történhet tévedés. A szeretet kezeskedik arról, hogy ez szeretetbeli kötés; mert szeretet nélkül a házasság rabszolgaság és nem boldogság. Eközben mosolyog az irgalmasság, sőt még énekelget is; igen, „irgalmasságokká” szaporodik ezen szent egyesülés gazdag kegyelme következtében.

A hűség a bejegyzést végzi és a Szent Szellem mondja hozzá az „Ámen”-t, amennyiben megígéri, hogy az eljegyzett szívet, magas hivatása céljára mindenféle szent ismeretben oktatni fogja. Milyen dicső ígéret!

Betegek mellett

„Mert Ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de keze meg is gyógyít” (Jób 5,18).

Ha visszatekintesz a meglátogatások idejére, nem éred-e olyankor, hogy azok részedre olyan napok voltak, hogy dacára minden nyomorúságodnak, mégis valami különös békét és nagy örömet éreztél? A fájdalom között kellemes öröm fakad; a szenvedés keserű pohara felüdítő erőt áraszt egész lényünkre. A nyomorúság keserű itala, mely áldással hat reánk, mindenkor édes szájját hagy maga után. Fájdalomban rejlik az öröm. Ebből a hárfából, amelynek húrjai leszakadoztak és megnyúltak, kellemes hangok hallhatók. Némely esetben dicső hangok ezek, amelyek szomorú kesergéseink közepette füleinkbe hatnak. Valami gyengéd, vigasztalót hallunk a fájdalom énekéből, amilyennel soha nem találkozunk az örömjongások között. Nem abból a tényből kell ezt következtetnünk, hogy a szomorúság és bajok terhe alatt közelebb jutunk az Úrhoz? Örömiünk hasonlatos ahhoz a hullámhoz, mely a part felé hömpölyög; kivet minket a part fővényére. Ámde fájdalmaink hasonlatosak a visszatérő habokhoz, melyek hajónkat visszaúztatják Isten közelébe. Zátonyra jutottunk volna, fennakadtunk és megfeneklettünk volna, ha a visszaverődő habok nincsenek – földi jólétünknek ez az apadása –, vissza nem vinne Atyánkhöz, Istenünkhöz. Boldog szomorúság! A kegyelem zsámolyához hajt minket; ez eleveníti meg imáinkat; fellángoltatja szeretetünket, erősíti hitünket; ez hozza el Krisztust hozzánk, kivezet a tüzes kemencéből, hogy azután vidámabban és boldogabban éljünk Krisztussal, mint azelőtt.

Halálesetnél

„Isten letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak” (Jel 21,4).

Milyen közel van az élet és a halál egymáshoz! Az élet csak előcsarnoka a halálnak, s a mi földi zarándoklásunk a sír felé. Az útőér míg életünket szolgálja, veri a halálindulónkat; az a vér pedig, mely életünket fenntartja, buzog a halál mélysége felé. Ő, milyen szorosan kapcsolódik a halál az élethez! A fák csak azért növekednek, hogy a végén a fejsze alatt kidőljenek. Világbirodalmak keletkeznek és felvirulnak, de csak bomlásuk felé haladnak, virágzanak, hogy aztán elbukjanak. A halál az a fekete szolga, amely az élet szekere mögött lovagol. A halál keze addig ér, ameddig a látható világ terjed, mindent ami földi, megbélyegez a sír nyitott szájával. De hála az Úrnak, van egy hely, ahol a halál többé nem testőr, ahol többé nem jár a nyomunkban mint az esti árnyék a déli nap mögött, ahol többé nem csatlakozik útítársul az élet mellé, mint valami ikertestvér. Ott az élet egyedül uralkodik, ott nem létezik többé halálhörgés. Ó, boldog ország ott a felhők felett! Ha téged el akarunk érni, előbb meg kell halnunk. De majd mikor a halál után bemegyünk az örök élet dicsőségébe, akkor beteljesedik ez az Ige: „Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség” (Fil 1,21).

Nagypéntek

„Pilátus így szólt a zsidókhöz: »Itt van a ti királyotok!«” (Jn 19,14).

Jöjjetek el velem arra a helyre, melyet Golgotának neveznek és lássátok: „Itt van a ti királyotok”, hogyan készíti trónját, miként készül arra, hogy azt elfoglalja. Látjátok, aki „megvetett volt, és emberektől elhagyatott, fájdalmak férfia, betegség ismerője” (Ézs 53,3), töviskoronát visel, gúnyolják, megostorozzák, leköpdösik.

Ez rettenetes látvány, de szüntelenül nézzetek oda és lássátok, hogyan készül a Megváltó trónja. Lássátok, mi módon lesz Közbenjárótokká. A Gabbatán egy új trónt állított fel, amelyen Ő ül, mint a kegyelemben részesült bűnösök Királya és Békefejedelme. Király volt már Ő akkor, mielőtt a világok teremtettek: mindenek Ura, az Ő örök istenségénél fogva. De itt a zsidók előtt, a gyalázat és nyomorúság állapotában ahhoz fogott, hogy örök boldogságra leljenek nála. Helyettünk és miattunk túrta a kínokat és gyalázatot. Az emberi boldogság útját állta a bűn, s az igazság büntetést követelt. A kínok a büntetés nagy részét képezték, amelyeket Ő szenvedett el helyettünk.

Jézus a gúnyöltözékben, szenvedéseinek nyomaival megjelölve, arra emlékeztet, hogy Ő teljesen megvett (megszerzett) magának minket cselekedetei és halála által. Ő az, aki vérén megvásárolt minket Istennek. Ő az, aki „dicsőségéről lemondott, szolgai formát vett fel, emberekhez lett hasonlónak, és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát, és engedelmessé lett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig” (Fil 2,8).

Húsvét

„Mit keresitek a holtak között az élő? Nincs itt, hanem feltámadt. Emlékezzetek vissza, hogyan beszélt nektek, amikor még Galileában volt” (Lk 24,5-6).

A hétnek első napja emlékeztet Krisztus feltámadására, így ez az apostolok példája szerint lett a nyugalom napja. Vagy nem támasztja ez bennünk azt a gondolatot, hogy lelkünk nyugalma Üdvözítőnk feltámadásában lelte alapját? Vagy nem igaz-e, hogy Urunk feltámadásának tiszta megértése a Szent Szellem ereje által biztosítja számunkra a békességet? Mi, akik hiszünk Krisztus feltámadásában, bemegyünk a nyugalomba, ahogy Ő is nyugszik az Atya jobbján. Benne nyugszunk, mert műve be van fejezve; feltámadása a pecsét, hogy Ő már mindent elvégzett, ami az övéi megmentésére szükséges. Ha most lélekben együtt elzarándokolunk az arimathiai József sírjához, és megtekintjük a helyet, ahol az Úr feküdt, legyen biztos a remény-ségünk.

Komoly kívánságom, hogy ti, akik üdvötöket eddig az ellenkező irányban kerestétek, felhagynátok reménytelen fáradozásokkal és felfognátok, hogy Krisztus közel van hozzátok. Ha pedig szívvel hisztek benne és szájjal megvalljátok, üdvözülni fogtok. „Rám figyeljete a föld legvégéről is, és megszabadultok, mert én vagyok az Isten, nincs más!” (Ézs 45,22). „A hit tehát hallásból van, a hallás pedig a Krisztus beszéde által” (Róm 10,17). „Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülj” (Csel 16,31). Jézus él, tehát üdvözíthet mindenkor. Összes tennivalótok abban áll, hogy hitetek szemét ráirányítsátok: Ő tulajdonotokká lesz és megment; de ne keressétek a holtak között az élő, mert Ő feltámadt!

Pünkösd

„A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hit által teljes örömmel és békességgel, hogy bővelkedjete a reménységben a Szent Szellem ereje által” (Róm 15,13).

Legyünk annak tudatában, hogy Krisztus keresztje nem lehet ránk nézve áldásos, ha a Szent Szellem nem lakik és nem működik bennünk. Az engesztelő vér hiába folyik, ha a Szent Szellem be nem fecskendezi azzal a lelkiismeretünket, hiába készül el az igazság tiszta ruhája, ha a Szent Szellem nem öltöztet fel minket abba, és nem díszít fel ezzel a drága öltözéssel. Az élővíz folyama nem olthatja addig a szomjunkt, míg a Szent Szellem felénk nem nyújtja a serleget és szánkhoz nem emeli. Valamennyi kincs, mely a paradicsomban létezik, nem nyújthat addig áldást, amíg holt lelkek vagyunk; pedig holtak vagyunk mindaddig, amíg a mennyei fuvallat ránk nem lehel, hogy életet vehessünk.

Szükségtelen mondanunk, hogy a Szent Szellem Istennek nem kevesebb a köszönni valónk, mint a Fiú Istennek. Valóban nagy bűn lenne az a súlyos jogtalanság, ha az Istenség bármelyik személyét hátrább helyeznénk. Ó Atyánk, te vagy részünkre minden kegyelemnek, szeretetnek és irgalomnak forrása. Ó Fiú, te vagy az, aki által Atyád irgalmassága felénk árad; nálad nélkül soha nem részesülhetnénk Atyád szeretetében. És te – Szent Szellem –, teszel minket képessé az isteni erőt és kegyelmet elfogadnunk, mely az Atyából folyik, a közbenjáró Krisztus által eljut hozzánk, szíveinkbe ömlik, ezekben lakik és magasztos gyümölcsöket terem. Magasztaljuk ezért Isten Szent Szellemét!

Évzárlat

„Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék” (Jn 7,37).

A bűnösnek Jézushoz kell jönnie, nem cselekedetekhez, tanokhoz és előírásokhoz, hanem magához az Üdvözítőhöz, aki saját testén vitte fel bűneinket a keresztfára. A bűnösnek egyedüli reménycsillaga a vérző, haldokló és feltámadt Megváltó. Ó, nagy kegyelem az, hogy jöhetünk és ihatunk az élő vízből, még mielőtt bealkonyodna ez év utolsó napja felett!

Halld meg hát kedves lélek a Megváltó hívó szavát! Az ivás olyan cselekedet, amelyhez még ügyesség sem kell. Inni tud a gyilkos, a tolvaj vagy a parázna is; az indulat bűnössége nem gátja annak, hogy Jézushoz jöjj és higgy benne!

Hogy vizet nyújthassunk a szomjazónak, ahhoz nem kell okvetlen aranykehely vagy gyöngyökkel kirakott serleg. Az isteni szeretetnek a forrását megérintheti bármilyen gyeny, bélpoklos és tisztátalan ajak; nem fertőztetheti azt meg, sőt ellenkezőleg, aki abból iszik, az meggyógyul és megtisztul. Jézus a reménység kútforrása! Jöjjetek és vegyétek az élet vizét ingyen!

**SOLI DEO GLORIA!
EGYEDÜL ISTENÉ A DICSÓSÉG!**

**Az EVANGÉLIUMI KIADÓ
2006-ban megjelent könyvei**

- Jensen, I.: Jézus élete
 Austin-Sparks, T.: Mi az ember?
 Mücher, W.: 1-2. Tesszalonikai levél magyarázata
 Tozer, A. W.: Isten utáni vágy
 Ironside, H. A.: A négyszáz „csöndes” év
 Gibson, O. J.: A keresztyén hit tanulmányozása 3. kötet
 Nee, W.: A teremtés titka
 Chambers, O.: Elküldelek ezért titeket +
 Isten munkásai
 Stadelmann, H.: Az okkultizmus, okkult jelenségek
 Újszövetségi fogalmak szótára
 John Paton – önéletrajz
 Peters, B.: Világvallások
 Heijkoop, H. L.: Levelek fiatal hívőkhöz
 Szingh, B.: Az Úr öröme +
 Hogyan ismerhetjük meg Isten akaratát
 Cheyne, R.M.M.: Vigasztalás a szenvedésben
 Wilson, T. Ernest: Isten szent titkai az Újszövetségben
 Jaeger, H.: Mindez miért van?
 Ironside, H. A.: Gondolatok az imádságról
 MacDonald, W.: Isten még mindig szól hozzánk
 Spurgeon, C. H.: Mít beszélnek a gyertyák?
 Mücher, W.: Ezer éves béke
 Langhammer, J.: Isten kijelenti magát
 Gassmann, L.: Az ezoterikus tan, mint segítség az életben?

**Az EVANGÉLIUMI KIADÓ
2007-ben megjelent könyvei**

- Thomas, W. Ian: Ha elveszek, hát vesszek el! (Eszter könyve)
 Tozer, A. W.: Isten nem köt kompromisszumot
 Trench, R. C.: Jegyzetek az Úr Jézus példázataihoz
 Rigmark, W.: ...hanem a gonoszt jóval győzd meg
 Carey, S. Pearce: William Carey, a modern külmiszió atyja
 Ebertshäuser, R.: A Szentírás Isten teljes kijelentése
 Busch, W.: Variációk egy témára
 Böhm, H.: Aki bűnösnek találta a földön...
 A jó vetés – 2. Áhítatok minden napra
 Ammon, N.: Zuhanás felfelé – Egy rákbeteg naplója
 Trench, R. C.: Jegyzetek az Úr Jézus csodáihoz
 Anderson, L.: ...és ha Isten nemet mond?
 MacArthur, J.: Harc a kezdetért
 Gibson, O. J.: A keresztyén hit tanulmányozása – 4.
 Roy Krisztina: Boldog emberek
 Groves, H.: A. N. Groves, aki először Isten országát kereste
 Spurgeon, C. H.: Hogyan nyerek meg gyermekeket az Úr
 Jézusnak
 Willis, G. C.: A görög Újszövetség néhány elrejtett kincse
 Heijkoop, H. L.: Júdás levelének magyarázata
 Rossier, H.: 1-2. Királyok könyvének magyarázata
 Paul, M.: Úton az Úr Jézussal
 Hole, F. B.: Zsidókhöz írt levél
 Jakab levele
 Péter első és második levele magyarázata
 Schwantge, A.: Rabszolgakereskedők között
 St. John, Patricia: A vadon titka
 Gitt, W.: Csodák és csodálatos dolgok
 MacArthur, J.: Isten terve gyermekeink nevelésére
 Peters, B.: Lehetséges-e az üdvbizonyosság?

C. H. Spurgeon

1834-1892-ig élt, a prédikátorok fejedelme.

Charles Haddon Spurgeon az angliai Kelvedon/Essex faluban született, elsőként egy 17 gyermekes családban. Prédikátor apja istenfélelemre nevelte. 16 éves korában Jézus Krisztusban új életre jutott, elnyerve bűnei bocsánatát.

Fiatal élete egész hevével és odaszánásával lépten-nyomon bizonyosságot tett Isten megváltó, hívogató szeretetéről; két évvel később már egy kis gyülekezet prédikátora lett. Önszorgalomból megtanulta az ógörög és héber nyelvet, bibliamagyarázatokat tanulmányozott. 20 évesen egy londoni gyülekezet prédikátorának hívták meg.

Igehirdetései annyira hatással voltak egyre növekvő hallgatóságára, hogy Londonban a legnagyobb csarnok sem volt elegendő a tömeg befogadására. Felépítették a 7000 férőhelyes „Metropolitan Tabernacle” imaházat, ahol Spurgeon 30 éven át mindig telt ház előtt hirdette a Szentírás titkait. A Biblia volt életének és mondanivalójának középpontja és egyedüli mércéje. Térden állva kérte el és kapta Istentől, amit mély átéléssel adott tovább hallgatóinak. Prédikációit példákkal illusztrálta és egészséges, nemes humorral fűszerezte. Spurgeon 40 éven át megalkuvás nélkül, szenvedélyesen szolgálta Megváltóját. Igehirdetéseit, könyveit sok nyelvre lefordították, keresztyének között az egész világon ismerik és szeretik.